

มนตร์รัก
ข้างกองฟาง

สะมะเรียม

บทนำ

ลบลายเสือ

ชายสูงวัยสวมเสื้อลายสกอตสีเขียวแก่ เอวหนาหลงพุงอย่าง ผู้มีอันจะกินผูกผ้าขาวม้าผืนโปรดเอาไว้ นายพลสันติสุขนั่งขัดสมาธิอยู่ที่ ทำน้ำหลังบ้านซึ่งตั้งอยู่ระหว่างบ้านภรรยาคนที่สองกับบ้านภรรยา คนที่สาม ซึ่งก็คือมะเฟืองและปราณี หากมองเข้ามาจากประตูรั้ว บ้าน ของมะเฟืองและปราณีจะอยู่ทางซ้ายมือติดคลองบางยี่สุน โดยบ้านของ ปราณีอยู่ติดรั้ว ฝั่งตรงข้ามบ้านของปราณีคือบ้านของตะวันฉาย ภรรยา คนที่ห้าซึ่งอยู่ติดรั้วเช่นกัน ทางซ้ายมือถัดจากบ้านของตะวันฉายคือบ้าน ของทอผ้าย ภรรยาคนที่สี่ และบ้านใหญ่หลังกลางเป็นบ้านของดาวเรือง และนายพลสันติสุข ด้านหลังของเรือนใหญ่เป็นทุ่งนามีขนาดพื้นที่กว่า ห้าสิปไร่

บ้านทั้งห้าหลังเรียงกันเป็นรูปเกือกม้าอย่างเป็นระเบียบ ทุกคน อาศัยอยู่ด้วยกันอย่างถ้อยทีถ้อยอาศัย ภรรยารักและเคารพกันเหมือนพี่ เหมือนน้อง ทำให้นายพลสันติสุขมักพูดอยู่เสมอว่าเขาคือผู้ชายที่มีความสุขที่สุดในโลก ที่มีภรรยาสวยระดับนางงามถึงห้าคน!

คลองบางยี่สุนมีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่น้ำใสไหลเย็นเห็นตัวปลา ชาวบ้านละแวกนี้ยังนิยมโดยสารเรือหางยาวกันอยู่ พ่อค้าแม่ค้าพายเรือ ชายของไปตามคลอง วิถีชีวิตเรียบง่ายจนไม่น่าเชื่อว่าตำบลบางยี่สุนนั้น

อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมรแค่เพียงแปดสิบกิโลเมตรเท่านั้น

“กาแพ่เย็นชื่นใจ โอเลี้ยงยกล้อ โฉววัลตินหวานหอม ซานมไข่มุก แสนอว์รอยมาแล้วจ้า” เสียงแม่ค้าขายเครื่องดื่มรสหวานดังมาแต่ไกล ก่อนที่เธอจะพ่ายเรือเทียบท่าบ้านนายพลสันติสุขอย่างคุ้นเคย “ท่านนายพล รับโอเลี้ยงสักแก้วมั๊ยจ๊ะ”

นายพลละสายตาจากการชดป็นลูกซองจนวาววับ ก่อนจะหันไปมองแม่ค้าคนสวย เขายิ้มจนหนวดกระดิก สายตามีแววเจ้าชู้วิบวับแต่ก็เพียงวูบเดียวเท่านั้น เพราะหากยังไม่ทิ้งลายเจ้าชู้ อารมณ์หลงไหลแค่เพียงชั่ววูบ อาจทำให้ชีวิตของเขาดับวูบลงก็เป็นได้

“เอาโอเลี้ยงแก้ว สักแก้วนะแม่ค้า” เขาอดไม่ได้ที่จะสั่งเครื่องดื่มของโปรด แม้จะรู้ว่าดื่มโอเลี้ยงตอนสี่โมงเย็นแบบนี้อาจทำให้คืนนี้นอนไม่หลับก็ตาม

“ใส่นมด้วยมั๊ยจ๊ะท่านนายพล” แม่ค้าหน้าหวานเล่นหูเล่นตา ก่อนจะแฉกหน้าอกขึ้นน้อยๆ อย่างยั่วยวน สาวน้อยสาวใหญ่ในบ่างยี่สุน ล้วนอยากสบายด้วยการเป็นภรรยาคนที่หกของพลตรีสันติสุขกันทั้งนั้น แต่จนแล้วจนรอด ผ่านมานับยี่สิบปีก็ไม่มีที่ท่าว่าพลตรีสันติสุขจะมีภรรยาเพิ่ม

“เอ่อ...” นายพลมองหน้าอกของแม่ค้าคนสวยแล้วกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก ก่อนจะหันกลับไปมองบ้านมะเฟือง...ภรรยาจอมโหดอย่างใจคอไม่สู้ดีนัก “ไม่ละแม่ค้าคนสวย ฉันเลิกกินนมอบ้านนานแล้ว เอาแค่ออเลี้ยงก็พอ เพราะถ้าแม่เฟืองมาเห็นละก็...” นายพลยิ้มแหยโดยละประโยชน์สุดทำยไว้ในฐานที่เข้าใจ

“เอ่อ...แม่เฟืองอยู่บ้านเหรอจ๊ะท่านนายพล” แม่ค้าสาวหน้าซีดชะง่อมองไปยังบ้านไม้ทรงไทยด้วยท่าทางขยาด

“อยู่จ๊ะ”

“จั้น...ไม่ต้องใส่นมมะจ๊ะท่านนายพล พอดีว่านมฉันหมดอายุพอดี” แม่ค้ารีบชงโอเลี้ยงก่อนจะส่งให้พลตรีสันติสุขแล้วพ่ายเรือออกไปอย่าง

รวดเร็ว กิตติศัพท์ความร้ายและหึงโหดของมะเฟืองเลื่องลือไปทั่วบางยี่สุน
สาวหน้าไหนทอดสะพานให้นายพลสันติสุขเป็นโดนด่าเบ็งว้างหนีแทบ
ไม่ทัน

นายพลยกแก้วโอเลี้ยงขึ้นมาดื่มแล้วก็ต้องทำหน้าเหยเก เพราะว่
มันขมจนแทบดื่มไม่ได้ เขาวางแก้วโอเลี้ยงลงแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่
ยกมือขวาขึ้นมาถูรอยลูกปืนที่เจาะเข้าหลังมือเพื่อเป็นการเตือนสติตนเอง
ว่าอย่าริเจ้าชู้ถ้าไม่ยอมให้กระสุนนัดนี้ทะลุเข้ากลางกล่องดวงใจ

เมื่อเห็นรอยแผลเป็น...เสียเคยร้ายก็ย้อนคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อ
ยี่สิบเจ็ดปีที่แล้ว เหตุการณ์รถไฟชนกันครั้งใหญ่ วันที่มีการประชุมเมียโดย
มิได้นัดหมาย...

“อะไรนะพ่อ ผัวฉันถูกยิง!”

มะเฟืองสาวชาวสวนใบหน้าคมเข้มกำลังใช้กระดาษหนังสือพิมพ์
ห่อมะม่วงสุกอยู่บริเวณชานบ้านเพื่อนำมะม่วงที่เก็บจากสวนไปส่ง
แม่ค้าที่ตลาดในวันพຽงนี้ เมื่อได้ยินสิ่งที่บิดาตะโกนบอกออกมาจากใน
บ้านก็ถึงกับปล່อยมะม่วงหลุดจากมือ แล้ววิ่งไปหาบิดาที่กำลังนั่งดู
โทรทัศน์อยู่ทันที

“ก็นี่ไง ผัวเ็งไม่ใช่หรือ พันตรี สันติสุข ศรีบ้านทุ่ง ถูกคนร้ายลอบ
ยิงขณะปฏิบัติหน้าที่ ตอนนั้กำลังรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ”
ผู้เป็นบิดาอธิบายเนื้อข่าวให้ลูกสาวเพียงคนเดียวฟังอย่างละเอียด

“พะ...พี่สันจริงๆ ด้วย” มะเฟืองยืนตะลึงราวกับช็อกเมื่อได้เห็นข่าว
สามีถูกยิง

“ทำใจดีๆ ใ้มันง่เฟือง”

“โอ้...พี่สันของเมีย อย่าเพิ่งเป็นอะไรไปนะพี่ ถ้าพี่เป็นอะไรไป ฉัน
กับลูกจะอยู่ยังงั” มะเฟืองร้องไห้ออกมาอย่างไม่อายด้วยความเป็นห่วง
สามีสุดที่รักที่ไปปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่กรุงเทพมหานคร โดยจะกลับมาหาเธอ

และลูกสาวที่บ้านในจังหวัดอ่างทองทุกวันอาทิตย์

มะเฟืองเซ็ดน้ำตาอย่างรวดเร็ว เธอไม่รอช้า รีบลุกขึ้นยืนก่อนจะเดินไปอุ้มมะพร้าวและถุงมือมะนาวซึ่งมีอายุแค่เพียงสามและห้าปีเท่านั้น

“นั่งเฟือง แล้วนั่นเอ็งจะไปไหน” ผู้เป็นพ่อร้องทักด้วยความตกใจที่จู่ๆ ลูกสาวก็ลุกขึ้นปุบปับ อุ้มลูกจูงเต้าเตรียมจะวิ่งออกจากบ้านทั้งที่ตอนนี้เป็นเวลาสองทุ่มกว่าแล้ว

“ฉันก็จะไปหาผัวฉันนะสิพ่อ เจ็บหนักแบบนั้น ถ้าได้เห็นหน้าลูก หน้าเมียคงมีกำลังใจต่อสู้กับความเจ็บปวดบ้าง” มะเฟืองคิดได้ดังนั้นก็เดินลงบันไดบ้าน แล้วขึ้นรถกระบะสี่ประตูด้วยความปราดเปรียว ผู้เป็นพ่อจำต้องวิ่งไปขวางหน้ารถก่อนที่ลูกสาวจะขับออกจากบ้านไปเสียก่อน

“เดี๋ยวกู นั่งเฟือง ทำไมเอ็งถึงได้ใจร้อนแบบนี้ละ ดึกตื่นปานนี้เอ็งจะกระเตงลูกไปกรุงเทพฯ ยังไง เอ็งไม่เป็นห่วงตัวเองก็เป็นห่วงหลานข้าบ้าง เกิดเคราะห์ร้ายเป็นอะไรกลางทางขึ้นมามันจะยุ่งนา” บิดาเอ่ยเตือนก่อนจะเดินมาเปิดประตูฝั่งคนขับแล้วยึดกุญแจรถไว้ เพราะรู้ว่าถึงห้ามอย่างไรลูกสาวหัวดื้อก็คงไม่ยอมฟังแน่ๆ

“แต่ว่าฉันเป็นห่วงพี่สนนี่พ่อ อ่างทองกับกรุงเทพฯ ใกล้แค่นี้เองฉันบึ่งรถไปซั่วมองงาก็ถึงแล้ว”

“เอ็งไปตอนนี่โรงหมอที่ไหนเขาก็ไม่ให้เยี่ยมหรอก ไปๆ พาลูกไปนอนแล้วพ่รุ่นนี้ค่อยไปแต่เช้า เตรียมข้าวต้มและผลไม้ไปให้พ่อสนด้วยเดินทางไปดึกๆ รังแต่จะไปเป็นภาระพ่อสนแทนที่จะได้ไปดูแลเฝ้าไข้” บิดาเตือนสติก่อนจะหันไปอุ้มมะพร้าวที่นั่งตาแป๋วมองมารดากับตาคุยกันด้วยความสงสัย

“มา...นั่งหนูมะพร้าว นั่งหนูมะนาวหลานตา ไปนอนกัน”

เมื่อบิดาพาลูกๆ ของเธอเข้าบ้านแถมยังยึดกุญแจรถไปอีก มะเฟืองจึงได้แต่สุดลมหายใจเข้าปอดลึก พยายามใจเย็นและเฝ้ารอเพื่อให้พ่รุ่นนี้เข้ามาถึงโดยเร็วที่สุด

“คุณพระคุณเจ้าช่วยคุ้มครองพี่ส้นของลูกข้างด้วยเถอะคะ ถ้าพี่ส้นหายดีลูกข้างจะถวายหัวหมู เบ็ด ไก่ และผลหมากรากไม้อีกเก้าอย่างสาธุ” มะเฟื่องประนมมือไหว้พระและบนบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตลอดทั้งคืน เมื่อพระอาทิตย์โผล่พ้นจากโค้งฟ้า หญิงสาวก็เข้าครัวต้มข้าวต้มจนกลิ่นหอมอบอวลไปทั้งบ้าน

กว่าโรงพยาบาลจะเปิดให้เข้าเยี่ยมคนป่วยก็ช่วงสาย เธอจึงจัดการอาบน้ำแต่งตัวให้บุตรสาวทั้งสองคนแล้วพาออกไปตักบาตรแต่เช้าตรู่ เผื่อว่าผลบุญจากการตักบาตรจะทำให้สามีสุดที่รักของเธอหายวันหายคืน

“ฉันไปแล้วนะจ๊ะพ่อ” มะเฟื่องขึ้นรถกระบะพร้อมกับมะนาวและมะปราง สตาร์ตรถเตรียมมุ่งหน้าสู่กรุงเทพฯ ทว่าบิดากลับท้วงขึ้น

“ไปได้มาดี ไม่ได้ล้มอะไรใช่ไหม”

“เกือบล้มเสียสนิทเลย” มะเฟื่องลงจากรถแล้ววิ่งกลับขึ้นไปบนบ้านเพื่อหยิบปืนสั้นพกติดตัวไปด้วย บิดาเห็นดังนั้นก็ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจกับความห้าวของบุตรสาว

“ไปเยี่ยมคนป่วยจะพกปืนไปด้วยทำไมจะนั่งเฟื่อง” บิดาส่ายหน้าระอา เป็นอันรู้กันทั้งบ้านว่าเวลามะเฟื่องจะไปไหนมาไหนมักพกปืนติดตัวไปด้วยเสมอ

“ไม่ได้หรอกพ่อ เกิดเจอพวกใจหินมันมารังแกฉันกับลูก ฉันจะได้มีอาวุธไว้ป้องกันตัว ยิ่งเป็นผู้หญิงยิ่งต้องระวังตัว” มะเฟื่องกลับขึ้นรถแล้วมุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาลที่สามีอดయాใจรักษาตัวอยู่ทันที

ผู้เป็นบิดาได้แต่มองตามแล้วถอนหายใจ

“ใครมันจะกล้ารังแกเอ็ง ข้ากลัวเอ็งนั่นแหละจะไปรังแกเขาซะมากกว่า”

มะเฟื่องถามหมายเลขห้องพักผู้ป่วยของพันตรี สันติสุข ศรีบ้านทุ่ง กับพนักงานต้อนรับของโรงพยาบาล โดยไม่ได้สังเกตท่าทางอีกอีก

ของเจ้าหน้าที่ที่พยายามทักท้วง หญิงสาวก้าวฉับๆ อุ้มมะพร้าวเข้าเอา
อีกมือจูงบุตรสาวคนโต โดยสะพายกระเป๋าใบใหญ่ที่เต็มไปด้วยอาหาร
สำหรับคนป่วยไว้ที่ไหล่

ห้อง 502

พันตรี สันติสุข ศรีบ้านทุ่ง

เมื่อเห็นชื่อสามีบนป้ายหน้าห้อง มะเฟืองก็เปิดประตูเข้าไปอย่าง
คนใจร้อน พร้อมกับตะโกนเสียงหวานเรียกสามี

“พี่สัน ฉันกับลูกมาแล้วจ๊ะ” ทว่าภาพที่เห็นกลับทำให้มะเฟืองถึง
กับตะลึงงัน

“นี่มันอะไรกันจะพี่สัน ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร!” มะเฟืองรู้สึกเหมือน
มีอะไรบางอย่างแล่นมาจากอยู่ที่ลำคอ ใบหน้าเธอร้อนผ่าวแทบจะระเบิด

มะเฟืองมองไปยังผู้หญิงหน้าตาสวยหวาน แต่งตัวดีราวกับคุณหนู
นั่งอยู่ข้างเตียงคนป่วย พร้อมกับกำลังบรรจงป้อนแอปเปิลด้วยท่าทาง
หวานชื่น บนโซฟาหนังสีน้ำตาลอ่อนมีเด็กหญิงฝาแฝดหน้าตาจิ้มลิ้มอายุ
ราวแปดปีกำลังเล่นตุ๊กตาทะลาลอย่างมีความสุข ส่วนเด็กผู้หญิง
อีกคนอายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับมะนาว กำลังนั่งกินเค้กด้วยท่าทาง
เอร็ดอร่อย

“ผู้หญิงคนนี้เป็นใครหออคะพ่อ ญาติพ่อหออคะ” หญิงสาวมีนามว่า
ดาวเรือง สวมชุดกระโปรงบานสมัยนิยมตัดเย็บด้วยช่างฝีมือประณีต
เธอวางแอปเปิลลงก่อนจะหันไปถามสามีที่นอนอยู่บนเตียงด้วยใบหน้าที่
ซีดเผือด ดวงตาเบิกโพลงราวกับเห็นผี

มะเฟืองถึงกับควันออกหู เมื่อได้ยินผู้หญิงท่าทางคุณหนูเรียกสามี
เธอรว่า ‘พ่อ’ อย่างบอกนะว่าเด็กทั้งสามคนนี้เป็นลูกของสามีเธอกับผู้หญิง
คนนี้!

ยังไม่ทันที่มะเฟืองจะได้อาละวาดโวยวายให้พังพินาศ...ทันใดนั้นเอง ประตูห้องพักผู้ปวยก็ถูกเปิดออก แล้วหญิงสาวห้องโย่ใกล้คลอด ผิวขาวจัดอย่างสาวชาวเหนือ หน้าสวยหวานสะดุดตา ก็จูงบุตรชายอายุราวเจ็ดปีเข้ามาด้วยสีหน้าเต็มไปด้วยความเป็นห่วง แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นหญิงสาวถึงสองคนยืนอยู่ในห้อง อีกทั้งยังมีเด็กผู้หญิงอีกสี่คนกำลังวิ่งเล่นไปทั่วห้องโดยไม่ได้รับรู้บรรยากาศชวนอึดอัดที่พร้อมจะเกิดการฆาตกรรมได้ทุกวินาที

“ไอ้พี่สัน! ฉันถามว่าผู้หญิงพวกนี้เป็นใคร” มะเฟืองพิวส์ขาด หันไปถามสามมีเสียงสั่นเสียดคดดาล ไม่เหลือคำหวานพี่สันจะจำอย่างเคย

“พะ...พ่อ พ่อพูดอะไรสักคำสิคะ แม่งไปหมดแล้วนะ” ดาวเรืองเอ่ยถามสามมีเสียงสั่นอย่างต้องการคำตอบ

ทว่ายังไม่ทันที่พันตรีสันติสุขจะได้พูดอะไร ประตูห้องพักก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง

“ฉิบหายแล้ววู!” พันตรีสันติสุขอุทานได้แค่นั้น เสียงหวานๆ ของทอฝ้าย...ภรรยาคนที่สี่ก็ดังขึ้นพร้อมกับเสียงบุตรสาวที่มีนามว่าแพรจันทร์

“พี่สัน ฉันกับลูกมาหาพี่แล้วจ๊ะ พี่อย่าเพิ่ง...” ทอฝ้ายชะงักก่อนจะกลืนคำหว่านโยลงไปในลำคอแล้วเหลียวมองหญิงสาวอีกสามคนด้วยความตกใจ

“พ่อจ๋า พ่อจ๋า พ่อจ๋า” แพรจันทร์ เด็กหญิงตัวน้อยที่มีอายุเพียงสองขวบส่งเสียงเรียกพ่อเสียงแจ้ว ตัวอยู่ในวัยกำลังหัดพูด อีกทั้งยังจำหน้าพ่อได้เป็นอย่างดี

“ซัดเลย! ซัดมากว่! อย่าบอกนะว่าที่ยืนอยู่ทั้งหมดเนี่ย...เมียแกหมดทุกคน หา! ไอ้พี่สัน!” มะเฟืองเลือดขึ้นหน้า โกรธจนแทบอยากจะทำคนให้ตายลงตรงหน้า เธอลางมะปรางลงแล้วปราดเข้าไปกระซอกคอเสื้อสามมีที่ยังคงนอนอยู่บนเตียงด้วยสภาพไหลซ้ำยพันผ้าพันแผลเอาไว้ แต่นาทีนี้มะเฟืองไม่สนว่าเขาจะโดนยิงตรงไหน บาดเจ็บปางตายหรือว่าแค่เจ็บ

เล็กน้อย มันไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว ในเมื่อคนที่เธอทิ้งรักและเทิดทูนบูชา
ทรยศหักหลังเธอกับลูกได้ลงคอ

“ตอบ! ฉันบอกให้ตอบเดี๋ยวนี้ไอ้พี่สัน!”

“คุณพี่คะ...”

เสียงหวานหยดย้อยดังขึ้นพร้อมกับหญิงสาวร่างเล็กบอบบาง
ภรรยาคนที่ห้าของพันตรี สันติสุข ศรีบ้านทุ่ง ก้าวเข้ามาในห้อง เพียง
เท่านั้นเอง ดาวเรือง ปราณี่ ทอผ้ายก็ถึงกับปล่อยโฮออกมาอย่างสุดจะ
กลั่น มะเฟืองกักตพันกรอด เธอไม่มีน้ำตาสักหยด ทั้งที่อยากจะร้องไห้ให้
เรื่องบ้าบอคอแตกที่เกิดขึ้นนี้เหลือเกิน แต่ตอนนี้ระหว่างความเสียใจกับ
ความโกรธ เธอเลือกที่จะแสดงความโกรธออกมา...

“นี่มันเรื่องอะไรกันคะ” ภรรยาคนสุดท้ายมีนามว่าตะวันฉาย
บุตรสาวนายช่างทองโบราณ ถ้ามด้วยความแปลกใจ รับรู้ได้ว่าเหตุการณ์
ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ไม่ใช่เรื่องปกติอย่างแน่นอน

“หมดหรือยัง แยกยังมีเมียแอบไว้อีกก็คนไอ้พี่สัน บอกฉันมา!”
มะเฟืองกระซอกคอเสื้อคนเจ็บจนพันตรีสันติสุขโอดโอย ดาวเรืองเห็น
อย่างนั้นก็ปราดเข้าประคองสามีด้วยกลัวว่าเขาจะเจ็บแผล

“เธอยังจะหวังมันอีกหรือ เธอดูซิว่าผู้ชายคนนี้นั้นทำร้ายพวกเรา
อย่างเจ็บแสบขนาดไหน” มะเฟืองหันไปถามดาวเรืองด้วยน้ำเสียงกร้าว
ดุฉิน

“อะ...ฉัน” ดาวเรืองพูดไม่ออกด้วยทั้งรักทั้งเจ็บจนจุกอก ได้แต่
เมินหน้าหนีแล้วร้องไห้ออกมาด้วยความเสียใจ

“ใจเย็นๆ ลีจะแม่เฟือง ฟังพี่ก่อน” นายทหารหนุ่มพยายามทำใจดีสู้
ฤทธิ์นางเสื้อ ในเมื่อวันนี้ดวงชะตาถึงฆาต เขาก็คงต้องพูดความจริง เพราะ
ดูท่าแล้วไม่ว่าจะพูดความจริงหรือไม่ เขาก็ต้องสลับคาเท้ามะเฟืองอยู่ดี

“พูดมา! ฉันและเมียพี่ทุกคนกำลังรอฟังคำแก้ตัวของพี่อยู่”
มะเฟืองปล่อยมือจากคอเสื้อสามีแล้วหันไปเปิดกระเป่าเป่าออก

พันตรีสันติสุขถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะขยับลุกจากเตียง หมายถึงเตรียมมหาทางหนีที่ไล่ ทว่าเสียงขึ้นนกกลับทำให้นายพลถึงกับหน้าซีดเผือด หันกลับมาองภรรยาคนที่สองด้วยความตกใจ

“มะ...แม่เฟื่องจ๋า แม่เฟื่องจะทำร้ายพี่ได้ลงคอหรือจ๊ะ”

“นั่งลง!” มะเฟื่องตวาดลั่น เมื่อเห็นว่าสามียังคงยืนละล้าละลัง เธอก็ปราดเข้าหาแล้วพาดศีรษะสามีด้วยกระบองปืนเต็มแรง

“กรี๊ด!” ภรรยาอีกสี่คนถึงกับหวีดร้องด้วยความตกใจ...แต่ก็เพียงเท่านั้น ไม่มีใครคิดจะห้ามมะเฟื่องเลยสักคน เพราะนี่คือสิ่งที่พันตรีสันติสุขสมควรได้รับแล้ว

“ฉันบอกให้นั่งลงแล้วตอบคำถามฉัน พี่มีเมียทั้งหมดกี่คนกันแน่!” มะเฟื่องลากสามีที่ทรุดไปกองอยู่ที่พื้นขึ้นมา นั่งบนเตียง พลังเพลิงปืนไปที่เขาอย่างบ้าดีเดือด

“หมดแล้วจ๊ะ พี่แอบมีเมียทั้งหมดแค่ห้าคน ดาวเรืองเป็นเมียแต่งคนแรก แล้วก็แม่เฟื่อง ปรานี ทอผ้าย สุดท้ายคือตะวันฉาย พะ พี่...ผิดไปแล้วจ๊ะ แต่พี่รักทุกคนเท่ากันหมดเลยนะ” พันตรีสันติสุขสารภาพหมดเปลือก ด้วยรู้สึกติดศัพท์ความโหดของมะเฟื่องดี

ในอดีตมะเฟื่องคือสาวน้อยวัยแรกแย้ม สวย เผ็ด ดุ ประจำตำบลบางยี่สุน เธอเปรี้ยวซ่าเป็นหัวใจนักเลงในหมู่บ้าน และแม่ปืนชนิดยิงนกบนฟ้าให้ร่วงหล่นลงมาได้ราวกับจับวาง เธอเป็นรักแรกในช่วงวัยรุ่นของเขา ทว่าช่วงที่เขาไปเข้าเรียนที่โรงเรียนนายร้อย มะเฟื่องก็ถูกบิดาพาไปอยู่ที่อ่างทองเพื่อตัดสินใจเกษียณชองสุ่มกับเหล่าจ๊กโก๋ บิดากลัวว่าบุตรสาวจะโตเป็นโจรมากกว่าโตเป็นสาวแต่งงานมีเหย้ามีเรือน จึงให้มะเฟื่องไปดูแลยาที่กำลังป่วยหนักแล้วจัดการโยกย้ายชายบ้านและที่ดินในบางยี่สุนจนหมดเพื่อย้ายไปอยู่อ่างทองถาวร นับแต่นั้นเขาก็กับมะเฟื่องก็แทบไม่ได้เจอกันอีกเลย

จนกระทั่งเขามาพบรักกับดาวเรือง คุณหนูบอบบางบุตรสาวของ

ท่านนายพล แต่งงานกันจนมีลูกสาวฝาแฝด คือ มิลินและมรินทร์ เขาจึงได้พบกับมะเฟื่องอีกครั้ง มะเฟื่องนั้นยังคงความสวยหืดไม่สร้างชา ชวนให้เขาอยากค้นหาด้วยความระทึก สุดท้ายเขาก็แอบจัดงานแต่งงานเล็กๆ อยู่กินกับมะเฟื่องจนมีบุตรสาวสองคนคือมะนาวและมะปราง

เมื่อมีหนึ่งตามมา... ย่อมมีสองสามสี่ เมื่อเขาได้พบกับสาวน้อยหน้าหวานนามว่าปราณี สาวเหนือผู้มั่นคงในความรักและคำสัตย์สาบาน เธอมีพยานรักตัวน้อยเป็นบุตรชายนามว่าชวัล และบุตรสาวที่กำลังรอเวลาออกมาลิ้มตาดูโลกในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

พันตรีสันติสุขไม่ได้อยากเจ้าชู้เลย แต่หัวใจเขานั้นมีห้องหับมากมายราวกับคอนโดมิเนียม อีกทั้งยังตกหลุมรักได้หลายครั้งอย่างน่าอัศจรรย์ เมื่อเขาได้พบกับทอฝ้ายผู้นำสงสาร เขาเข้าไปช่วยเหลือครอบครัวเธอจนเธอซาบซึ้งในบุญคุณก่อเกิดเป็นความรักหวานชื่น เธอมีดีกรีเป็นถึงนางงามประจำจังหวัดเพชรบูรณ์เลยทีเดียว

และคนสุดท้ายที่คงต้องทำที่สุดก็คือ ตะวันฉาย เขาตกหลุมรักหญิงสาวแค่เพียงพบสบตา ตามจีบจนเธอใจอ่อนยอมเป็นภรรยาของเขา แม้จะยังไม่มามีบุตรด้วยกัน แต่เขาก็รักเธอไม่น้อยไปกว่าภรรยาอีกสี่คน

เฝียะ!

มะเฟื่องสะบัดฝ่ามือตบขาดเข้าที่โบน้าสามี่จนหน้าหัน เธอกัดฟันกรอดข่มหยาดน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา

“ตอบได้ดี! ดีมาก...” มะเฟื่องทุบลงบนหน้าอกข้างซ้ายของตนเองแรงๆ หลายครั้งด้วยร่างกายสั่นเทา “พี่ตอบได้กระแทกใจฉันมาก กระแทกจนฉันอยากจะฆ่าพี่ให้ตายลงตรงนี้”

“ยะ...อย่า อย่าทำอะไรรุนแรงเลยนะแม่เฟื่อง” ปราณีร้องบอกเสียงสั่น เธอร้องไห้สะอื้นจนตัวโยน ร้องถึงตะวันฉายที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ต้องปราดเข้าประคองสาวที่ท้องแก่ เพราะกลัวว่าจะเป็นลมล้มพับไปเสียก่อน

“จิตใจพี่ทำด้วยอะไรถึงได้ทำร้ายผู้หญิงถึงห้าคนได้ลงคอ คนอย่าง

ที่มันมึนมาก ฉะนั้นก็อย่าเหลือใจมันไว้สิบพันธุอีกเลย!” มะเฟื่องประกาศ
กร้าว ก่อนจะเล็งปืนไปยังจุดยุทธศาสตร์ความเป็นชาย

“เฮ้ย! อย่างนะแม่เฟื่อง อย่า!” พันตรีสันติสุขตรงเข้าบดปืนในมือ
มะเฟื่องจนร่วงหล่น ก่อนจะวิ่งหนีออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว ลืมความ
เจ็บจากแผลถูกยิงที่ไหล่ซ้ายไปเสียสนิท เวลานี้เขาต้องรักษากล่องดวงใจ
ของเขาเอาไว้ด้วยชีวิต

“หน้อย! คิดว่าจะหนีฉันพ้นหรือไอ้พี่สัน” มะเฟื่องลุกขึ้นคว้าปืน
ก่อนจะวิ่งตามออกไป

“ซวัลดูแลน้องๆ อยู่ในห้อง อย่าให้ออกไปไหนนะลูก” ปรภาณี
หันมาสั่งบุตรชาย ก่อนจะเดินกึ่งวิ่งตามภรรยาคนอื่นๆ ออกไปด้วยความ
ร้อนใจ

“แม่เฟื่องใจเย็นๆ เอะจะจ๊ะ ติดคุงไปจะไม่คุ้มนะจ๊ะ” ทอฝ้ายวิ่ง
ตามพลางร้องตะโกนเตือนสติมะเฟื่อง แต่ดูเหมือนความบ้าคลั่งของ
มะเฟื่องจะไม่ลดลงเลยแม้แต่น้อย

“คิดถึงลูกมากๆ นะคะแม่เฟื่อง ถึงยังงี้พี่สันก็เป็นพ่อของลูกเรา
นะคะ” ดาวเรืองซึ่งวิ่งตามหลังทอฝ้ายมาร้องเตือนมะเฟื่องด้วยอีกเสียง
ถึงอย่างไรก็เป็นลูกผู้หญิงตกที่นั่งลำบากเหมือนกัน ถ้าต้องติดคุกดัด
ตะรางไปแล้วลูกๆ ที่น่ารักจะอยู่กับใคร

“มีพ่อแบบนี้อย่ามีเสียเลยจะดีกว่า ฉันจะบอกลูกว่าพ่อมันตาย
ไปแล้ว ตายไปจากใจฉัน!”

มะเฟื่องนั้นแข็งแรงเพราะโตมากับห้องไร้ออกซิเจน อึดใจเดียวเธอก็
วิ่งตามสามีทัน กระซอกเลื้อยจากทางด้านหลังจนเขาล้มคว่ำลงไปกับพื้น
แล้วตบเข้าที่โหนกอีกขาดใหญ่จนพันตรีสันติสุขเลือดกบปาก ผู้ป่วยและ
เจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลต่างตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พวกเขารีบวิ่งหลบ
กันจ้าละหวั่นเพราะกลัวจะโดนลูกหลงจากกระสุนปืน

“เสียจำ ผัวขอโทษ ผัวผิดไปแล้วจ๊ะ” พันตรีสันติสุขรู้ตัวว่าหนี

ไม่รอดแน่ จึงตรงเข้าขอโทษเหล่าภรรยาที่บัดนี้ยื่นล้อมเขาด้วยความรู้สึกที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง

“ให้อภัยพี่เถอะนะ พี่สัญญาว่าจะไม่ทำอีกแล้ว” พันตรีหนุ่มแว่ววอน แต่ภรรยาทุกคนกลับมองมาด้วยสายตาเย็นชา

“คุณพี่ไม่น่าทำกับฉันแบบนี้เลย เสียแรงที่ฉันรักคุณพี่มาก คุณพี่หลอกฉันได้อย่างไร” ตะวันฉายพยายามกลั้นน้ำตาแต่ดูเหมือนไม่ได้ผล เธอสะอื้นอึกก่อนจะเบือนหน้าหนีไปทางอื่นราวกับไม่อยากเห็นหน้าสามีอีกต่อไป

“พี่หลอกพวกเราทุกคน จิตใจพี่ทำด้วยอะไรจ๊ะ” ทอผ้าเย็บปลอกโฮทบวบจะทรุดลงไปกองกับพื้นด้วยความเสียใจไม่แพ้ภรรยาคนอื่นๆ ส่วนปราณีนั้นได้แต่ร้องไห้จนพูดไม่ออก

“ทุกคนอย่าร้องไห้ ปัญหามันมีทางแก้ ซึ่งวิธีแก้ที่ดีที่สุดก็คือ... ยิงทิ้ง!” มะเฟื่องกัดฟันกรอดแล้วเดินไปที่เจ้าตัวปัญหาอย่างไม่ลังเล ในเมื่อสามีสุดที่รักมักมากไม่รู้จักพอ เธอก็ต้องกำจัดทิ้ง อยากรู้เหมือนกันว่าถ้าไม่มี ‘ไอ้มัน’ แล้วจะยังเจ้าชู้ได้อีกไหม

“มะ...แม่เฟื่องพูดเล่นใช่ไหมจ๊ะ” พันตรีหนุ่มพยายามเอ่ยถามหวังว่าภรรยาคนที่สองจะแค่ขูแต่ไม่กล้าทำจริง ทว่าเมื่อเห็นสายตากร้าวของมะเฟื่อง ขนอ่อนบริเวณต้นคอเขาก็ลุกชันด้วยความหวาดกลัว

“พี่เห็นคนอย่างฉันพูดเล่นงั้นหรือ!” มะเฟื่องตวาดเสียงดัง กัดริมฝีปากจนห้อเลือด ไวกว่าความคิดเธอตรงเข้าเตะบริเวณชายโครงของสามีเต็มแรง

“อ้าก!” พันตรีสันติสุขร้องโอดโอย เพิ่งรู้ว่ามะเฟื่องมือหนักเท่าหนักก็วันนี้เอง

“แม่เฟื่องจำ ถือว่าเห็นแก่ความรักของเราเถอะนะจ๊ะ”

“คนอย่างพี่รักใคร่เป็นด้วยงั้นหรือ ฉันเห็นพี่รักแต่ตัวเองถึงได้มีเมียตั้งห้าคนแบบนี้ พี่หลอกฉันมาถึงแปดปี พี่คงเห็นฉันโง่ยิ่งกว่าควายใช่ไหมถึงกล้าทำกับฉันแบบนี้ หา!” มะเฟื่องเสียงสั่นแต่ยังกลั้นน้ำตาเอาไว้

ไว้ไม่ให้ไหลออกมาประจานความอ่อนแอ

“ไม่ใช่แบบนี้หรอกแม่เฟื่อง พี่...”

“พอ! หมดเวลาแก้ตัวแล้ว!”

“อย่านะแม่เฟื่อง อย่า!” พันตรีสันติสุขเบิกตากจนแทบถลนออกจาก
เบ้า ร้องห้ามเสียงดังจนลั่นโรงพยาบาล แต่แม่เฟื่องก็หาได้ใจอ่อนแต่อย่าง
ใดไม่

ปัง!

“กรี๊ด!”

เสียงปิ่นและเสียงหวีดร้องของภรรยาทั้งสิ้นทำให้พันตรีสันติสุขถึงกับ
หัวใจแทบวาย เหงื่อกาฬแตกซิกจนเลื้อยผู้ป่วยแทบเปียกชุ่ม ลำคอแห้งผาก
ปากล้น หน้าซีดขาว เขาก็มองเจ้าโลกของเขาที่ยังปลอดภัย ทว่าหลัง
มือขวาของเขากลับถูกกระสุนปืนยิงจนเลือดไหลโชก นี่ถ้าเขาไม่เอามือบัง
ไว้ เจ้าโลกของเขาคงได้ลาโลกไ้ช้านานไม่ได้ไปตลอดชีวิตแน่ๆ

“มะ...แม่เฟื่อง” พันตรีสันติสุขครางเรียกชื่อภรรยาคนที่สอง
ก่อนจะสลบหมดสติไปในที่สุด

แม่เฟื่องเห็นเลือดสามีแล้วเบือนหน้าหนี เธอยืนหันหลังราวกับ
ไม่ยี่หระที่ยิงสามีตนเอง แต่ใครเลยจะเห็นว่าเธอแอบเช็ดน้ำตาที่ไหล
อาบแก้มอย่างรวดเร็ว ขึ้นชื่อว่าสามี...มีภรรยาคนไหนบ้างที่ไม่รัก เขาเจ็บ
เธอก็เจ็บไม่แพ้กัน เจ็บที่หัวใจจนแทบกระอักออกมาเป็นเลือดเมื่อรับรู้ว่
ตนเองเป็นเมียน้อยมาโดยตลอด

เธอเหลือบมองสามีที่ถูกบุรุษพยาบาลหามขึ้นเตียงเข็นไปด้วยหัวใจ
หนักอึ้ง เลือดที่ศีรษะไหลอาบเปรอะเปื้อนใบหน้า ปากและใบหน้าวม
ซ้ำจากการถูกตบถึงสองครั้ง มือขวาถูกกระสุนปืนฝังตรงกลางหลังมือ
ส่วนแผลที่ไหล่ซ้ายก็อีกเสบจนเลือดไหลซึมผ้าพันแผล สภาพของพันตรี
สันติสุขอาบไปด้วยเลือดจนดูน่ากลัว

“ว้าย! ช่วยด้วยค่ะ คนท้องเป็นลม” ตะวันฉายร้องเสียงหลง รีบ

ประคองปราณีเอาไว้ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะนำเตียงเข็นมารับคนไข้ไปอีกคน
ดาวเรืองยืนละล้าละลังอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจไม่ตามไปเฝ้าสามี
ที่ห้องฉุกเฉินอย่างที่ใจต้องการ เธอชวนทอผ้าไปหาลูกๆ ที่รออยู่บนห้อง
แล้วหอบหัวใจที่เจ็บช้ำกลับบ้าน
ทางด้านมะเฟืองถือปืนนั่งนิ่ง โทรศัพท์เรียกบิดาให้มารับหลานๆ
ไปดูแล ส่วนเธอนั่งรอตำรวจอย่างใจเย็น ยอมรับผิดชอบทุกข้อกล่าวหา
“ฉันรักพี่มาก ฉันก็เจ็บมาก...”

1

พลตรี สันติสุข ศรีบ้านทุ่ง

หลังจากพันตรีสันติสุขรักษาตัวจนอาการดีขึ้น แม้ยังไม่หายดี แต่เขาก็ต้องรีบออกจากโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด จะมัวนอนแสร้งรักษาตัวอยู่ไม่ได้ เพราะเขามีภารกิจยิ่งใหญ่ที่ต้องจัดการ นั่นก็คือการไป้องอนภรรยาทั้งห้าคน บัดนี้เขาสำนึกผิดแล้ว เขาได้เห็นว่าการยาเสียใจกับการกระทำของเขาขนาดไหน

พันตรีสันติสุขตัดสินใจไปหาดาวเรือง ภรรยาที่ตบแต่งตามกฎหมาย โชคดีเหลือเกินที่ดาวเรืองมีน้ำใจประเสริฐราวกับแม่พระ เธอให้อภัยเขาทั้งยังอนุญาตให้เขาพาภรรยาคนอื่นๆ เข้ามาอยู่ร่วมอาณาเขต หากว่าภรรยาเหล่านั้นยอม กระนั้นเขากลับโดนพ่อตาซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเรียกเข้าไปตักเตือน แต่ท่านนายพลจำต้องปล่อยเขาไป เพราะบุตรสาวท่านไม่ติดใจเอาเรื่อง ซ้ำยังส่งสารภรรยาอีกสี่คนของเขาอีกด้วย

เรียบร้อยไปหนึ่งเหลืออีกสี่ พันตรีหนุ่มขับรถมาจอดที่หน้าบ้านสวนในจังหวัดอ่างทองด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ วันนี้เขาสวมเสื้อเกาะและกระจับเหล็กไว้ด้านในเพื่อป้องกันตัวหากว่ามะเฟืองจะหยิบปืนขึ้นมาไล่ยิงเขาอีกครั้ง ชายหนุ่มเดินเข้าไปในบ้าน มองเห็นมะเฟืองนั่งหันหลังถักเปียให้ลูกสาวคนโตอยู่ จึงเอ่ยเรียกชื่อเธอ...

“แม่เฟือง”

“พ่อจ๋า พ่อมาแล้ว”

เมื่อได้ยินเสียงบิดา มะนาวก็ผละจากมารดา แล้วโผเข้ากอดท่านเอาไว้แน่น มะพร้าวที่กำลังนอนอยู่ตื่นขึ้นด้วยท่าทางงัวเงีย แต่เมื่อเห็นว่าใครมาก็รีบวิ่งไปกอดบิดาด้วยความดีใจ

“คิดถึงพ่อจ๋าจังเลย แม่จ๋าบอกว่าพ่อจ๋าจะไม่มาหาเราอีกแล้ว มะพร้าวเสียใจอะ” เด็กหญิงมะพร้าวไปตามประสาชื่อ ก่อนหัวเราะคิกเมื่อบิดาหอมแก้มตนพอดใหญ่

“อ้าว! พ่อสันทายดีแล้วอะ” พ่อตาเดินเข้ามาด้วยสีหน้าบึ้งตึงมองลูกเขยตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แต่เมื่อเห็นสภาพลูกเขยเขาก็ไม่อยากจะซ้ำเติมมากไปกว่านี้ อย่างไรก็ตามเสียผู้ชายมารักคนนี้ก็ก็เป็นบิดาของหลานรัก เขาไม่อยากจะให้หลานกำพร้าพ่อ ถึงพ่อมันจะแยะสักแค่ไหนก็ตาม...

“มะนาว มะพร้าวไปกับตาดีกว่า ไปซื้อขนมกัน” เขาเปิดโอกาสให้มะม่วงเพื่อจะได้คุยกับพันตรีสันติสุข ด้วยรู้ดีว่าบุตรสาวของตนนั้นยังรักสามีอยู่เต็มหัวใจ อย่างน้อยก็ควรได้คุยได้ปรับความเข้าใจกัน ส่วนเส้นทางรักข้างหน้าจะครองรักเป็นสามีภรรยากันไป หรือจะทำหน้าที่แค่พ่อแม่ที่ดีของลูกก็สุดแล้วแต่จะตัดสินใจ เพราะเขาเลี้ยงมะม่วงให้มีอิสระทางความคิดและการตัดสินใจได้อย่างเต็มที่ ไม่คิดก้าวก่ายปัญหาครอบครัวของบุตรสาวหากว่าเธอไม่ร้องขอความช่วยเหลือ

“ไปค่ะ” เด็กหญิงทั้งสองเมื่อได้ยินคำว่าขนมก็ตาโตแล้ววิ่งตามคุณตาไปอย่างรวดเร็ว สันติสุขจึงได้มีโอกาสอยู่กับมะม่วงตามลำพัง เธอนั่งหันหลังให้เขา ไม่ได้หันมามองหน้าหรือขบไล่ไล่ส่งอย่างที่เขานึกกลัว

“ทำไมถึงบอกลูกแบบนั้น” เขาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนจนมะม่วงถึงกับน้ำตาซึม

“ก็ฉันยิงพี่ ฉันเกือบจะฆ่าพี่ด้วยซ้ำ ฉันเลยคิดว่าพี่คงไม่มาหาฉันกับลูกอีกแล้ว” มะม่วงทำใจแล้วว่าเธอกับสามีคงสิ้นสุดกันเพียงเท่านี้ เพราะการที่เขาไม่เอาผิดที่เธอยิงเขา เธอไม่ต้องติดคุกและได้กลับมากอด

ลูกๆ เธอก็คิดว่านี่เป็นการให้อภัยครั้งสุดท้ายที่เธอจะมีให้เธอ อีกอย่าง ภรรยาเขามีตั้งมากมาย แต่ละคนล้วนสวยระดับนางงามทั้งนั้น เขาคงไม่มาสนใจผู้หญิงที่คิดจะฆ่าสามีตัวเองอย่างเธอ

“พี่ไม่เคยโกรธที่แม่เฟื่องยิงพี่ เพราะพี่รู้ตัวว่าพี่ทำเลวกับแม่เฟื่อง และเมียของพี่ทุกคน ที่พี่มาวันนี้ก็เพื่อที่จะมาขอโทษและขอโอกาส อยากให้แม่เฟื่องให้ออกาสพี่เป็นสามีและพ่อที่ดีของหนูมะนาวและหนูมะปราง อีกครั้ง พี่สัญญาว่าจะเลิกเจ้าชู้” พันตรีสันติสุขเห็นว่าภรรยาใจอ่อนลง แล้วจึงเดินเข้าไปหาแล้ววางมือลงบนไหล่ของภรรยา แต่เมื่อเธอหันมา...

“เฮ้ย!” พันตรีสันติสุขตกใจจนผงะถอยกรูดไปไกลเมื่อเห็นมะเฟื่อง ถือมือตอยู่นมื่อ หญิงสาวเห็นดังนั้นก็หัวเราะชอบใจก่อนจะยื่นมือไปหยิบ มะม่วงจากตะกร้ามาถือไว้

“ฉันจะปอกมะม่วงสุกให้พี่ ของโปรดพี่ไม่ใช่เหรอจ๊ะ”

“เออ...เรื่องมะม่วงเอาไว้ก่อน มะเฟื่องช่วยวางมีดก่อนได้มั้ยจ๊ะ นะ คนดี...ช่วงนี้พี่หัวใจอ่อนแอ” พันตรีสันติสุขยกมือทั้งสองข้างขึ้นแล้วสาวทำเข้าหาภรรยาคนที่สองอย่างระมัดระวังตัว มะเฟื่องวางมีดลงแล้วหันมายิ้มให้เขา เท่านั้นละชายหนุ่มก็ถอนหายใจโล่งอกแล้วตรงเข้ากอดภรรยาสาวเอาไว้แน่น

“พี่ขอบคุณนะแม่เฟื่องที่ยอมให้อภัยพี่”

“ยังจ๊ะ” มะเฟื่องยิ้มเย็น ท่าทางสำนึกผิดที่ยิงสามีเมื่อครู่หายวับไปกับตา พันตรีหนุ่มเสียวสันหลังวาบเมื่อเห็นสีหน้าเจ้าเล่ห์ของภรรยา “ฉันหายโกรธพี่แล้วแต่ยังเหลือความโกรธตกค้างอยู่อีกนิดหน่อย ถ้าฉันได้ระบายความโกรธตรงนี้ออกไปเราคงกลับมารักกันได้เหมือนเดิม”

“เออ...อะไรเหรอจ๊ะแม่เฟื่อง” ชายหนุ่มเอ่ยถามอย่างพยายามทำใจดีสู้แม่เสื่อสาว

“หันหลังสิจ๊ะ”

“หวังว่าแม่เฟื่องคงไม่ยิงหรือเอามีดมากะชวกใส่พี่หรืออะจ๊ะ”

พันตรีสันติสุขถามด้วยใบหน้าที่ซีดเผือด ก่อนจะยอมหันหลังแต่โดยดี ‘เออวะ!
เป็นไงเป็นกัน จะจ้อเมี่ยมมันก็ต้องอดทนกันสักหน่อย’

“ฉันขอระบายอีกทีเดี๋ยวเท่านั้นละพี่ ฉันกับพี่จะได้ไม่ต้องค้างคา
ใจต่อกันอีก” มะเฟืองยิ้มเย้นก่อนจะเดินถอยหลังไปหลายก้าว แล้ววิ่ง
เข้าหาสามีด้วยความเร็ว ก่อนจะกระโดดถีบขาเข้ากลางหลังสามีเต็มรัก

“อ้าก!” พันตรี สันติสุข ศรีบ้านทุ่ง ถลาไปกอดเส้าบ้านด้วยความ
เจ็บจุก มองเห็นดาวลอยไปมาอยู่รอบๆ ตัว แต่ก็ยังหันมามิ้มให้ภรรยา
สุดที่รักได้ “เราดีกันแล้วนะแม่เฟือง”

“จะพี่สัน” มะเฟืองเดินเข้ามาหอมแก้มสามีพอดใหญ่ ก่อนจะจูง
สามีขึ้นบ้านเพื่อไปประคปรอยข้าวที่กลางหลัง...

เสร็จสิ้นจากการร้องอนภรรยาซาโหด เขาก็ต้องตามง้องอนปราณี
แรกทีเดียวเขาได้เสียกับเธอโดยไม่ผ่านการเห็นชอบของผู้ใหญ่ ดังนั้นเมื่อ
ความลับที่เขาซุกภรรยาเอาไว้อีกเพียบถูกเปิดเผย พ่อตาเกือบจะยิงเขา
ทิ้ง แกรมยังขังเขาไว้ในกรงสุนัข แต่ปราณีทนไม่ไหวจึงขัดคำสั่งพ่อ พาเขา
หนีและมาอยู่ที่บางยี่สุน กว่าที่จะผ่านมาได้ก็แทบเอาชีวิตไม่รอด

แต่ความโชคร้ายยังมีความโชคดี ทอฝ้ายเป็นสาวอ่อนหวาน
ประหนึ่งผ้าพับไว้ เขาปวดหัวใจที่เห็นเธอร้องไห้ปานจะขาดใจ ได้แต่
ก่นคำความเลวของตัวเอง ยิ่งเธอไม่ดำ ไม่ว่า ไม่ทูปตีเขา เขายังรู้สึกผิด
มากขึ้นอีกหลายเท่าตัว แต่ท้ายที่สุดเธอก็ยอมย้ายมาอยู่ที่บางยี่สุนเพราะ
เห็นแก่ลูกๆ และเหตุผลสำคัญก็คือเธอยังรักเขาอยู่เต็มหัวใจ

ส่วนคนสุดท้ายคือตะวันฉาย หญิงสาวอ่อนหวานแต่ใจแข็ง กว่า
เขาจะได้ไปงอนหัวหญิงสาวก็ล่วงเลยไปครึ่งปี ด้วยงานราชการที่ค่อนข้าง
มาก อีกทั้งเขาต้องง้อภรรยาที่ละคนด้วยความยากลำบาก เมื่อมาถึงคน
สุดท้ายจึงกลายเป็นงานหิน เพราะมันหินจริงๆ เมื่อพ่อตายีนคำขาดให้
เขาไปขุดทองที่จันทบุรีให้น้ำหนักตามที่กำหนดภายในสองสัปดาห์ เขา
สะบักสะบอม มือแตกเลือดซิบ ร่างกายผอมซูบ แต่ท้ายที่สุดเขาก็ทำได้

ตะวันฉายจึงยอมใจอ่อน ย้ายเข้ามาอยู่ในอาณาเขตตระกูลศรีบ้านทุ่ง เป็นครอบครัวใหญ่ที่มีภรรยาถึงห้าคน และมีบุตรสาวถึงสิบสองคนจนได้รับการขนานนามว่านางสิบสองแห่งบางยี่สุน

น่าเสียดายที่ซัวลเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังหนุ่ม เขาเสียชีวิตอย่างมีเกียรติด้วยการเป็นทหารไปปฏิบัติหน้าที่ที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โชคร้ายที่เขาโดนระเบิดจนเสียชีวิต

ส่วนลูกสาวอีกคนที่เสียชีวิตไปอย่างน่าเศร้าก็คือมิลิน เธอถูกผู้ชายใจร้ายหลอกหลวง หญิงสาวปิดบังครอบครัวเอาไว้ว่าท้อง แฟนหนุ่มของเธอซื้อยาหมอมืออ่อนมาให้เธอกินเพื่อที่จะทำแท้ง แต่โชคร้ายที่เธอตกเลือดจนถึงแก่ชีวิต

และนั่นทำให้พลตรี สันติสุข ศรีบ้านทุ่ง เจ็บปวดอย่างแสนสาหัสกับการเสียบุตรสาวคนโตไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ เขาเฝ้าหวงแหนและไม่วางใจผู้ชายคนไหนทั้งนั้น เฝ้าประคบประหงมบุตรสาวราวกับไข่มุกในหิน อย่างไรก็ตามไม่มีใครกล้ามากระตุกหนวดเสือด้วยการจีบลูกสาวของท่านนายพลเป็นอันขาด เพราะเขานี้แหละจะกำจัดพวกเหล็บบไรท์ที่มาเกาะแกะลูกสาวด้วยปืนลูกซองคู่ใจ

นายพลยิ้มจนหนวดกระดกก่อนจะตั้งใจจัดปิ่นอย่างมีความสุขกลางสังหรณ์บอกว่าปิ่นนี้จะได้ดีมีเลือดหนุมๆ ที่มาจีบบุตรสาวของเขาในไม่ช้า...

“พ่อมานั่งอยู่ตรงนี่เอง ไปแต่งตัวเถอะคะ เดี่ยวจะไม่ทันไปงานบวชลูกชายผู้ใหญ่บ้าน” ดาวเรือง ภรรยาคนแรกแต่งกายด้วยชุดผ้าไหมปักธงชัยสีดออ่อน รวบผมไว้ด้านหลังเปิดให้เห็นโบหน้างดงามที่กาลเวลาไม่อาจพรากความงามไปจากเธอได้ นั่นเพราะเธอเกิดและเติบโตมาในครอบครัวที่ฐานะดี เมื่อมีสามีเธอก็ไม่เคยทำงานหนักเพราะพลตรี สันติสุขเองก็ร่ำรวย จึงกลายเป็นเงินต่อเงินยิ่งมั่งคั่งและมั่นคง

แต่เธอไม่ใช่คนประมาท เพราะหลังจากรู้ว่าสามีแอบมีภรรยาชุกไว้ อีกสี่คน เธอก็หันหน้าเข้าวัด ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า และหาโอกาสฟังธรรม ให้ทาน รักษาศีลเจริญภาวนาอยู่เนืองๆ

“ลูกชายตาบั้นบวชวันนี้เธอแม่ พ่อลืมไปเสียสนิทเลย”

พลตรีสันติสุขชะจากการขาดภูมี่ปีก่อนจะเก็บเข้าตู้ เขาสะสมปืนเป็นงานอดิเรก มีปืนไม่ต่ำกว่ายี่สิบกระบอก เวลาว่างเขามักนั่งขัดปืนโดยจะย้ายที่นั่งขัดไปเรื่อยๆ เพื่อสอดส่องดูแลความปลอดภัยของบ้านไปในตัว

“ใช้ค่ะ ตอนนี้อีกสี่คนแต่งตัวพร้อมหมดแล้ว เหลือแต่พ่อนั้นแหละ”

“ถ้าอย่างนั้นแม่รอพ่อเดี๋ยวนะ พ่อขอเปลี่ยนชุดหล่อเสียหน่อย”

พลตรีสันติสุขก้าวฉับๆ เข้าไปในห้องนอนด้วยท่าทางกระซุ่มกระชวย เพราะถ้ามีงานบุญ งานบวช งานแต่งที่ไหน เขาจะต้องควงภรรยาสาวสวยถึงห้าคนไปร่วมงาน

แน่นอนว่าพวกผู้ชายในงานต่างมองมายังเขาและภรรยาด้วยความริษยา ซึ่งนั่นยิ่งทำให้เขารู้สึกว่าเป็นผู้ชายที่โชคดีที่สุดในโลก เพราะนอกจากเขาจะมีภรรยาสวยระดับนางงามแล้ว เขายังมีบุตรสาวแสนสวย ความงามของพวกเธอลือกันไปข้ามจังหวัด ทุกคนต่างรู้จักบ้านนางสิบสองแห่งบางยี่สุนด้วยกันทั้งนั้น

“มาแล้วจะเมียจ๋า” พลตรีสันติสุขสวมเสื้อผ้าไหมสีปีกแมลงทับตัวโปรด ที่เอวคาดผ้าขาวม้าสีเข้ม จัดแต่งทรงผมและหนวดด้วยน้ำยา จัดแต่งทรงผมจนเข้าทรง ก่อนจะเดินอาดๆ มาหาภรรยาสุดที่รักซึ่งยืนรออยู่ที่รถกันหมดแล้ว

เขามองไปยังปราณี...เธอสวมชุดผ้าไหมยกดอกลำพูนสีเหลืองนวลเกล้าผมขึ้นสูงแล้วแต่งหน้าได้อย่างสมวัย ร่างเธอท่วมกว่าตอนเป็นสาวเล็กน้อย ข้างกันคือทอฝ้ายที่มีดิกี่นางงามรับประกันความสวย เธอสวมชุดลูกไม้ฝรั่งเศสตีฟ้าครามและเกล้าผมครึ่งศีรษะ แล้วม้วนส่วนที่เหลือเป็นลอน เธอส่งยิ้มหวานมาให้เขา จะหาใครยิ้มได้หวานอย่างทอฝ้ายคง

ไม่มีอีกแล้ว

ถัดไปคือภรรยาคนสุดท้าย ไบหน้าเธอโค้งมนได้รูป ดวงตากลมโต จมูกเล็ก มือทำนุมนิมนเพราะไม่เคยทำงานหนักด้วยเป็นถึงบุตรสาวนายช่างทองชื่อดัง เธอสวมชุดผ้าไหมอิตาลีสีกะปิ ม้วนผมหยิกเป็นลอนแล้ว ปล่อยสยาย

ส่วนที่ยืนอยู่ท้ายรถตู้คือภรรยาคนที่สอง ไม่ใช่ใครที่ไหน มะเฟืองสุดโหดที่เคยคิดจะทำลายเจ้าโลกของเขานั่นเอง วันนี้เธอสวมกระโปรงดูแปลกตาไปจากทุกวันที่มักสวมกางเกงยีน ชุดกระโปรงสีน้ำตาลอ่อน ตัดเย็บด้วยผ้าไหมกาบบัว รวบผมเป็นมวยไว้ด้านหลัง ไบหน้าสวยดูและมีดวงตาที่ทำให้คนรอบข้างรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ

แน่นอนว่าเสื้อผ้าทั้งหมดเป็นฝีมือการตัดเย็บของทอผ้าซึ่งเปิดร้านตัดเสื้ออยู่ที่ตลาดนั่นเอง ภรรยาของเขาทั้งห้าคนไม่เคยทำให้เขาขายหน้าด้วยรูปร่างหน้าตา กิริยามารยาท การแต่งตัว การวางตัว ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ เขาหน้าบานอย่างมีความสุขทุกครั้งที่ได้เดินควงพวกเธอออกงาน

ก็บอกแล้วไงเล่า...ว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีความสุขและน่าอิจฉาที่สุดในโลก

“ไปกันเถอะคะ เดี่ยวจะไม่ทันแห่นาคเข้าโบสถ์” ดาวเรืองหันมาบอกทุกคนก่อนจะก้าวเข้าไปในรถ โดยมีคนคุมคนขับรถประจำตำแหน่งรออยู่ก่อนแล้ว

พลตรีสันติสุขมีรถตู้ถึงสองคันด้วยกัน เพราะมีอาชีพภรรยาและบุตรสาวเข้าไปในรถกระบะหรือรถยนต์สี่ประตูได้หมด เขาเคยเสนออยากซื้อรถบัสนักแต่ถูกภรรยาทั้งวงว่ามันดูเยอะเกินไป จึงลงท้ายด้วยการซื้อรถตู้สองคันแทน

“แล้วลูกสาวเราล่ะ ไปกันหรือยัง”

“ไปแล้วจ๊ะ มะนาวเอารถกระบะไป พาหนูรัน มะปราง มะตูม และเจ้าवादไปล่องหน้า เห็นว่าจะไปช่วยเสิร์ฟอาหารในงาน” มะเฟืองตอบ

ตอนนี้บุตรสาวอยู่ที่บ้านไม่ครบทั้งสิบเอ็ดคน เพราะบางส่วนติดเรียน หนังสือและทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ จะกลับมาที่บ้านช่วงวันหยุดเสาร์อาทิตย์ หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ที่หยุดติดต่อกันหลายวันเท่านั้น

“เจ้าวาดนะเธอไปช่วยเสิร์ฟอาหาร หวังว่ามันจะไม่ใช่เทอาหาร เขาหกกลางงานจนเสียหายหมดนะแม่ฉาย” ท่านนายพลท้วงพลาง หัวเราะ เพราะรู้ว่าบุตรสาวคนเล็กของเขานั้นกระโดดกระเดกเป็นม้า ดีดกะโหลก ชอบเล่นชอบคิดอะไรพิเรนทร์เหมือนผู้ชายเสียมากกว่า

“ฉันก็อดหวังไม่ได้เหมือนกัน แต่อยู่กับหนูมะปรางน่าจะหายห่วง เพราะหนูมะปรางเรียบร้อย น่าจะช่วยดูแลเจ้าวาดได้”

“มะปรางจะไปทันเจ้าวาดมันได้ยังไง มะปรางนะเรียบร้อยอย่าง กับนางในวรรณคดี แต่เจ้าวาดนะมันลิงซัดๆ”

“ถ้าอย่างนั้นเรารีบไปที่งานบวชกันเถอะคะ”

ตะวันฉายถอนหายใจเฮือกใหญ่ มีบุตรสาวกับเขาอยู่แค่คนเดียว แตกลับไม่ได้ความเรียบร้อยเป็นกุลสตรีจากเธอมาเลยสักนิด นำแปลกที่ ตะวันวาดมีนิสัยทโมน หัว เหมือนมะเฟืองภรรยาคนที่สองของพลตรี สันติสุขเสียอย่างนั้น

จนชาวบ้านต่างพูดกันว่าเจ้าวาดมันเกิดผิดท้อง!

‘ไร่วงศ์กันธิ’

ป้ายชื่อไร่ขนาดใหญ่หน้ารั้วไม้ที่ทอดยาวสุดลูกหูลูกตา ชาวบ้าน ละแวกนี้ไม่มีใครไม่รู้จักไร่วงศ์กันธิ เพราะเจ้าของไร่แห่งนี้คือเศรษฐีร่ำรวย ที่ดินของจังหวัดขอนแก่น ชายสูงวัยหัวล้านไปครึ่งศีรษะ มีใบหน้ากลม ค่อนไปทางเจ้าเนื้อ ดวงตาค่อยๆ หลีกลงอย่างเจ้าเล่ห์มองภรรยาซึ่งนอน หลับอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ใต้ถุนบ้าน สังเกตอกที่กระเพื่อมขึ้นลงอย่างสม่ำเสมอ ของภรรยาแล้วก็ค่อยๆ วางมือจากการบีบนิ้ว จากนั้นย่องออกจากใต้ถุน บ้านอย่างเงียบเชียบ

“จ๊ะเอ๋!”

“ว้าก!” ชาลวญวฤษฏทกใจจนตะโกนลั่นเมื่อลู่จู่ บุตรชายหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียวกก็โผล่ออกมาจากข้างหลังเสาบ้านจนเขาตกใจแทบสิ้นสติ “ไอ้เจตน์ แก่เล่นบ้ำอะไรของแกวะ ถ้าพ่อหัวใจวายตายไปแกจะว่ายังไง หา! ไอ้ลูกหมา!”

“ถ้าผมลูกหมา แล้วพ่อ...” ธิรเจตน์มองหน้าบิดาด้วยความขบขันก่อนจะยกย่อนกวนบาทาบิดาอย่างมีความสุข

“เดี๋ยวละไอ้เจตน์ เดี๋ยวลพ่อจะไล่เตะให้” ชาลวญวฤษฏททำท่าจะเตะเข้าจริงๆ ธิรเจตน์จึงต้องกระโดดหลบอย่างรวดเร็ว

“โธ่ แค่นี้ทำเป็นโมโหไปได้ ก็ผมเห็นพ่อทำท่าทางลับๆ ล่อๆ เหมือนกับหนีใครมา จะไปไหนครับ อย่าบอกนะว่า...” บุตรชายมองบิดาอย่างรู้ทัน เพราะบิดาชอบขับรถไปตลาดเพื่อ ‘ได้บ้’ ยาดอง โดยเฉพาะม้ากระที่บโรงของโปรดที่ต้องจับวันละเป็กเกือบทุกวัน

“เบาสิวะ เดี๋ยวลแม่แกตื่นมาได้ยินว่าพ่อกำลังจะแอบไปร้านยาดองได้ตั้งหูพ่อขาดนะ” ชาลวญวฤษฏจุกปาก เพื่อให้บุตรชายลดเสียงลง

“ผมว่าไม่ทันแล้วละครับพ่อ” ธิรเจตน์มองมารดาที่ยืนเท้าสะเอวอยู่ทางด้านหลังด้วยใบหน้าบึ้งตึงก็รู้จุดจบของบิดาทันที

“ไอ้ย!”

ไม่ทันขาดคำชาลวญวฤษฏก็ร้องดั่งลั่นเมื่อชมนาดิ่งหูสามี่สุดแรง

“จะไปไหนจะพ่อจ๋า” ชมนาดอ่อยถามเสียงหวาน แต่กลับออกแรงดิ่งหูสามี่จนใบหูแดงกำ เธอพยายามให้สามี่เลิกยาดอง แต่สามี่จอมดีดก็ยังไม่ยอมไปตี่มทุกครั้งที่เราผลอ พอดีมเสร็จก็จะแหวะเข้าไปในไร่เคี้ยวมหากฝรั่ง รอนจนกลิ่นยาดองจางลงจึงจะกลับเข้าบ้าน

แต่มีหรือที่เธอจะไม่รู้ เพราะแม่ค้ายาดองรายงานเธอทุกครั้งที่ไม่จ่ายตลาด เธอมีสายคอยสอดส่องความประพฤติของสามี่ทุกที ไม่ใช่ไม่ไว้ใจหรอกนะ แต่เขาเรียกว่ารอบคอบเอาไว้ดีที่สดุ ไม่อยากให้สามี่หาย

แล้วค่อยมาล้อมคอกเพราะมันคงสายเกินไป

“เปล่านั้นจะแม่นาถ พ่อแค่จะไปเดินเที่ยวตลาดเฉยๆ ใจเจตน์มันใส่ร้ายพ่อ” ชาญวิทย์แก้ตัวกับภรรยาทันที ก่อนหันมาถลิ่งตาใส่บุตรชาย หมายถึงให้ถิรเจตน์ช่วยแก้ต่างให้ตน ทว่าบุตรชายตัวแสบกลับฉิวปากและมองไปทางอื่น ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเสียดี๊ดี

“ไอ้ลูกเวร!” ชาญวิทย์บ่นพึมพำอย่างซัดใจ

“แม่อยากให้พ่อเลิกยาตอง ทำเพื่อแม่ได้มั๊ยจ๊ะ แม่ขอร้อง...”

ชมนาดยิ้ม แต่ดวงตากลับฉายชัดว่านี่ไม่ใช่ประโยชน์ขอร้องแต่เป็นประโยชน์คำสั่ง

“ตะ...ได้จะทุนหัวของผัว”

ถิรเจตน์กลับหัวเราะเพราะมารดาเขาเป็นคนใจเย็น พุดเพราะกิริยามารยาทอ่อนหวานค่อนข้างไปทางเนิบนาบเสียด้วยซ้ำไป ท่านเป็นคนประเภทอะไรก็ได้ แบบไหนก็ได้ทั้งนั้น ไม่เคยเถียง ไม่มีปากเสียง เป็นที่รักของเพื่อนบ้านและญาติพี่น้องเพราะใจกว้างดุจดั่งห้วงมหาสมุทร ทว่าอะไรที่มารดาไม่ชอบท่านจะไม่ปล่อยผ่าน โดยเฉพาะเรื่องยาตองและเรื่องมีบ้านเล็กบ้านน้อยที่ท่านเกลียดนักหนา ที่เกลียดก็เพราะท่านเป็นห่วงสุขภาพของบิดานั่นเอง การดื่มยาตองส่งผลเสียต่อดับ ส่วนการมีภรรยา น้อยอาจส่งผลต่อชีวิต

ชมนาดเป็นผู้หญิงตัวเล็กที่สูงเพียงแค่หนึ่งร้อยห้าสิบเซนติเมตรเท่านั้น เธอผิวขาว ค่อนข้างเจ้าเนื้อ ใบหน้ากลมแก้มอ้มจึงทำให้ดูอายุน้อยกว่าเพื่อนรุ่นสาวคราวเดียวกัน เธอดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำสตรีชุมชน ทอผ้าด้วยมือ ซึ่งเป็นการอนุรักษ์วิถีการทอผ้าแบบโบราณที่เกือบจะสูญหายไปเพราะมีเทคโนโลยีต่างๆ เข้ามาทดแทน

หลังจากจัดการสามีเรียบร้อยแล้ว เธอก็หันมาหาบุตรชายที่ตัวสูงกว่าเธอเกือบสี่สิบเซนติเมตร เขามีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาคมเข้มหล่อเหลาสาวๆ แอบปลื้มกันทั้งหมู่บ้าน เธอมองกล้องถ่ายรูปที่บุตรชายคล้องคอ

และกระเป่าเป่าใบเชือกที่สะพายไว้ด้านหลังก็รู้ว่าเขาจะไปต่างจังหวัด

“จะไปสุพรรณหรือลูก” ชมนาดเอ่ยถามอย่างจำใจได้ เพราะว่าบุตรชายเคยบอกว่าเขาจะไปเป็นวิทยากรโครงการหนึ่งอะไรหนึ่งแสนให้แก่ศูนย์วิจัยและพัฒนาการเกษตรจังหวัดสุพรรณบุรี

“ว่าจะแวะไปหาไอ้ภาคย์ที่กรุงเทพฯ ด้วยครับ”

“ฮันแน่! จะแวะไปหาสาวก็บอกมาเถอะวะไอ้เจตน์ไม่ต้องมาอ้างเพื่อนอ้างงาน คิดว่าพ่อไม่รู้หรือไง แกคุยโทรศัพท์กับผู้หญิงแทบทุกคืน” ชาญวิทย์หัวงขึ้นอย่างเอาคินที่บุตรชายไม่ยอมช่วยเขาเมื่อสักครู่

“นี่พ่อแอบฟังผมคุยโทรศัพท์หรือครับ” ถิรเจตน์ตกใจ หันมาถามบิดาอย่างคาดคั้น ทว่าบิดากลับฉิวปากแล้วหันไปชมนกชมไม้

“ว่าไงครับพ่อ” ชายหนุ่มเค้นถามอีกครั้ง

“เปล่า!” ชาญวิทย์ปฏิเสธเสียงสูงแล้วยักไหล่ทั้งสองข้าง ก่อนจะแก้ตัวน้ำซุ่นๆ “พ่อเดินผ่านด้านหลังห้องแกก็เลยได้ยินแค่นั้นเอง พ่ออยากได้ยินที่ไหนเล่า ระคายหูจะตายไป แล้วที่หลังแกก็ไปคุยที่ปลายทุ่งนานั่นเลยถ้าไม่อยากจะให้ใครได้ยิน” ชาญวิทย์เถียงกลับแล้วโทษว่าเป็นความผิดของบุตรชายเสียอย่างนั้น

“พ่อนะพ่อ” ชายหนุ่มส่ายหน้าแต่ไม่ได้ถือสาบิดา เพราะเขากับท่านแทบไม่มีความลับต่อกันอยู่แล้ว ไม่ช้าหรือเร็วเขาก็ต้องเล่าให้ท่านทั้งสองคนฟังว่าเขาคบหรือพูดคุยกับใครอยู่

“สาวที่ไหนล่ะเจตน์ ไซ้หนุ่มมะนาวที่ลูกเคยเล่าให้แม่ฟังหรือเปล่า” ชมนาดถามบุตรชาย เรื่องของความรักเธอไม่คิดบังคับบุตรชายว่าต้องคบกับใคร แต่งกับใคร เธอให้อิสระบุตรชายเพียงคนเดียวอย่างเต็มที่ แม้ว่าเพื่อนรักบ้านใกล้เรือนเคียงจะอยากให้บุตรชายและบุตรสาวของพวกเขาแต่งงานลงเอยเป็นทองแผ่นเดียวกันก็ตาม เพราะพวกชมพู่มีใจรักชอบถิรเจตน์มานาน แต่บุตรชายของเธอไม่มีที่ท่าว่าจะสนใจหญิงสาวแม้แต่น้อย

“แม่จำแม่นจังเลยนะครับ” ธิรเจตน์วางกระเป๋าเป้ลงก่อนจะเข้าไป
กอดมารดาอย่างออດ้ออน

“เรื่องของลูกทุกเรื่อง แม่จำได้หมดแหละ” เธอหันไปหอมแก้ม
บุตรชายฟอดใหญ่

“ผมจะหาลูกสะใภ้ที่เหมาะสมมาให้แม่ครับ มะนาวเป็นผู้หญิงเก่ง
หัวสมัยใหม่ รอบรู้เรื่องการเกษตร ถ้าเธอได้มาเป็นสะใภ้ไว้วงศ์กนธิ์ คง
ช่วยพัฒนาไร่ของเราให้ดีขึ้นแน่นอนครับแม่”

ชมนาถได้ยินดังนั้นก็ขมวดคิ้ว เหตุใดบุตรชายเธอจึงไม่พูดว่ารัก
หรือชอบหนูมะนาว แต่กลับไปให้ความสำคัญที่คำว่า ‘เหมาะสม’ ไปเสีย
ได้ “ลูกสะใภ้ของแม่ไม่ต้องเก่งไม่ต้องเลิศเลอก็ได้ ขอแค่เป็นคนที่ถูกรักก็
พอแล้ว”

“รักอย่างเดียวมันไม่พอหรอกครับแม่ เพราะเอาเข้าจริงความรักก็
ไม่ได้ช่วยให้ชีวิตคู่ไปกันรอด” ธิรเจตน์ยิ้มหย้นอย่างไม่เชื่อในความรัก
ชาญวิทย์เห็นดังนั้นก็รู้ว่าบุตรชายคงคิดถึงคนรักเก่าที่ไปด้วยกันไม่ได้
เพราะผู้หญิงไม่ยอมจมปลักอยู่กับเรือกสวนไร่นา เธอชอบแสงสีและ
ความเจริญ สุดท้ายจึงเลิกร้างกันไปอย่างน่าเสียดาย

“แล้วนี่หนูมะนาวเขาอยู่ไหนล่ะตาเจตน์”

“บางยี่สุน อยุธยาครับพ่อ”

“บางยี่สุนอะไระ” ชาญวิทย์ทำท่าครุ่นคิด “พ่อเคยมีเพื่อนรักสมัย
ตอนเรียนมัธยมด้วยกันที่กรุงเทพฯ มันเคยบอกพ่อว่าบ้านมันอยู่บางยี่สุน
แต่พ่อเองก็ไม่เคยไปบ้านมันสักทีเพราะหลังจากเรียนจบมัธยมพ่อก็เข้า
มหาวิทยาลัยเรียนคณะเกษตรศาสตร์ ส่วนเพื่อนพ้อมันสอบติดโรงเรียน
นายร้อย นับแต่นั้นก็ห่างๆ กันไปไม่ได้ติดต่อกันเลย ไม่รู้ว่าเป็นตายร้ายดี
ยังไง ถ้าสมัยก่อนมีโทรศัพท์ มีเฟซบุ๊กเหมือนสมัยนี้คงดี พ่อคงยังติดต่อกับ
เพื่อนเก่าได้บ้าง” ชาญวิทย์คิดถึงอดีต เพื่อนรักจอมเฮี้ยวสมัยยังวัยรุ่น
หน้าใสตัวผอมแก้งก้าง เขากับเพื่อนหน้าตาดีที่สุดเ็นโรงเรียน สาวๆ นี่

กรี๊ดกร๊าดคลั่งไคล้เสียยิ่งกว่า ‘พีไซท์’ ในภาพยนตร์วัยใสนาร์กที่มีตัวละคร เป็นเด็กมัธยมเสียอีก

“ผ่านมาตั้งเกือบสี่สิบปีแล้วนี่จะพี หรือจะให้ลูกไปลองถามหาดู” ชมนาดเสนอ เพราะดูเหมือนว่าสามีจะฝังใจกับเพื่อนรักคนนี้นัก เขามัก พูดถึงวีรกรรมที่เคยทำกับเพื่อนคนนี่ให้เธอฟังอยู่บ่อยๆ

“อย่าเลยแม่นาถ ใจเจตน์มันไปจีบสาว พ่อไม่อยากทำให้ลูกชาย เสียเวลา” ชาญวิทย์พูดติดตลกก่อนจะหันไปยกคิ้วให้บุตรชาย

“โอ้...พ่อ ไปจีบสาวที่ไหนครับ ผมไปเป็นวิทยากรหนึ่งโร่นึงแสน ต่างหาก” ธิรเจตน์แก้ตัวอย่างชำช้น อันที่จริงแล้วเป็นวิทยากรแค่สองวัน แต่เขาจะไปอยู่บางยี่สิบเพื่อจีบสาวสักห้าวันก็เท่านั้นเอง

“ให้มันจริงเถอะ” ชาญวิทย์พูดขึ้นอย่างรู้ทัน

“ไปเถอะเจตน์ เดินทางดีๆ นะลูกนะ” ชมนาดกอดบุตรชายแล้ว ตบหลังเบาๆ

“ผมไปก่อนนะครับแม่ ไปก่อนนะครับพ่อ” เขายกมือไหว้บิดา มารดา ก่อนจะเดินไปยังโรงเลี้ยงควายทางขวามือแทนที่จะเดินไปยัง โรงจอดรถหน้าบ้าน

“แล้วนั่นจะไปไหนล่ะใจเจตน์” ผู้เป็นพ่อตะโกนถาม

“ไปลาอูมครับพ่อ” ชายหนุ่มตะโกนตอบกลับมาก่อนจะก้าวร้าวๆ ไปที่โรงเลี้ยงควาย

ชาญวิทย์หันมามองหน้าภรรยาแล้วถอนหายใจ พูดประซัดติดตลก ว่า “ท่าทางมันจะรักควายมากกว่ารักสาวนะแม่นาถ”

“นั่นสิพ่อ แม่ละเหนื่อยใจ” ชมนาดถอนหายใจ เธออยากมีหลาน ตัวน้อยๆ จะแย่แล้ว แต่บุตรชายก็เอาแต่ทำงานหนัก พ่อจะจีบสาวก็ดัน พูดถึงเรื่องความเหมาะสมมากกว่าความรักจนเธอชักเหนื่อยใจ

อูมคือควายที่ธิรเจตน์รักมาก เพราะเขาได้ทำคลอดฟ้าพรวง... ควายตัวเมียให้ลืมตาออกมาดูโลก เมื่อฟ้าพรวงเติบโตจนเข้าสู่วัยเจริญ

พันธุก็ให้กำเนิดอุดมควายแสนรู้และมีลักษณะดีตามตำรา เขาตั้งชื่อให้ว่า อุดม และขอลี้มันด้วยตัวเองเพราะรู้สึกถูกชะตาและรักมากกว่าควายตัวอื่นๆ ในคอก

ไม่ใช่แต่ถิรเจตนหรือคนที่รักอุดมมาก อุดมเองก็รักและแสนรู้กับเจ้านายของมัน มันฉลาดและทำตามคำสั่งเขาได้เป็นอย่างดี หากถิรเจตนหายไปในไหนโดยไม่บอกกล่าว อุดมจะไม่ยอมกินหญ้า เอาแต่นอนหายใจแล้วทำตาเหม่อลอย นี่จึงเป็นสาเหตุที่เขาต้องไปลาอุดมก่อนไปต่างจังหวัดหลายวัน

สาว ๆ ในหมู่บ้านต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าสงสัย ถิรเจตน วงศ์-กนธิ คงอยากแต่งงานกับควายมากกว่าสาว ๆ เพราะเขาไม่เคยขายตาแลสาวคนไหนในหมู่บ้านเลยสักคน

“เป็นห่วงไอ้เจตนมันสินะแม่นาถ” ชาญวิทย์โอบไหล่ภรรยาเอาไว้ก่อนจะหอมเรือนผมของเธออย่างอ่อนโยน

“ลูกทั้งคนนี่จะพ่อ ลูกทำอะไรแปลก ๆ คนเป็นแม่ที่ไหนก็อดห่วงไม่ได้หรอกค่ะ”

“เราก็ได้แต่คอยประคองอยู่ห่าง ๆ สักวันเจตนมันจะรู้ว่าการมีคู่ครองไม่จำเป็นต้องใช้ตรรกะอะไรมาคิดคำนวณ มันเป็นเรื่องของหัวใจล้วน ๆ”

“แมก็หวังว่าจะมีผู้หญิงสักคนที่ทำให้ลูกของเรารู้จักความรักที่แท้จริง” ชมนาดยิ้มเศร้า ยังจำได้ว่าตอนที่ลูกชายออกหักเพราะถูกผู้หญิงเมืองกรุงบอกเลิกอย่างไม่ดีนั้น บุตรชายบอบช้ำและเสียใจมากสักแค่ไหน จึงไม่แปลกหากถิรเจตนจะไม่เชื่อในความรักอีกต่อไป...

2

เจี๊ยใหญ่แห่งบางยี่สิบ

อดีต...แต่อดีต...

เสียงฝีเท้าของไซ้จักรยานขึ้นสนิมดังไปตามถนนดินลูกรัง รถจักรยานแม่บ้านสีชมพู ด้านหน้ามีตะกร้าขนาดใหญ่ใส่กระเป๋าสวมและสมุดการบ้าน คัดลายมือวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กประถมศึกษา หญิงสาวที่กำลังตั้งใจปั่นจักรยานกลับบ้านสวมเสื้อสีก็แก๊สแขนสั้นกับกระโปรงทรงสอบสั้นเหนือเข่าขึ้นมาเพียงเล็กน้อยสีเดียวกัน ผมยาวสลวยม้วนเป็นมวยไว้ด้านหลัง ทำยทอย

“เย็นนี้ถ้าไม่ลืมต้องบอกให้พี่คมเดชช่วยจัดการซ่อมจักรยานให้สักหน่อยแล้ว” มะพร้าวบ่นอุบเมื่อต้องใช้แรงมากกว่าปกติปั่นจักรยานที่ไซ้เป็นสนิมเช่นนี้

“สวัสดีครับคุณครูมะพร้าว ผมแข่งไปก่อนนะครับ” เด็กผู้ชายเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าปั่นจักรยานแข่งหน้าเธอไปอย่างรวดเร็วก่อนจะบิดล้อหลังอวดความไถ่จั้นฝุ่นจากถนนดินลูกรังพุ่งตลบไปทั่วบริเวณ

“ป็นตีๆ ระวังล้ม แล้วอย่าลืมอ่านหนังสือสอบปลายภาควันจันทร์ด้วยนะฮอลันโด” ครูมะพร้าวตะโกนบอกเด็กนักเรียนชื่อไก่ เพราะมารดาของเด็กขึ้นชอบนักแสดงต่างชาติจึงนำมาตั้งชื่อให้บุตรชาย แต่ดูท่าแล้วนักปั่นลมกรดจะปั่นไปไกลเกินกว่าจะได้ยินเสียงเตือนของครูสาว

โรงเรียนประถมศึกษาบางยี่สุน เป็นโรงเรียนเล็กๆ ที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงประถมศึกษาปีที่หก มีนักเรียนทั้งหมดหนึ่งร้อยห้าสิบคน มีครูสิบสองคน แบ่งเป็นครูชั้นอนุบาลสองคน ส่วนครูสิบคนสอนระดับชั้นประถมศึกษาโดยผลัดเปลี่ยนกันสอนมากกว่าหนึ่งวิชา

ครูมะปรางสอนวิชาภาษาไทย และวิชาพระพุทธศาสนาเป็นหลัก อันที่จริงแล้วเธอจะไปสอนที่โรงเรียนขนาดใหญ่ในตัวอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา ก็ย่อมได้ แต่เธอก็เลือกจะสอนที่โรงเรียนประถมบางยี่สุนแห่งนี้ เธออยากให้เด็กได้รับโอกาสทางการศึกษา ยิ่งเป็นเด็กยากจนลูกชาวไร่ชาวนาด้วยแล้ว เธอยังอยากผลักดันให้พวกเขาเป็นคนดีของสังคมและเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพเพื่อกลับมาพัฒนาตำบลบางยี่สุนต่อไป

วันนี้เป็นวันศุกร์แล้ว... สัปดาห์หน้าหลังจากการสอบปลายภาคจบลง เด็กๆ ก็จะได้ปิดเทอมกันอย่างมีความสุข เธอเองก็จะได้พักผ่อนกันหญิงสาววางแผนเอาไว้ว่าจะสะพายเป้ไปเที่ยวที่เชียงใหม่ตามลำพัง แต่ก็ไม่ว้าว้าบิดาของเธอจะอนุญาตหรือเปล่า

แว่น! แว่น!

เสียงร่ำร้องมอเตอร์ไซค์ดังมาจากด้านหลัง ก่อนที่จิ๊กโก๋สองพี่น้องประจำตำบลจะขี่มาประกบครูสาว แล้วผิวปากอย่างอารมณ์ดี ทักทาย

“แม่นายเป็นนกเหอรักยม” มะปรางสายหน้าอย่างระอา กับสองวัยรุ่นที่ชอบทำตัวเกะกะระรานไปทั่ว ยิ่งเสียงบิดมอเตอร์ไซค์ที่ผ่านไปทางไหนก็ได้รับคำด่าคำแข่งไปทั่วทุกหย่อมหญ้า แต่ดูเหมือนทั้งสองคนจะภูมิอกภูมิใจราวกับเสียงเหล่านั้นคือเสียงเย็นยอสรรเสริญ

“อู๋...” จิ๊กโก๋รักหุ่นอ้วนท้วนห่อปากร้องอู๋ แล้วทำเป็นย่นคอด้วยความหวาดกลัว “ฉันกับแกต้องช่วยไปตลอดชีวิตแน่ๆ เลยวะ ที่ทำให้ครูมะปรางคนสวยโกรธ”

“นั่นสิวะ น่ากลัวจังเลย” จิกโก้ยมผสมโรง อย่างที่รู้กันว่าครูมะปรางเป็นบุตรสาวคนสวยของนายพลสันติสุขซึ่งมีลูกสาวถึงสิบสองคน จนถูกขนานนามว่าเป็นนางสิบสองแห่งบางยี่สุน เพราะแต่ละคนล้วนสวยหยดย้อยราวกับนางฟ้านางสวรรค์ โดยเฉพาะมะปรางนั้นขึ้นชื่อว่าใจดี เป็นนางฟ้าแสนสวยของเด็กๆ ใจเย็นประดุจสายน้ำในคลองบางยี่สุน อีกทั้งยังไม่ค่อยโมโหใครง่าย ๆ

“เลิกทำตัวแบบนี้เสียที่ได้มัย แล้วเมื่อไหร่จะกลับไปเรียนประถมหกให้จบ การศึกษาสำคัญมากนะ อย่างน้อยก็ต้องเรียนให้ครบตามหลักสูตรภาคบังคับที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด”

“ผมจะยอมกลับไปเรียนถ้าครูมะปรางยอมเป็นแฟนกับผม” รักทำตาหวานก่อนจะยกคิ้วให้ครูมะปราง

“ฮือ! แจ่วไปเลยวะพี่รัก” ยมหัวเราะชอบใจก่อนจะชี้รถสายไปมาวนรอบครูมะปรางราวกับกำลังเต้นระบำบนท้องถนน “หรือถ้าไม่ชอบคนอ้วนจะยอมเป็นแฟนกับพี่ยมก็ได้นะจะครูมะปรางจ๋า พี่ยมคนนี้หุ่นดีแบบกึ่งนัสมัสโตลิมพอร์ทมาจากเกาหลีเลยนะจะบอกให้” ยมทำตาเล็กตาน้อยได้นำหมั่นไส้จนมะปรางเกือบหลุดหัวเราะออกมา

“เฮ้ย! ครูมะปรางเป็นของข้า แกเป็นน้องต้องหลีกทางให้พี่” รักโวยวายพลางจ้องยมเขม็ง

“เกิดก่อนเกิดหลังไม่เกี่ยว ของจ้มน้อยที่ลีลาและท่าอย่างยากเข้าใจ!” ยมซึ่งขี่มอเตอร์ไซด์ขับจักรยานครูมะปรางอีกข้างจ้องพี่ชายกลับอย่างไม่ยอมแพ้กัน ทำให้มะปรางที่อยู่ตรงกลางอยากจะหายตัวไปจากตรงนั้นให้รู้แล้วรู้รอด ซาดินี่เธอคงต้องขึ้นคานทองแน่ๆ ผู้ชายดีๆ ในบางยี่สุนไม่มีแล้วหรือไงนะ

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนทำให้การทู่เมื่อยยุติลงทันที เมื่อทุกคนหันไปก็เห็นเจ๊ใหญ่แห่งบางยี่สุนขี่มอเตอร์ไซด์ตามมาด้านหลังพร้อมกับชูปืนขึ้นฟ้า

“ลูกสาวข้าไม่ใช่ของใครทั้งนั้น ใครมันอยากได้ลูกสาวข้าต้องหลบ ลูกกระสุนปืนของข้าให้ได้ก่อน” มะเฟื่องหยุดรถมอเตอร์ไซค์แล้วเล็งปืนไปที่รักและยม “ไหนบอกมา! ใครจะสมัครเป็นลูกเขยข้า!”

รักกับยมหน้าเหลืองก่อนที่จะพร้อมใจกันชี้นิ้วไปยังอีกฝ่าย

“เฮ้ย! ญเป็นน้อง ญให้มึงวะไอ้รัก” ยมโยนตำแหน่งลูกเขยให้รักทันที

“เฮ้ย! ญเป็นพี่ ญเสียสละให้น้อง” รักส่ายหน้ารัวๆ จนปากบานๆ ลั่นไปมา ก่อนที่ทั้งสองจะมองหน้ากันแล้วหันไปยกมือไหว้มะเฟื่อง หรือที่ชาวบ้านตำบลบางยี่สุนเรียกว่า ‘แม่เฟื่อง’ ไหว้แบบนอบน้อมสุดชีวิต หากทำได้คงลงไปกราบสามครั้งแบบเบญจางคประดิษฐ์

“รักยมไปก่อนนะจ๊ะ พอดีเพิ่งคิดออกว่าแม่ชี้ให้พวกฉันไปซื้อชอสถัวเหล็กลงมาจากตงพญาเย็นจ๊ะ หาซื้อยากยาก ฉันไปก่อนนะจ๊ะแม่เฟื่อง กราบลา...” ทั้งสองยกมือไหว้ท่วมหัว

ปัง!

เสียงปืนอีกนัดทำให้มอเตอร์ไซค์ของรักและยมส่ายจนแทบล้มขาใจแห่งบางยี่สุนถึงกับแข่งขาอ่อนปัสสาวะแทบราดรดกางเกง ทั้งสองรีบสตาร์ทรถก่อนที่จะได้ยินเสียงมะเฟื่องดังไล่หลังด้วยวลีติดหูว่า

“อย่า! ลอง! ดี!”

“กลัวแล้วครับ!” ทั้งสองขานตอบแทบจะพร้อมกันก่อนจะปิดมอเตอร์ไซค์หนีสุดชีวิต

“หน้อย... ไอ้พวกนี้เผลอหน่อยละไม่ได้ ลามเป็นซีกลากเซียว” มะเฟื่องลงจากรถแล้วมองตามจึกโกใจเสาะประจำหมู่บ้านอย่างหงุดหงิด

“อย่าโมโหสิจ๊ะแม่ เดี่ยวไม่สวยไม่รู้นะ” มะปรางเดินไปทอดอ้อนมารดา ใครต่างก็ว่ามารดาของเธอ ดูซึ่งเธอก็ต้องยอมรับว่าดูจริงๆ ดูกับทุกคนที่ทำให้ทานไม่พอใจยกเว้นกับลูกและสามี มารดาเธอใจดีและพูดคุยกับเธอได้ทุกเรื่อง มะปรางจึงไม่เคยมีความลับกับมารดายกเว้นเรื่อง

หัวใจที่เธอเก็บเจียบมานานนับปี

“แม่บอกแล้วใช่ไหมว่าให้เอารถยนต์มาขับ” มะเฟื่องดูบุตรสาวอย่าง
ไม่จริงจังนัก

“โธแม่จ๋า แค่นี้โลกเราก็ร้อนจะแยะอยู่แล้วนะจ๊ะ มะปรางไม่อยาก
ทำให้โลกมันแยะไปกว่านี้ อีกอย่างบ้านเรากับโรงเรียนก็ใกล้ๆ กันแค่นี้เอง
ปั่นแคelib้านาที่ก็ถึงบ้านแล้วจะ ถือว่ามะปรางได้ออกกำลังกาย สุขภาพ
จะได้แข็งแรงงั้นจ๊ะ” มะปรางอดอ้อนมารดา ก่อนจะแกล้งยกแขนขึ้นบ่ง
กล้ามอวด

“นี่กล้ามหรือก้าง ตัวเล็กจนแทบปลิวลมมอยู่แล้ว...เรานี้จริงๆ เลย
คิดอะไรแปลกผิดที่ผิดน้องอยู่เรื่อย” มะเฟื่องส่ายหน้า แสร้งทำเป็นระอา
แต่กลับยิ้มให้บุตรสาวคนกลาง “แม่ไม่ว่าหรอกถ้ามะปรางจะรักโลก แต่
มะปรางก็ต้องรักตัวเองด้วยนะลูก เอาอย่างนี้ แม่จะให้มะปรางพกปืนไว้
สักกระบอกดีมั๊ย เอาไว้ป้องกันตัว เผื่อไอ้รักไ้อยมมันมารังแกอีก ลูกจะได้
จัดการมันให้หลาบจำ” มะเฟื่องเสนอให้บุตรสาวด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ไหวหรอกจ๊ะแม่ มะปรางสอนหนังสือเด็กๆ นะจ๊ะ ถ้ามะปราง
พกของแบบนี้ติดตัวเกิดหล่นหายเด็กหยิบไปเล่น มันจะกลายเป็นเรื่อง
ใหญ่ อีกอย่างมะปรางเชื่อว่านายรักนายมถึงจะเกรงไปบ้าง แต่ไม่ได้มี
จิตใจเลวร้ายอะไรหรอกจ๊ะ คงแค่แกล้งมะปรางไปอย่างนั้นเอง”

“เฮ้อ...ลูกสาวฉันนี่มันแม่พระจริงๆ เลย ไ้อ้สองตัวนั้นมันไม่หยุด
อยู่แค่นี้หรอก อีกไม่นานมันต้องพัฒนาความเลวกว่านี้แน่ๆ ถึงตอนนั้นละ
แม่จะจัดการให้เอง” มะเฟื่องยี้มบุตรสาวก่อนจะหยิกที่ปลายจมูกเบาๆ

“ก็มะปรางเป็นลูกสาวแม่เฟื่องนี่จ๊ะ ถ้าถึงเวลาใครมารังแกมะปราง
ยังงั้นมะปรางก็ต้องสู้อยู่แล้ว แม่ไม่ต้องเป็นห่วงมะปรางนะจ๊ะ”

“ยังงั้นคนเป็นแม่ก็อดห่วงลูกไม่ได้หรอก เอาละ...รีบกลับบ้านกัน
ดีกว่า วันนี้พี่สาวเราจะเข้าครัวด้วย เพื่อนพี่สาวเราเขามาจากขอนแก่น
เป็นเพื่อนที่เจอกันตอนไปอบรมเรื่องปุ๋ยชีวภาพที่มหาวิทยาลัยเกษตร เห็น

ว่าติดต่อกันมาเป็นปีแล้ว”

“หา! พี่มะนาวจะเข้าครัวหรือจ๊ะ” มะปรางเบิกตากว้างเมื่อพี่สาวของเธอจะเข้าครัว เพราะรู้กันดีว่าอาหารของพี่สาวคือยาพิษดีๆ นี่เอง พี่สาวคนสวยปราดเปรี้ยวทำงานเก่งแทบทุกอย่าง เว้นเรื่องทำอาหาร เพราะเคยเกือบทำให้ครอบครัวศรีบ้านทุ่งตายยกครัวเนื่องจากท้องเสียขึ้นรุนแรงมาแล้ว “แม่เตรียม เอ่อ...เตรียมยาหยุดถ่ายเอาไว้หรือยังจ๊ะ” หญิงสาวอ้อมแอ้มถามด้วยท่าทางสยดสยอง

“เตรียมมาแล้ว นี่ไง” มะเฟืองล้วงถุงยาออกมาจากกระเป๋ากางเกง ยื่นแล้วชูขึ้นกลางอากาศ “แม่รอบคอบพอ ไม่ปล่อยให้เราต้องวิ่งแย่งกันเข้าห้องน้ำเหมือนคราวก่อนแน่ๆ”

“แม่เฟื่องของลูกเลิศที่สุดเลย”

“ของมันแน่นอยู่แล้ว” มะเฟื่องขีดหน้าขึ้นเล็กน้อยอย่างมั่นใจในตัวเอง “เมื่อนำหน้าไปก่อนนะ จะรีบไปช่วยมะนาวทำอาหาร แล้วเจอกันที่บ้าน” มะเฟืองขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์แล้วสตาร์ทรถอย่างชำนาญ เธอชอบไปไหนมาไหนโดยรถมอเตอร์ไซด์ เพราะว่ารวดเร็ว สามารถขี่ไปตามซอยเล็กๆ จึงสะดวกกว่ารถยนต์เป็นไหนๆ

“จ๊ะแม่ เดี่ยวมะปรางรีบปั่นตามไปจ๊ะ”

มะปรางปั่นจักรยานตามมารดาที่ขี่มอเตอร์ไซด์นำหน้าไปแทบไม่เห็นฝุ่น เธอปั่นไปเรื่อยๆ ปล่อยให้สายลมเย็นจากทุ่งนาพัดมากระทบใบหน้าหวานรูปไข่ หญิงสาวมีความสุขที่ได้เกิดมาในครอบครัวศรีบ้านทุ่งมีความสุขที่ได้เป็นลูกบ้านในหมู่บ้านบางยี่สุน หมู่บ้านขนาดเล็กที่ถ้อยทีถ้อยอาศัย อยู่ด้วยกันอย่างเกื้อกูลเรื่อยมา

ไม่น่าเชื่อเลยว่าหมู่บ้านบางยี่สุน ตำบลบางยี่สุน อำเภอบางช้าง ตั้งอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา อยู่ใกล้กรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร แต่กลับแตกต่างกันอย่างสุดซึ้ง...

ใครๆ ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่ามะปรางเรียบร้อยจนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นลูกสาวของมะเฟือง เพราะทุกคนรู้ถึงความแสบ บ้าดีเดือดของมะเฟืองดี อีกทั้งพี่สาวของเธอนั้นมีความมั่นใจ เป็นสาวชาวสวนหัวสมัยใหม่ที่คล่องแคล่ว กล้าพูด กล้าคิด กล้าแสดงออก รักการแต่งตัว สวยโฉบเฉี่ยวจนมีแมวมองมาทาบทามไปเป็นนางแบบแต่มะนาวก็ปฏิเสธไปอย่างไร้เยื่อใย เพราะเธอรักที่จะอยู่กับครอบครัวที่บางยี่สุนมากกว่าจะไปอยู่ในเมืองกรุง ผิดกับมะปรางที่เรียบร้อยจนมีแต่คนบอกว่าเธอน่าจะเป็นลูกสาวของแม่ดาวเรือง ภรรยาคนแรกของบิดาซึ่งเป็นคนธรรมดาธรรมดาใจเย็นประดุจสายน้ำ

ความจริงมะปรางก็ไม่ใช่คนเรียบร้อยอะไรหรอก แต่ด้วยความเปรี้ยวซ่าเกินพอดีของมารดาและพี่สาวจึงทำให้เธอทำอะไรก็เรียบร้อยไปหมดต่างหาก เธอมีมุมนี่อื่น มีความเอาแต่ใจอยู่พอสมควร แต่ทุกอย่างที่เธอทำต้องมีขอบเขตและไม่ทำให้ใครต้องเดือดร้อน

ปิ่น!

“ว้าย!”

โครม!

มะปรางมัวแต่ใจลอยจึงไม่ได้สังเกตว่ามีรถกระบะสี่ประตูแล่นสวนมาอย่างรวดเร็ว ถนนสายเล็กๆ เมื่อรถแล่นมาเร็วเช่นนั้น เธอและรถจักรยานคู่ใจจึงล้มไปกองอยู่ในคูส่งน้ำข้างทางอย่างหมดท่า เมื่อหญิงสาวได้สติก็รีบกระโจนไปที่สมุดการบ้านของนักเรียนโดยที่ไม่ได้หวังตัวเองเลยสักนิด

“คุณเป็นยังไงบ้างครับ!”

“คุณซักรวดได้แย่มากเลยนะคะ” มะปรางหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ อยากจะต่อว่าเขาด้วยถ้อยคำรุนแรงกว่านี้ แต่ก็คิดคำบริภาษเจ็บๆ ไม่ออกด้วยปกติเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบตำใคร แต่คนเรียบร้อยใช้ว่าจะโหมไม่เป็น ยิ่งเมื่อเห็นว่าสมุดการบ้านของเด็กๆ เปียกน้ำเธอก็โกรธจนแทบคว้นออกหู “กรุณาช่วยเก็บสมุดการบ้านของเด็กๆ หน่อยได้มั๊ยคะ

การบ้านพวกนี้เด็กๆ ตั้งใจทำ ฉันไม่อยากให้พวกเขาเสียใจ”

“เอ่อ...ครับ ผมขอโทษครับ” ชายหนุ่มรับคำก่อนจะก้มลงไปช่วยเก็บสมุดการบ้านของเด็กๆ โชคดีที่สมุดการบ้านส่วนใหญ่ไม่ได้ตกน้ำ แต่กระดาษกระจายอยู่บนถนนและข้างคูน้ำ

ภริยาเจตน์เหลือบมองใบหน้าหวานที่กำลังแดงก่ำด้วยความโกรธดวงตาสุกใสของเขามีหยาดน้ำคลอหน่วยตา เขางุนงงเพราะผู้หญิงตรงหน้าแทบไม่ห่วงตัวเองเลยสักนิด แต่กลับห่วงสมุดการบ้านของเด็กๆ สมัยนี้ยังมีครูที่รักนักเรียนมากกว่าตัวเองแบบนี้อีกหรือ ชายหนุ่มนึกนิยมหญิงสาวในใจ ถ้าประเทศชาติมีครูแบบนี้เกินครึ่งก็คงไม่ต้องห่วงอนาคตของเด็กไทยอีกต่อไป

“มาครับ ผมช่วย” ชายแปลกหน้ายื่นมือมาช่วยหญิงสาวที่กำลังปีนขึ้นมาจากคูน้ำด้วยสภาพไม่น่าดู เพราะร่องเท้าคัตชูสีดำที่เธอสวมกอบกับกระโปรงทรงสอบสีก็ทำให้เธอก้าวขึ้นจากคูไม่ถนัด

มะปรางมองอย่างขังใจเพราะไม่เคยจับมือถือแขนกับผู้ชายที่ไหนมาก่อน แต่ถ้าไม่ให้เขาช่วยเธอก็คงขึ้นจากคูน้ำไม่ได้แน่ๆ จึงตัดสินใจยื่นมือไปวางลงบนมือหนาของชายหนุ่มเพื่อให้เขาช่วยอย่างเสียไม่ได้

มือเขาทั้งใหญ่และสากอย่างคนทำงานหนัก แต่นั่นกลับให้ความรู้สึกว้าวมขามขาศรี ยิ่งเขาตัวสูงใหญ่ใบหน้าคมสัน ผิวสีแทนคมเข้ม หนาตัดเข้าทรง สวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินกับกางเกงยีนส์ดำ รองเท้าหนังสีดำ หุ้มข้อดูทะมัดทะแมง บอกได้เลยว่ายังไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนในบางสี่สุนหล่อเท่ากับผู้ชายคนนี้นี่มาก่อนเลย

“ผมขอโทษนะครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ” ชายหนุ่มเอ่ยขอโทษอีกครั้งเมื่อหญิงสาวขึ้นมาขึ้นบนถนน สภาพเธอเปียกปอนจนดูไม่ได้ ชุดสีก็รวมทั้งใบหน้าสาวๆ เป็นอันโคลนเต็มไปหมด เขารีบเปิดประตูรถแล้วหยิบเสื้อแจ็กเกตหนังสีน้ำตาลส่งให้ ทว่าเธอกลับไม่ยอมรับไว้

“คุณแม่มากนะคะ ถนนแคบแบบนี้ยังกล้าขับรถเร็ว ถ้าเกิดอะไร

ร้ายแรงกว่านี้คุณรับผิดชอบไหวหรือคะ แล้วถ้าคนที่คุณเฉียวชนไม่ใช่ฉัน แต่เป็นเด็กตัวเล็กๆ ถ้าเด็กแข่งขาหักขึ้นมาคุณจะทำยังไง” มะปรางบ่นราวกับชายหนุ่มเป็นเด็กนักเรียนคนหนึ่งของเธอ

ชายหนุ่มเหลือบมองป้ายชื่อที่หน้าอกของหญิงสาวแล้วก็แปลกใจที่เธอมีนามสกุลเหมือนกับเพื่อนสาวที่เขากำลังเดินทางไปหา

‘มะปราง ศรีบ้านทุ่ง’

แต่ก็ไม่น่าแปลก คนต่างจังหวัดส่วนใหญ่ก็มีนามสกุลเหมือนๆ กัน เพราะเป็นพี่น้องเครือญาติกันทั้งนั้น

“ผมขอโทษครับ ผมชื่อถิรเจตน์ครับคุณมะปราง คุณต้องการให้ผมรับผิดชอบยังไงบอกมาได้เลยครับ” ชายหนุ่มแนะนำตัวก่อนจะส่งยิ้มให้หญิงสาว รู้ตัวว่าผิดจึงยอมให้คุณครูสาวคนสวยต่อว่าได้อย่างเต็มที่

“ฉันไม่ต้องการให้คุณมารับผิดชอบอะไรทั้งนั้นค่ะ ขอแค่คุณรับปากว่าจะไม่ซ้ำรอยด้วยมารยาทแย่ๆ แบบนี้อีกก็พอ” มะปรางพยายามระงับความโกรธเอาไว้ อะไรที่ให้ภัยได้เธอก็พร้อมจะให้ภัย ไม่คิดถือโทษโกรธเคืองเพราะจะทำให้จิตใจเธอขุ่นมัวเปล่าๆ

“ได้ครับ! ผมสัญญา” ถิรเจตน์รับคำก่อนจะทำท่าวันทยหัตถ์

มะปรางเห็นท่าทางของชายหนุ่มก็อมยิ้มแล้วส่ายหน้าซ้ำๆ

ชายหนุ่มลงไปยกจักรยานขึ้นมาจากคูน้ำ จักรยานบดองเสียรูปจนไม่สามารถใช้งานได้อีก เขาทำหน้าเหยเกเมื่อเห็นสภาพของมัน

“เดี๋ยวผมชดใช้ค่าเสียหายให้ นะครับ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวผมซื้อจักรยานคันใหม่ให้เพราะดูท่าแล้วคงซ่อมให้กลับมาใช้งานได้ยาก” ชายหนุ่มตั้งใจจะแสดงความรับผิดชอบ แต่หญิงสาวกลับปฏิเสธข้อเสนอของเขา

“จักรยานมันเก่าเต็มที่แล้วค่ะ คุณไม่ต้องชดใช้หรอก ถึงยังไงฉันก็ต้องซื้อใหม่อยู่แล้ว” หญิงสาวมองว่ามันเป็นอุบัติเหตุ แล้วจักรยานของเธอก็ไม่ได้มีราคาแพงวอดอะไรที่ต้องเรียกค่าเสียหายจากเขา

“แต่ถึงยังไงผมก็ต้องรับผิดชอบนะครับ” ชายหนุ่มยังคงยืนยัน

ความต้องการของตน ความจริงแล้วกรณีแบบนี้นอกจากเขาจะต้องชดใช้ค่าเสียหายแล้วอาจต้องจ่ายค่าทำขวัญให้เธอด้วยซ้ำ แต่นี่ครูสาวกลับไม่ยอมรับอะไรแม้แต่อย่างเดียว ไม่สิ...เธอยอมรับแค่คำขอโทษเท่านั้น

ผู้หญิงแบบนี้ก็มีด้วย...นี่เธอเป็นแม่ชีแปลงร่างมาหรือเปล่าเนี่ย

“ฉันยืนยันคำเดิมค่ะ” มะปรางยิ้มเย็น ปฏิเสธอย่างชัดเจนอีกครั้ง

ภริเจตน์เห็นรอยยิ้มนั้นแล้วถึงกับไม่กล้ารบเร้าต่อ เธอดูใจเย็นเป็นแม่พระ แต่เวลาไม่พอใจรอยยิ้มของเธอชวนให้ขนลุกชอกบกล ชายหนุ่มสรุปในใจว่าเธอเป็นผู้หญิงแปลกมากถึงมากที่สุด...เหมือนจะเป็นได้ทั้งแม่พระและนางมารในเวลาเดียวกัน เค้าไม่ออกเลยว่าถ้าเธอโกรธจนถึงขีดสุดจะเป็นอย่างไร

มะปรางปราดเข้าไปคว่ำจักรยานหมายจะจูงกลับบ้าน แต่กลับต้องทรุดลงไปนั่งที่พื้นเพราะปวดแปลบที่ข้อเท้า

“คุณได้รับบาดเจ็บนี้ครับ” ชายหนุ่มก้มลงจับข้อเท้าของหญิงสาว แต่เธอกลับร้องโอดโอยด้วยความเจ็บ เขาเห็นรอยขีดข่วนและรอยขีดข่วนที่น่าจะเกิดจากตอนที่เธอพลัดตกลงไปในคูข้างถนนพร้อมจักรยาน

“ฉันไม่เป็นไร คุณปล่อยขาฉันได้แล้วค่ะ” หญิงสาวจะชักขาหนีแต่ปวดแปลบจนต้องนินวหน้า

“ไม่ได้เนะครับ คุณต้องไปหาหมอ” ภริเจตน์ยื่นกราน

“ฉันจะไม่ไปไหนทั้งนั้น ฉันจะกลับบ้าน” หญิงสาวพยายามพยุงตัวเองลุกขึ้นยืน แต่จังหวะนั้นชายหนุ่มกลับรวบร่างบางขึ้นอุ้ม แล้วยึดเธอเข้าไปในรถกระบะสี่ประตูของเขาอย่างรวดเร็ว มะปรางถึงกับอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ยังไม่ทันได้ต่อว่าชายหนุ่มก็ปิดประตูใส่หน้าก่อนจะยกจักรยานของเธอไว้ในกระบะรถ แล้วเดินอ้อมมาขึ้นรถขับออกไปทันที

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรมาก ไปส่งฉันที่บ้านเถอะค่ะ” มะปรางอ้อนวอนด้วยท่าทางลนลานจนภริเจตน์แปลกใจ เขาหันมามองหญิงสาวอย่างพิจารณา ก่อนจะเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“คุณกลัวหมอหรือครับ”

“เปล่า! ฉันไม่ได้กลัวค่ะ” มะปรางสายหน้าแรงๆ จนผมที่มวยไว้ด้านหลังหลุดออกมาส่งผลให้ท่าทางเคร่งขรึมเป็นการเป็นงานของเธอถูกลบหายไป ยามนี้เธอไม่ต่างจากสาวน้อยหน้าหวานตัวเล็กบอบบางดูน่าทะนุถนอมราวกับตุ๊กตาแก้วเจียรระโน

“ถ้าอย่างนั้นคุณคงหนีหนี” ภิรเจตน์ยังคงสันนิษฐานต่อไปราวกับต้องการจะแก้ง ยังเห็นใบหน้าเธอแดงก่ำสลับขีดขาวเขายิ่งชอบใจ

“มันไม่ใช่เรื่องของคุณ ช่วยไปส่งฉันที่บ้านก็พอค่ะ” หญิงสาวก้มใจตอบออกไป ทว่า...

“ไม่ได้ครับ ผมต้องพาคุณไปหาหมอ ผมต้องรับผิดชอบที่ทำให้คุณบาดเจ็บ” ภิรเจตน์ยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนจะขับรถตรงไปยังโรงพยาบาลประจำอำเภอ โดยไม่สนท่าทางกระวนกระวายใจของหญิงสาว ยิ่งเธอทำท่าไม่ยอมไปเขายังต้องพาไปได้ อยากรู้เหมือนกันว่าทำไมครูคนสวยถึงไม่ยอมไปโรงพยาบาล...

“นี่รับเสื้อคลุม เดี่ยวคุณจะเป็นหวัดเสียก่อน” ภิรเจตน์ส่งแจ็กเก็ตยื่นให้หญิงสาวอีกครั้ง เธอไม่ยอมรับเสื้อจากเขาอีกตามเคย นั่นเพราะไม่กล้าสวมเสื้อผ้าของชายแปลกหน้า เธอยอมหนาว ยอมให้เนื้อตัวเปื้อนโคลนดีกว่าต้องใส่เสื้อผ้าที่มีกลิ่นตัวของเขา หญิงสาวพยายามลงจากรถอย่างทุลักทุเล เมื่อเขาเห็นว่าหญิงสาวจะเดินออกจากโรงพยาบาลทั้งที่ยังไม่เข้าไปตรวจก็รีบเดินไปดักหน้าเธอเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนสิคุณครู ไปให้หมอตรวจก่อนเถอะ ว่าคุณเจ็บขนาดนี้ จะกลับยังไง” ชายหนุ่มไม่คิดว่าหญิงสาวท่าทางเรียบร้อยจะดี้อันได้ถึงเพียงนี้

“ก็ฉันบอกคุณแล้วไงคะ ว่าฉันไม่ต้องการมาหาหมอ”

“แต่คุณบาดเจ็บ”

“นั่นมันเรื่องของฉัน” มะปรางเถียงกลับจนหน้าแดงก่ำ ผู้ชายคนนี้มีสิทธิ์อะไรมาบังคับเธอ ในเมื่อเธอบอกว่าไม่ต้องการมาหาหมอละไม่ต้องการให้เขาบังคับอะไรทั้งสิ้น แต่เขากลับบังคับเธอมาจนได้ แล้วนี่ถ้าเธอเจอหมอบุริมในสภาพนี้จะทำอย่างไร...

“น้องมะปราง เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าครับ”

“พะ...พี่หมอละ!”

แล้วคนที่เธอไม่อยากจะพบมากที่สุดก็ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า มะปรางแม้ริมฝีปากเข้าหากันเป็นเส้นตรง สูดลมหายใจเข้าปอดลึก เธอไม่อยากมาโรงพยาบาลก็เพราะไม่อยากให้หมอบุริมที่เธอแอบชอบต้องมาเห็นเธอในสภาพนี้ แต่นายทริเจตน์ก็ทำให้เธอต้องอับอายต่อหน้าหมอบุริม ให้ตายเถอะ แล้วเธอจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

“สวัสดิ์คะพี่หมอละ” มะปรางหันไปยิ้มให้นายแพทย์หนุ่มสูงหล่อขาว ตีอย่างหนุ่มไทยเชื้อสายจีน เขาสวมเสื้อกาวน์สีขาวและแว่นทรงกลมรับกับใบหน้า

“สวัสดิ์ครับน้องมะปราง เกิดอะไรขึ้นหรือครับ ทำไมเนื้อตัวถึงได้มอมแมมแบบนี้”

เมื่อนายแพทย์หนุ่มเอ่ยถามเช่นนั้น มะปรางก็ก้มหน้าจูดด้วยความอับอาย เธอไม่เคยรู้สึกแย่อย่างนี้มาก่อนเลยให้ตายเถอะ เพราะนายทริเจตน์แท้ๆ เสีย!

“ผมขั้บรลเฉียวจักรยานของคุณมะปรางครับคุณหมอละ เลยกาเธอมาทำแผลเพราะคิดว่าข้อเท้าเธอน่าจะแพลง” ทริเจตน์อธิบายแล้วลอบยิ้มที่มุมปาก เขาได้คำตอบแล้วว่าเหตุใดคุณครูหน้าหวานถึงไม่ยอมมาโรงพยาบาล ที่แท้ก็แอบรักคุณหมอหน้าดีนี่เอง ผู้หญิงหนอผู้หญิง...

3

บ้านนางสิบสอง

ภริยาเจตน์ยืนดูนายแพทย์บุรีมิใช้ผ้าเย็บประคบที่ข้อเท้าหญิงสาวอย่างเบามือเพื่อกระตุ้นให้เลือดไหลเวียนช้าลง เป็นการลดอาการปวดบวมบริเวณข้อเท้า จากนั้นจึงล้างแผลและทำแผลบริเวณหัวเข่าและปลีร่องให้หญิงสาว ดูเหมือนนายแพทย์หนุ่มจะทำแผลให้ครูสาวไปตามปกติ แต่คนที่ไม่ปกติเห็นทีจะเป็นหญิงสาว เธอมีท่าทางเขินอาย ใบหน้าแดงก่ำไปจนถึงใบหู เป็นการตอกย้ำว่าที่เขาสงสัยนั้นถูกต้อง

“คุณภริยาเจตน์นี่ปฎิเสธอะครับ ผมออกเวรพอดี เดี่ยวไปส่งน้องมะพร้าวที่บ้านเอง” หมอบุรีมิหันมาบอกชายหนุ่มที่ขับรถเดี่ยวมะพร้าวจนลืมหว่าภริยาเจตน์กลับไม่มีที่ท่าว่าจะไป เขาหันกลับมามองมะพร้าวก่อนจะเอ่ยถามอย่างรับผิดชอบ

“ผมรู้ว่าคุณไม่ต้องการให้ผมรับผิดชอบ แต่ช่วยเก็บนามบัตรผมเอาไว้หนอยนะครับคุณครู เผื่อว่าคุณเป็นอะไรมากกว่าแค่ฟกช้ำก็โทรศัพท์บอกผมได้เลย” ภริยาเจตน์เอ่ยขึ้นก่อนจะเดินออกไปจากห้องตรวจ ทว่าเขากลับยื่นหน้ากลับเข้ามาอีกครั้ง

“อ้อ! ผมสัญญาว่าจะขับรถให้ช้าลงครับคุณครู” เขาพูดด้วยสีหน้าทะเล้นก่อนจะยักคิ้วให้หญิงสาวแล้วเดินออกไป

มะพร้าวหัวเราะแล้วส่ายหน้าให้ท่าทางยียวนของเขา เธอเหลือบ

มองชื่อบนนามบัตรก่อนจะเก็บลงในกระเป๋า

‘กิริเจตน์ วงศ์กันธิ์’ อ่านแค่ชื่อก็กับนามสกุลของเขา ไม่ได้สนใจอ่านรายละเอียดบนนามบัตร เธอปิดเรื่องของกิริเจตน์ทิ้งไปอย่างรวดเร็ว แล้วเงยหน้าขึ้นยิ้มให้หมอปริมที่สนใจดี

“แล้วพี่หมอไม่ไปรับน้องปัฐนีย์หรือคะ” เธอเอ่ยถามเพราะรู้จักเด็กชายปัฐนีย์ดี เด็กชายเรียนอยู่ชั้นประถมในโรงเรียนที่เธอสอน เธอจึงมีโอกาสได้สอนเด็กชายและคอยดูแลให้คุณหมอยุ่เสมอ

“วันนี้ไม่ได้ฝากไว้ที่พี่เลี้ยงครับ แม่เจ้าปัฐนีย์มารับไปนอนค้างด้วย เห็นว่าคิดถึงกัน” ชายหนุ่มตอบอย่างเห็นเป็นเรื่องธรรมดาขณะล้างมือและถอดเสื้อกาวน้อออก

“หรือคะ” หญิงสาวนึกกลัวว่าหมอหนุ่มจะหวนกลับไปหาคนรักเก่าที่เพิ่งเลิกร้างกันไปได้ไม่กี่ปี คนรักกันถึงขนาดมีโซ่ทองคล้องใจที่แสนน่ารักอย่างน้องปัฐนีย์ หากจะกลับไปคบหากันหวานชื่นดังเก่าคงไม่ใช่เรื่องแปลก อีกอย่างภรรยาเก่าของหมอปริมเป็นถึงนางแบบชื่อดัง เธอสวยเซ็กซี่จนผู้หญิงด้วยกันยังอดมองด้วยความชื่นชมไม่ได้ แล้วผู้หญิงจิตซีดอย่างเธอล่ะจะมีอะไรไปสู้...

เมื่อคิดเช่นนั้นหญิงสาวก็จิตใจห่อเหี่ยว เพราะความพยายามของเธอคงไร้ความหมาย ในเมื่อเธอไม่เคยอยู่ในสายตาของหมอปริมเลยแม้แต่น้อย

“นี่ครับน้องมะปร่าง เสื้อเชิ้ตของผม เปลี่ยนเสื้อที่เปียกออกดีกว่าครับ ไม่อย่างนั้นจะไม่สบายเสียก่อน” หมอปริมส่งเสื้อเชิ้ตให้หญิงสาวก่อนจะเดินออกจากห้องเพื่อให้หญิงสาวได้เปลี่ยนเสื้อ

มะปร่างมองเสื้อที่เพิ่งรับมาแล้วยิ้ม เธอยกขึ้นแต่ที่ปลายจมูกแผ่วเบา เสื้อเชิ้ตตัวนี้มีกลิ่นน้ำหอมของหมอปริมติดอยู่ สาวช่างฝันอย่างครูมะปร่างถึงกับยิ้มเขิน ก่อนจะเปลี่ยนมาสวมเสื้อของหมอปริม

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” เมื่อเปลี่ยนเสื้อเสร็จเธอก็เดินออกจากห้องตรวจ

พบว่าหมอบุริมยืนรออยู่หน้าห้อง เขากำลังก้มลงกดส่งข้อความในโทรศัพท์มือถือ เมื่อเห็นมะปรางเดินออกมาเขาก็เก็บโทรศัพท์แล้วอาสาไปส่งหญิงสาวที่บ้าน

“ไปกันเถอะครับน้องมะปราง พี่จะไปส่ง กลับบ้านค่ำเดียวแม่เพียงจะดูแลนะคะครับ”

“คะพี่หมอ” มะปรางเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มให้ชายหนุ่ม ก่อนจะเดินตามเขาไปขึ้นรถยนต์สีขาวสัญชาติญี่ปุ่นตรงไปยังบ้านท่านนายพลสันติสุข

กิริเจตน์ขับรถมาจอดหน้ารั้วปูนสูงกว่าสามเมตร สูงเสียจน เขาอดเปรียบเทียบกับรั้วของเรือนจำไม่ได้ นี่ถ้าหากว่ามีลวดกระแสไฟฟ้าซึ่งด้านบนล่ะก็ เขาต้องคิดว่าที่นี่เป็นเรือนจำอย่างไม่ต้องสงสัย หน้ารั้วมีป้ายเขียนเอาไว้ว่า ‘บ้านนายพลสันติสุข’ ชายหนุ่มก้มมองแผนที่ที่ได้มาจากมะนาวอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ เขาไม่ยักรู้มาก่อนเลยว่าบิดาของมะนาวจะมีตำแหน่งถึงระดับนายพล เมื่อมองผ่านช่องของประตูบานเล็กเข้าไปก็เห็นว่าด้านในนั้นมีอาณาบริเวณกว้างขวาง เรียกว่าเจ้าของบ้านมีฐานะระดับเศรษฐีเลยทีเดียว

ชายหนุ่มมกอดอก เพียงครู่เดียวก็มีผู้ชายรูปร่างผอม พั้นเหยินเล็กน้อย เปิดประตูเล็กออกมาด้วยท่าทางไม่เป็นมิตร

“คุณมาหาใคร”

“ผมนัดคุณมะนาวเอาไว้ครับ”

“มะนาวไหน ที่นี่ไม่มีคนชื่อมะนาว คุณกลับไปได้แล้ว” คมเดชคนขับรถและคนสวนคนสนิทของนายพลสันติสุขโกหกออกไปอัตโนมัติเป็นอันรู้กันว่าหากมีผู้ชายมาหาผู้หญิงบ้านนี้ เขามีหน้าที่ไล่กลับไปให้หมดอย่าให้เสนอน้ำเข้ามาในบ้านได้เป็นอันขาด

“แต่ว่าทั้งบ้านเลขที่ ทั้งตำแหน่งบ้านในแผนที่มันถูกต้องนี่ครับ” กิริเจตน์ยังคงยืนกราน เขายื่นแผนที่ให้ชายตรงหน้าดู แต่นอกจากคมเดช

จะไม่แม้แต่เหลือบตาคุณแล้ว เขายังบังคับทั้งอีกด้วย

“อย่าเอาอะไรมาใกล้ฉัน คุณมาจากไหนกลับไปทางนั้นเลย บ้านนี้ไม่มีคนชื่อมะนาว มะกรูดอะไรทั้งนั้น ถ้ายังขึ้นเข้าขึ้นไม่รับรองความปลอดภัยนะเว้ย ขอเตือนไว้ก่อน” คมเดชถลกแขนเสื้อขึ้นด้วยท่าทางนักเลง มองชายหนุ่มตรงหน้าที่สูงร่วมหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรอย่างไม่กลัวเกรง

ภริยาเจตน์เกือบจะหลุดขาทำทางเหมือนจิ้งจอกหางการของชายตรงหน้าเสียเหลือเกิน ผอมแห้งแบบนี้เขาเตะแค่ครั้งเดียวก็ล้มคว่ำไม่เป็นท่า ยังจะมาอวดเก่งใส่เขาอีก

“ไม่เป็นไร เดี่ยวผมโทร. ถามคุณมะนาวอีกที” ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาหมายจะกดโทร. ออก แต่ชายทำทางเหมือนจิ้งเหลนผสมจิ้งจอกก็ปราดเข้ามาแย่งโทรศัพท์ไปจากมือเขา ทว่าชายหนุ่มไวกว่าเขาเบี่ยงตัวหลบยังผลให้ชายคนนั้นล้มหน้าทิ่มลงไปกับพื้นอย่างไม่เป็นท่า

“นี่แกกล้าทำร้ายฉันเลยหรือจะได้หน้าอ่อน แกรู้มั๊ยว่าฉันเป็นใคร ฉันคือ ฅนเดช คุกกิมิยะ แห่งบางยี่สุนนะเว้ยเฮ้ย” คมเดชยกไหล่ เชิดหน้าแบะขาทั้งสองข้างออกด้วยท่าทางนักเลงหวังจะข่มขู่ชายหนุ่ม แต่ภริยาเจตน์กลับไม่สนใจจนเดชสุดหล่อ เขากลับเข้าไปในรถแล้วโทรศัพท์หามะนาวทันที

“ผมอยู่หน้าบ้านคุณมะนาวแล้วครับ แต่คนที่ขอคุณเดชไม่ยอมให้ผมเข้าไป เขาบอกว่าไม่มีคนชื่อมะกรูดมะนาวอะไรทั้งนั้น”

“พี่คมเดชออกฤทธิ์สินะ...รอสักครู่ นะคะคุณเจตน์ เดี่ยวฉันออกไปรับค่ะ” มะนาวตอบกลับมาเพียงเท่านั้นก่อนที่เธอจะวางสายไป

ไม่กี่จิตใจต่อมามะนาวก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับรอยยิ้ม หญิงสาวรูปร่างสูงเพรียว ใบหน้าคมขำ นุ่งกระโปรงยืนทรงสอปล้นเสมอเข้า สวมเสื้อลายตารางที่ตัดเย็บไม่เหมือนใครก็เพราะว่าเสื้อเซ็ตถูกออกแบบให้เอวลอยแขนงุดเผยให้เห็นหน้าท้องนวลเนียนสีน้ำผึ้ง เธอสวมรองเท้าบูตยาว

ครึ่งน่อง ใบหน้าแต่งด้วยเครื่องสำอางบางเบา ทว่ากลับเน้นสีปากด้วยลิปสติกสีแดงเข้มดูโฉบเฉี่ยวขับผิวสีน้ำผึ้งของหญิงสาวให้โดดเด่นชวนมอง เธอดูเปรี้ยวในแบบของตัวเองสมกับชื่อมะนาวจริงๆ

หญิงสาวทำเออแล้วมองคนสนิทของบิดาด้วยความอ่อนใจ “ว่าไงคะพี่คมเดช ตกลงบ้านนี้ไม่มีคนชื่อมะนาวหรือคะ”

“อู๊ย! คุณมะนาว” คมเดชหัวเราะแห้งๆ อย่างเสียไม่ได้

“มะนาวเพิ่งรู้ว่าคมเดชพี่คมเดช ว่ามะนาวไม่ใช่สมาชิกของบ้านนี้แล้ว” มะนาวรู้ว่าคมเดชทำตามคำสั่งของบิดา แต่ก็อดไม่ได้ที่จะค่อนข้างอดกลั้นให้อีกฝ่ายหงอไปอย่างนั้นเอง หญิงสาวรู้กฎของบ้านนี้ดีว่าห้ามพาผู้ชายเข้ามาในบ้าน แต่เธอก็คิดว่าเธอโตแล้ว ปีนี้เธออายุยี่สิบหกปีไม่ใช่เด็กๆ ที่จะต้องเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านโดยไม่มีโอกาสได้คบหาดูใจกับใครเลย มะนาวมั่นใจว่าเธอมีสิทธิ์ที่จะคบหากับใครหรือพาใครมาที่บ้านก็ได้ ตราบใดที่ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน

“โอ้ คุณมะนาว ไม่ใช่อย่างนั้นนะครับ ผมจะทำแบบนั้นกับคุณมะนาวได้ยังไงครับ” คมเดชหน้าจ๋อยเมื่อถูกต่อว่าจึงพาลด้วยการหันไปมองชายหนุ่มมราวกับจะฝากเอาไว้ก่อน แค้นนี้อีกสิบปีค่อยชำระก็ยังไม่สาย

“ถ้าอย่างนั้นมะนาวหวังว่าพี่ณเดชคงจะไม่เอาเรื่องนี้ไปฟ้องพ่อ นะจ๊ะ” มะนาวยิ้มเย้นเอาใจคนเก่าคนแก่ในบ้านด้วยการเรียกเขาว่า ‘ณเดช’ ตามที่เขาชอบ

“อะ เออ...” คมเดชได้แต่อึกอัก แม้จะตั้งใจที่ถูกเรียกว่าณเดช แต่เขาจงรักภักดีต่อท่านนายพล ถ้าไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกแล้วท่านมารู้ทีหลังเขาได้โดนวิงไล่เตะรอบบ้านแน่ๆ

“ไปกันเถอะคะคุณเจตน์” มะนาวก้าวขึ้นนั่งข้างคนขับเพื่อให้เขาขับรถเข้าไปในบ้าน

เมื่อผ่านเข้าประตูรั้วสูง ชายหนุ่มก็ถึงกับแปลกใจเมื่อพบว่าภายในรั้วสูงที่บนนั้นร่มรื่นไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่มากมาย สองข้างทางปลูกต้นเข็ม

เป็นทิวแถวชวมนอง และที่แปลกไปกว่านั้นก็คือภายในอาณาบริเวณกว้างขวางมีบ้านเรือนไทยแบบต่างๆ ตั้งอยู่ถึงห้าหลังด้วยกัน มีทั้งบ้านเรือนไทยยกสูง เรือนไทยประยุกต์ เรือนไทยล้านนา มะนาวขึ้นไปยังบ้านเรือนไทยยกสูงขนาดกะทัดรัด ตัวบ้านทำจากไม้สักทองทั้งหลัง เขาจอดรถด้านหน้าก่อนจะเดินตามหญิงสาวขึ้นไปบนบ้าน กระนั้นยังไม่วายหันไปมองเรือนไทยหลังใหญ่ที่อยู่ตรงกลางราวกับเป็นเรือนปกครองบ้านอีกสี่หลัง

เขารู้สึกได้ถึงพลังงานบางอย่างจากบ้านทรงไทยหลังนั้น มองไปแล้วรู้สึกเสียวสันหลังชอบกล...

“บ้านหลังนั้นเป็นบ้านพ่อของฉันค่ะ” มะนาวอธิบายเมื่อเห็นเขามองไปยังเรือนไทยหลังใหญ่ด้วยความสนใจ “มาเถอะคะ แม่อยู่บนบ้าน” หญิงสาวเดินนำถึรเจตน์เข้าไปในบ้าน

เธอคุ้นชินกับการสั่งอย่างเป็นผู้นำ นี่ละที่ชายหนุ่มนึกชอบหญิงสาว เพราะนั่นหมายความว่าเธอจะดูแลตัวเองได้ โดยไม่ต้องรอให้เขาคอยเอาใจไปเสียทุกอย่าง และอีกเหตุผลก็คือเธอกับเขามีนิสัยคล้ายกัน อีกทั้งยังชอบการเกษตรเหมือนๆ กันอีกด้วย

“แม่จ๋า นี่เพื่อนมะนาวจ๊ะ ที่มะนาวเล่าให้แม่ฟังว่าเจอกันที่งานอบรมเรื่องปุ๋ยชีวภาพที่มหาวิทยาลัยเกษตรไ้งจ๊ะ” มะนาวแนะนำถึรเจตน์ให้มารดารู้จัก

ชายหนุ่มรีบยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ไม่แปลกใจเลยที่มะนาวจะสวยคม นั่นเพราะมารดาของเธอนั้นสวย มีดวงตากลมโตดูดีและมีอำนาจอยู่ในที่

“เพื่อนผู้ชายหรือเพื่อนผู้หญิงก็เป็นเพื่อนมะนาวเหมือนกันนี่จ๊ะ” ไม่ได้สนใจชายหนุ่ม แต่หันไปถามบุตรสาวด้วยรู้ดีว่าการที่บุตรสาวทำเช่นนี้เท่ากับเป็นการทำทนายบิดา ซึ่งเธอมองว่าบุตรสาวทำตัวไม่น่ารักเอาเสียเลย

“จะเพื่อนผู้ชายหรือเพื่อนผู้หญิงก็เป็นเพื่อนมะนาวเหมือนกันนี่จ๊ะ”

มะนาวตรงเข้าสวมกอดมารดาอย่างออດ้ออน “มะนาวโตแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะจ๊ะแม่ อีกอย่างพามาที่บ้านอยู่ในสายตาของแม่ ไม่ได้ทำเรื่องเสื่อมเสียอะไร มะนาวคิดว่าดีกว่าไปแอบนัดเจอกันข้างนอกเป็นไหนๆ จริงมั๊ยจ๊ะ”

“แม่น่ะไม่ว่าอะไรหรอกตราบไตที่พ่อหนุ่มคนนี่ไม่มาทำรุ่มร่ามน่าเกลียดในบ้าน แต่พ่อของหนูจะว่ายังไงแม่ไม่รู้หรอกนะ เรื่องนี้แม่ไม่ยุ่ง” มะเพื่องบอกก่อนจะเดินไปหน้าบ้าน รู้สึกเป็นห่วงบุตรสาวคนกลางที่จนปานนี้ยังไม่กลับมาเสียที

“แล้วนี่น้องเราทำไมยังไม่ถึงบ้านอีก เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าก็ไม่รู้เดี๋ยวมแม่จะไปตามเสียหน่อย” มะเพื่องร้อนใจจนไม่ไหวจึงเดินเข้าบ้านไปหยิบปืนแล้วเดินลงจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว

ถึรเจตน์มองตามมารดาของมะนาวแล้วลอบกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก

“เมื่อครูนี่ปั้นจริงใจมั๊ยครับ” เขากลั่นใจเอ่ยถามหญิงสาวออกไป

“จริงคะ แม่ก็แบบนี้ ชอบพกปืนไปไหนมาไหนด้วยตลอด คุณเห็นบ่อยๆ เดียวก็ชินเองแหละคะ” มะนาวตอบราวกับว่ามันเรื่องปกติเสียอย่างนั้น แต่สำหรับชายหนุ่มแล้ว...เขารู้สึกว่าชีวิตเขาช่างไม่ปลอดภัยเอาเสียเลย บ้านนี้มีอะไรแปลกๆ ที่ทำให้เขารู้สึกถึงอันตรายที่พร้อมจะเข้ามาเยือนทุกรูปแบบ

คมเดชกำลังยืนละล้าละลังว่าจะทำอย่างไรดี ถ้าไม่บอกเรื่องนี้แก่ท่านนายพลเขาก็โดนเตะ แต่ถ้าบอกมะนาวก็คงโกรธเขาแน่ๆ แล้วจู่ๆ เขาก็คิดออกว่าควรจัดการเรื่องนี้อย่างไรดีเมื่อเหลือบไปเห็นเมียรักเดินฉับๆ เข้ามา

“พี่ณเดช นั้รภรรยาปะของใครจ๊ะ” ญาติสาวใช้ประจำบ้านเดินเข้ามาถามสามีด้วยท่าทางอยากรู้ อยากเห็นอย่างไม่ปิดบัง

“รดผู้ชายที่ไหนไม่รู้ คุณมะนาวเธอพาเข้ามาในบ้าน นี่ท่านนายพล
ยังไม่รู้เรื่องนะ ถ้ารู้ละก็...” คมเดชพูดค้างไว้แล้วทำท่าทางสยดสยอง
ญาณีได้ยินดังนั้นก็ยกมือทาบอกด้วยความตกใจราวกับได้ยินเรื่อง
คอขาดบาดตาย

“ตายแล้ว! ทำไมคุณมะนาวทำอะไรแบบนี้”

“คุณมะนาวยังตั้งอีกว่าไม่ให้พี่บอกเรื่องนี้แก่ท่านนายพล แต่ถ้าพี่
ไม่บอก ท่านนายพลเอาพี่ตายแน่” คมเดชห่อไหล่ด้วยท่าทางหวาดกลัว
คมเดชเป็นคนบางยี่สุนโดยกำเนิด เขามีอาชีพรับจ้างทั่วไปในหมู่บ้าน จน
เมื่อถูกเกณฑ์ทหารเขาจึงมีโอกาสได้เป็นพลทหารรับใช้ท่านนายพลซึ่ง
ตอนนั้นมียศพันตรี เมื่อปลดประจำการท่านนายพลจึงจ้างเขาต่อเพราะ
ถูกใจการทำงานที่รวดเร็วฉับไว รู้ใจท่านนายพลไปหมดทุกเรื่องโดยแทบ
ไม่ต้องออกคำสั่ง

“แล้วอย่างนี้พี่จะทำยังไง” ญาณีเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง ด้วย
รู้ดีว่าพลตรีสันติสุขนั้นเวลาใจดีก็ดีแสนดี แต่เวลาโกรธขึ้นมาละก็ บ้าน
แทบแตกเลยที่เดียวเชียว

“คุณมะนาวห้ามไม่ให้พี่บอกท่านนายพล แต่ไม่ได้ห้ามไม่ให้น้อง
ญาญาของพี่บอกท่านนายพลนี่จ๊ะ” คมเดชยื่นมือไปเชยคางภรรยาตนเอง
เบาๆ ก่อนจะยื่นหน้าไปทำท่าจะหอมแก้มเมียรัก แต่ญาณีกลับเบือนหน้า
หนีแล้วทำท่าทางเงินอายราวกับสาวน้อยแรกรุ่ง

“อย่าสี่พินเดช ทำแบบนี้ญาญาอายนะ” ญาณีอายม้วนบิตชาย
เลื้อไปมา

“จะอายทำไมละจ๊ะ ก็เราสองคนรักกัน ฟาดินเป็นพยานในความ
รักของเรา” คมเดชโอบเอวหน้าของภรรยาเอาไว้แล้วยื่นหน้ามาหอม
อีกครั้ง แต่ญาณีกลับยกมือขึ้นบังเอาไว้แล้วผละออกจากอ้อมกอดของ
สามี คมเดชส่งสายตาวานอ้อมให้ญาณีก่อนจะโค้งคอร้องเพลงด้วยลูกคอ
เจ็ดชั้น

“โน่นแน่ะ นกเขา คู จ๊ก จ๊กกรุนกมันเฝ้าคุดาหุ้มัน”

“โถโถงคอกทำเสียงหวาน ช่างน่าสงสารนะอะไรใจข้า” ญาติ
กอดอกแล้วร้องต่อด้วยเสียงที่พยายามดัดให้เล็กแหลมเพื่อจะได้ฟังดู
น่ารัก

คมเดชเดินมาเสยคางภรรยาาก่อนจะก้มลงหอมแก้ม “ก็พี่ปักใจใฝ่
รัก รัก เจ้าไยมิเห็นใจเมตตา”

ญาติเฝ้าหน้าออกอย่างมีจริต “นกมันรักกันรักมันก็มีแต่จะจำ
ไม่มีมารยาเสมือนร้อยลินคนพริ้ว”

“ดวงใจเอ๋ย นกมันเหมือนพี่เฉลยเอ่ยคำ”

ญาติเดินกึ่งวิ่งไปฟังต้นพญาสัตบรรณเอาไว้ก่อนจะหันมาร้อง
เพลง “พูดไปแล้วต้องจำ”

คมเดชเห็นดังนั้นก็ถลาเข้าไปราวกับในหนังอินเดียที่พระเอก
นางเอกวิ่งไล่กันรอบต้นไม้ก็ไม่ปาน

“พูดไปแล้วพี่จำ มิต้องพูดซ้ำดวงใจ”

“แน่ะใคร” ญาติขมวดคิ้วมองไปที่รั้วด้วยท่าทางแปลกใจ

คมเดชงุนงงเล็กน้อยเพราะภรรยาร้องข้ามไปหลายท่อน แต่คิดว่า
ภรรยาคงลืมเนื้อร้องเขาจึงร้องต่อไปโดยไม่ทักท้วง

“ไหนใคร”

“โน่นไงพี่นเดช ขั้บรรดมาจอดหน้าบ้านแล้ว”

เสียงรถที่แล่นมาจอดหน้ารั้วบ้านทำให้การพลอดรักด้วยบทเพลง
ของทั้งคู่สะดุดลง แล้วหันไปมองรถคันดังกล่าวอย่างพร้อมเพรียง

“รถคุณหมอบุริมนี้นาพี่นเดช” ญาติพยายามเพ่งมองเข้าไปใน
รถ เมื่อเห็นว่าผู้ที่นั่งข้างหมอบุริมคือมะปราง เธอก็ถึงกับห่อปากแล้วยกมือ
ขึ้นทาบอก ก่อนจะร้องอุทานออกมาว่า “โอ้ว! ไม่นะ ออกญาญาจะแตก
ออกเป็นเสียงๆ ทำไมลูกสาวของแม่เฟื่องถึงได้ทำเรื่องร้ายแรงถึงสองคน
คนพี่เอาผู้ชายเข้าบ้าน คนน้องมากับผู้ชายสองต่อสอง”

“พี่หมอรอก่อนนะคะ เดี่ยวมะปรางไปเอาคุกกี้ช็อกโกแลตมาให้คะ”

“ความจริงไม่ต้องก็ได้ นะครับน้องมะปราง พี่ได้ขนมจากน้องมะปรางบ่อยมากจนพี่จะลงพุงอยู่แล้วนะ” ชายหนุ่มปฏิเสธด้วยความเกรงใจ แต่ความจริงแล้วขนมที่ได้ไป บุตรชายของเขาเป็นคนจัดการเสียเรียบ แทบไม่เคยเหลือถึงเขาเลยสักครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นเปลี่ยนจากคุกกี้เป็นอาหารเย็นสักมื้อได้มั๊ยคะ ถือว่ามะปรางเลี้ยงขอบคุณพี่หมอนะคะ” บุตรชายของเขาไปนอนค้างกับภรรยาเก่า แสดงว่าเย็นนี้เขาต้องรับประทานอาหารคนเดียว หญิงสาวจึงรวบรวมความกล้าเอ่ยชวนหมอมานั่งเสียเลย

เธอแม้แต่เซ็นอายุจนความรักของเธอหยุดอยู่กับที่ ตลอดสามปีที่เธอหลงรักคุณหมอ ความรักของเธอเป็นได้แค่เพียงการแอบรักข้างเดียวมาโดยตลอด บางทีอาจถึงเวลาแล้วที่เธอจะต้องเริ่มทำอะไรเพื่อให้ความรักของเธอกับหมอบุริมแบ่งบานเสียที

แรกทีเดียวเธอไม่กล้าชวนเพื่อนผู้ชายมาที่บ้านเพราะกลัวว่าบิดาจะอาละวาด ท่านเคยประกาศกร้าวหลังจากพี่มิลินเสียชีวิต ว่าห้ามผู้ชายหน้าไหนเข้ามาในบ้านโดยเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นท่านจะยิงทิ้งทันที แต่เธอมองว่านั่นคงเป็นแค่คำขู่ ในเมื่อเหตุการณ์ครั้งนั้นล่วงเลยมานับสิบปี อีกร้อยอย่างเธอก็ไม่ได้อยู่ในวัยเรียนแบบพี่มิลิน เธอโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะพอสมควร มีอาชีพการงานที่มั่นคง ถ้าเธอจะคบหากับใครสักคนเพื่อไปทางไปสู่การแต่งงาน บิดาก็น่าจะยินดีกับเธอมิใช่หรือ

“นะคะพี่หมอ วันนี้ที่บ้านมะปรางทำอาหารเยอะแยะเลย พี่หมอเข้าไปทานด้วยกันนะคะ ไม่ต้องเกรงใจ” หญิงสาวยิ้มกว้าง เอ่ยชวนชายหนุ่มที่มีสีหน้าลำบากใจพลางมองเข้าไปในบ้านราวกับหวาดกลัวอะไรบางอย่าง

“เฮ้ย! คุณมะปรางชวนผู้ชายเข้าบ้านอีกคนแล้ว” ญาติร้องขึ้นด้วย

ท่าทางตกอกตกใจ

“เบาๆ หน่อยสิน้องญาญา เดี่ยวคุณมะปรางเธอก็รู้หรือกว่าเรา แอบฟังอยู่” คมเดชเอ่ยเตือนภรรยา ก่อนจะแก้มิ่งทำเป็นชมนกชมไม้ ไม่สนใจมะปรางกับหมอบุริม แต่กลับเงี้ยวหูฟังว่าหมอหนุ่มจะตอบรับหรือ ปฏิเสธ

“ไม่ดีกว่าครับน้องมะปราง พี่เกรงใจ” หมอบุริมปฏิเสธทันที เขาเป็นหมอที่อำเภอนี้มานานพอจะรู้จักนิสัยพิถีพิถันของนายพลสันติสุขแห่งตำบล บางยี่สุน่าว่าเป็นเช่นไร ท่านนายพลขึ้นชื่อเรื่องหวงลูกสาวยิ่งกว่าอะไร ทั้งหมด แถมยังมีงานอดิเรกคือสะสมปืนและอาวุธแทบทุกชนิดอีกด้วย นี่ถ้ามีระเบิดกับรถถัง เขาต้องคิดว่านี่เป็นคลังอาวุธแน่ๆ

“เข้าไปทานด้วยกันสิหมอบุริม คุณช่วยลูกสาวน้ำไว้ น้ำก็ต้องตอบแทน”

“แม่จ๋า” มะปรางหันไปหามารดาแล้วส่งยิ้มกว้างที่ท่านอนุญาต มะเฟื่องไปตามหามะปรางจึงรู้จากชาวบ้านว่ามะปรางถูกรถเฉี่ยว จนตกคูข้างถนน เมื่อไปที่โรงพยาบาล พยาบาลบอกว่าหมอบุริมเป็นคน ทำแผลให้แล้วพามาส่งที่บ้าน เธอจึงรีบตามกลับมา

“ไม่ต้องเกรงใจหรือคะพี่หมอ แม่อนุญาตแล้วคะ วันนี้พี่มะนาว เข้าครัวทำอาหารเอง ถ้าพี่หมอไม่กลัว จะลองชิมอาหารฝีมือพี่สาวของ มะปรางก็ได้คะ”

เมื่อหมอบุริมได้ยินชื่อมะนาวเขาก็อมยิ้มแล้วตอบรับทันที ด้วยสนใจมะนาวเป็นทุนเดิม ชอบในความคล่องแคล่ว ปราดเปรี้ยว กล้าคิด กล้าทำ กล้าลุย แต่ไม่กล้าเจ็บเพราะเธอชอบทำหน้ายักษ์ใส่เขาแทบทุกครั้งที่เขาเจอหน้า เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเธอถึงได้ดูเกลียดชังหน้าเขานัก

“ถ้าอย่างนั้นเราเข้าไปในบ้านกันดีกว่าคะ” มะปรางกลับขึ้นไปบนรถหมอบุริมเพื่อขับเข้าไปในอาณาเขตบ้านนายพลสันติสุข ส่วนมะเฟื่อง ชิมอเตอรืไซค์นำหน้าไปก่อนแล้ว

หมอบุริมใจก็ไม่ค่อยดีนัก แต่ก็พยายามสุดลมหายใจเข้าไปอดลึกๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เข้าได้มีโอกาสย่างกรายเข้ามาในสถานที่ที่ถูกขนานนามว่า ‘บ้านนางสิบสองแห่งบางยี่สุน’ บ้านที่มีลูกสาวงามหยาดฟ้าถึงสิบสองคน งามจนเป็นที่เลื่องลือไปทั้งจังหวัดเลยทีเดียว

เมื่อลงจากรถ มะปรางก็ต้องชะงักเมื่อเห็นรถกระบะสีประตู่ของจิรเจตน์จอดอยู่หน้าบ้าน เธอจำรถไม่ผิดแน่! รถคันนี้เป็นของจิรเจตน์ เพราะในกระบะท้ายของเขายังมีจักรยานคันเก่งของเธออยู่เลย หรือว่าเขาจะเป็นเพื่อนกับพี่สาวของเธอ หญิงสาวคิดดังนั้นก็หันมาเชื้อเชิญหมอบุริมแล้วจึงเดินนำขึ้นไปบนบ้าน

“บ้านคุณเจตน์เลี้ยงควายประกวดด้วยหรือคะ น่าสนใจจังเลยคะ” มะนาวหัวเราะร่วน เธอกำลังนั่งคุยกับจิรเจตน์อย่างออกรสโดยมีมะตุมน้องสาวคนเล็กนั่งหัวเราะเอิ๊กอ้ออยู่ข้างๆ มะตุมเป็นเด็กที่มีพัฒนาการทางสมองช้า อายุทางร่างกายคือสิบหกปี แต่อายุทางสมองเทียบเท่าแค่เด็กหกขวบเท่านั้นเอง

“ครับ บ้านผมนอกจากทำนาแล้ว เรายังเลี้ยงควายกันอย่างจริงจังเอาไว้วางๆ ถ้าคุณมะนาวสนใจอยากลองไปเที่ยวไร่ของผมดูมั๊ยครับ ถือเสียว่าเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ทางการเกษตร”

“ก็ดีเหมือนกันคะ เผื่อว่าฉันจะได้ความรู้ใหม่ๆ มาพัฒนาการเกษตรที่บางยี่สุนบ้าง”

“พี่มะปรางกลับมาแล้ว แม่ก็กลับมาด้วย” มะตุมร้องขึ้นก่อนจะวิ่งไปทำท่าจะกอดมะปราง แต่เมื่อเห็นตัวมะปรางเป็นอันโคลน มะตุมก็เปลี่ยนทิศทางไปโผกอดมารดาแทน

“กลับมาแล้วหรือมะปราง อ้าว นั่นขาไปโดนอะไรมา” มะนาวหันมาเรียกน้องสาว แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นชายหนุ่มที่เดินตามมาทางด้านหลัง ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีอ่อน กางเกงขายาวสีดำ สวมแว่นทอง

กลมรับกับโบหน้า เขาคือผู้ชายที่กุมหัวใจลูกสาวท่านนายพลไว้ถึงสองคนด้วยกัน

ใช่แล้ว...เธอแอบรักหมอบุริมเช่นเดียวกับน้องสาว ทว่าเธอแอบรัก...มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยและเก็บงำความลับนั้นมาตลอด ยังจำได้ว่าวันที่รัฐข้าราชการแต่งงานของเขากับนางแบบสุดเซ็กซี่ชื่อดัง เธอนอนร้องไห้เสียใจถึงสามคืน มันน่าสมเพชที่เธอออกหักทั้งที่ไม่เคยได้รับความรักจากเขา แต่ดูเหมือนฟ้าจะกลั่นแกล้งตอกย้ำให้เธอยิ่งซ้ำใจ ในวันที่เธอมั่นใจว่าลืมหมอบุริมออกไปจากใจได้แล้ว เขาก็มาปรากฏตัวที่บางยี่สุนพร้อมกับสถานะพ่อม่ายลูกติด

ดูเหมือนเธอจะมีความหวังอีกครั้ง ทว่า...

‘พี่มะนาวจ๋า...มะปรางชอบพี่หมอบุริมจ๊ะ แต่มะปรางไม่กล้าบอกใคร มะปรางบอกพี่มะนาวแค่คนเดียว พี่มะนาวคิดว่าพี่หมอบุริมจะชอบมะปรางมั๊ยจ๊ะ’

เหมือนฟ้าผ่าลงกลางใจเมื่อรับรู้ว่าน้องสาวก็แอบรักหมอบุริมเช่นกัน เธอเลือกที่จะกดความรู้สึกของตนเองเอาไว้ลึกสุดใจ พยายามตัดใจจากรักแรก และอยู่ห่างจากเขาให้ไกลที่สุด แต่ก็มีเหตุให้เธอต้องมาเจอเขา และทุกครั้งที่เจอเขาก็มักมองมาแล้วส่งยิ้มให้อย่างผูกมิตร เธอไม่ได้ยิ้มตอบแต่ตีหน้ายักษ์กลับไปเพราะไม่อยากรู้ว่าเธอหลงรักผู้ชายคนเดียวกับน้องสาว

และนี่จึงเป็นสาเหตุให้เธอเปิดใจให้ถึรเจตน์ ลองศึกษาดูใจผู้ชายที่หล่อกว่า เข้มกว่า ดูแข็งแรงกว่าหมอบุริม เพื่อว่าหัวใจเธอจะลืมหมอบุริมได้เสียที...แต่มันกลับไม่ง่ายเลย

“อุบัติเหตุชนิดน้อยจ๊ะพี่มะนาว”

“สวัสดีครับคุณมะนาว” หมอบุริมยิ้มกว้างให้หญิงสาว และแน่นอน เขาไม่ได้รับรอยยิ้มตอบกลับมาเช่นทุกครั้ง

“สวัสดีค่ะคุณหมอบ”

“อ้าวคุณครู! อย่าบอกนะว่าคุณเป็นน้องสาวของคุณมะนาว”

ทิวเจตน์เห็นมะปรางเดินเข้ามาในบ้านพร้อมหมอบุริมก็ถึงกับตกใจ เขาลืมเรื่องคุณครูมะปรางไปเสียสนิท เธอนามสกุลศรีบ้านทุ่ง ซึ่งเป็นนามสกุลเดียวกันกับมะนาว แถมยังมีชื่อขึ้นต้นว่า ‘มะ’ เหมือนกันอีกด้วย มะเฟื่อง มะนาว มะปราง มะตูม บ้านนี้มีชื่อเหมือนผลไม้ตระกูล ‘มะ’ กันทั้งบ้าน

“คนนี้จะแม่ที่ขับรถเจียวมะปราง” หญิงสาวก้มลงมองสภาพตัวเองที่บัดนี้กระโปรงสีก็ของเธอยังมีคราบดำเป็นหย่อมๆ โชคดีที่น้ำในคูน้าค่อนข้างใส ถ้าเป็นคูคลองในกรุงเทพฯ ละก็ ปานนี้สารรูปเธอคงแทบดูไม่ได้

“ตายจริง ที่แท้ก็คนกันเองทั้งนั้น”

“ผมต้องขอโทษสำหรับเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยนะครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจริงๆ” ทิวเจตน์เอ่ยขอโทษมะปรางอีกครั้งต่อหน้ามารดาและพี่สาวของเธอ

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณเป็นเพื่อนพี่มะนาว ยังไงเราก็คงกันเอง” มะปรางส่งยิ้มให้อย่างเป็นทางการเพราะไม่ได้ถือโทษโกรธชายหนุ่มอยู่แล้ว

“มะปรางไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะลูก จะได้ทานอาหารกัน นี้ก็ได้เวลาแล้ว” มะเฟื่องหันไปบอกบุตรสาวคนกลางก่อนจะเริ่มจัดโต๊ะอาหารที่ชานบ้าน

“กับข้าวนำทานทั้งนั้นเลยนะครับ พี่มือคุณมะนาวหมดเลย เหยอะครับเนี่ย” หมอบุริมชวนคุยขณะช่วยยกอาหารออกมาจากในครัว แต่มะนาวไม่ตอบ เธอเดินไปช่วยทิวเจตน์เช็ดจานแล้ววางลงบนโต๊ะ ทำราวกับหมอบุริมเป็นอากาศ

แต่หมอบุริมหาได้ถือสาไม่...ผู้ชายมีสัญชาตญาณนักล่าอยู่ในตัวแทบทุกคน ยิ่งถูกเมินมากเท่าไรกลับยิ่งสนใจและอยากเอาชนะใจเธอ

พลันปริมก็เหลือบตาไปเห็นกรอกรูปในตู้โชว์ เขาขมวดคิ้วราวกับจะเรียก
ความทรงจำกลับมา

รูปผู้หญิงสวมเครื่องแบบนักศึกษากระโปรงพลีตยาวถึงต่าตุ้ม สวม
รองเท้าผ้าใบ ถักเปียสองข้าง ใส่แว่นหนาเตอะ เขาจำผู้หญิงคนนี้ได้เพราะ
เธอคือคนที่เอาดอกกุหลาบมาให้เขาในวันวาเลนไทน์ เขาจำได้แต่ไม่เคย
พูดคุยกั้กทายมากไปกว่าเอ่ยคำว่าขอบคุณ เพราะช่วงที่เขาเป็นนักศึกษา
แพทย์ เขาได้รับเลือกให้เป็นเดือนคณะ จึงมีสาว ๆ เอาขนมและดอกไม้
มาให้เสมอ

แต่ที่เขาจำหญิงสาวในรูปนี้ได้ก็เพราะว่าเขามักจะเห็นเธอยืนแอบ
ดูเขาอยู่เสมอ

“นี่รูปใครหรือครับ”

มะนาวตกใจจนหน้าซีดแทบจะปล่อยจานหลุดมือ เธอปราดเข้าไป
เปิดตู้โชว์แล้วหยิบกรอกรูปอันนั้นเดินหนีไปเสียดื้อ ๆ หมอหนุ่มได้แต่มอง
ตามหญิงสาวที่เดินหนีหายเข้าไปในห้องด้วยควมวุ่นง

“รูปมะนาวสมัยเรียนมหาวิทยาลัยคะคุณหมอ เมื่อก่อนมะนาว
เซยมาก เอาแต่ก้มหน้าก้มตาเรียนหนังสือ ไม่ได้เบรี้ยวเซ็ดฟันอย่างทุก
วันนี้หรอก นี่คงอายุถึงเอารูปไปซ่อน” มะเฟืองตอบขณะดักข้าวสวย
ใส่จาน

“รูปคุณมะนาวหรือครับ” หมอปริมยื่นอึ้งกับสิ่งที่ได้ยิน ก่อนจะ
ลำดับเหตุการณ์ทั้งหมดในหัว

แสดงว่ามะนาวเคยแอบชอบเขามาก่อน แล้วทำไมล่ะ เธอถึงทำท่า
เกลียดเขานักหนา เกิดอะไรขึ้นกันแน่! สรุปว่าเขาหลงรักผู้หญิงที่เคยตาม
เอาดอกไม้มาให้เขาหรือนี่ โลกช่างกลมเสียจริง หรือว่าแท้จริงแล้วนี่คือ
พรหมลิขิตที่คนบนฟ้าขีดให้เขากับเธอได้มาพบกันอีกครั้งกันแน่

“ว้าว! อาหารมาซะที มะตุ่มหิวจนใส่แทบขาดแล้วคะ” มะตุ่มมา
นั่งยอง ๆ เกาะโต๊ะ มองอาหารตาละห้อย

เสียงของมะตูมทำให้ชายหนุ่มตื่นจากภวังค์ก่อนจะเดินไปที่โต๊ะอาหาร เขาเหลือบมองมะนาวที่มีสีหน้าเรียบเฉยแทบไม่หันมามองเขาเลยสักครั้ง ในขณะที่เขาเอาแต่จ้องมองเธอแทบไม่วางตา

เธอเปลี่ยนไปมาก เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน

ใครต่างก็คิดว่าเขาเป็นหมอที่คงแก่เรียน สุภาพ เรียบร้อย พุดเพราะ และใจดี แน่นอนว่าหมอต้องคู่กับพยาบาลหรือไม่ก็คุณครู เพราะสองอาชีพนี้เป็นอาชีพที่เสียสละตนเองให้ผู้ป่วยและเด็กๆ แต่เขากลับไม่คิดแบบนั้น บางครั้งคนเรียบร้อยก็ไม่อยากเห็นนิสัยตัวเองจากคนรัก เพราะเหมือนกันจนเกินไปทำให้ชีวิตคู่ขาดสีสัน คนเรียบร้อยอย่างเขาจึงชอบผู้หญิงเปรี้ยว โฉบเฉี่ยว เพราะเธอจะทำให้ชีวิตของเขามีสีสันและไม่น่าเบื่อจนเกินไป

แต่นั้นละ...ผู้หญิงแบบนั้นมักเบียดผู้ชายอย่างเขา ดังเช่นภรรยาที่เพิ่งเลิกร่างกันไป เธอเป็นนางแบบดั่ง สวย เซ็กซี่ และมีเสน่ห์ แต่หลังจากแต่งงานไม่นานเธอก็กลับมีชู้ เมื่อถูกเขาจับได้เธอก็บอกเหตุผลของเธออย่างไม่สะทกสะท้านว่าเพราะเธอเบื่อเขา เบื่อความเรียบง่าย เบื่อความสุภาพ ไม่หวือหวา เบื่อที่ต้องใช้ชีวิตอย่างมีระเบียบแบบแผน เบื่อที่เขาพาเธอเที่ยวผับด้อมแอลกอฮอล์สังสรรค์กับเพื่อนฝูงไม่ได้

และท้ายที่สุด...เธอเบื่อกับครอบครัวแล้วทำให้รูปร่างเธอไม่สวยเหมือนเดิม เขายอมรับว่าเขาน่าเบื่อ และรู้ว่าคงไม่มีผู้หญิงคนไหนอยากใช้ชีวิตคู่กับผู้ชายน่าเบื่อที่มีลูกติดแบบเขา...

หมอบุริมยังคงแอบมองมะนาวอย่างเสียวๆ เขารู้ว่าเธอรู้ว่าเขามองอยู่จึงได้มีสีหน้าอึดอัดอย่างเห็นได้ชัด คงต้องหาเวลาเพื่อคุยกับเธอตามลำพังว่าเหตุใดจึงเกลียดเขานัก

“หิวแล้ว หิวแล้ว” มะตูมร้องขึ้นปลุกให้หมอบุริมตื่นจากภวังค์

“มาแล้วจ้ามะตูม” มะปรางเปลี่ยนเป็นชุดอยู่บ้าน ซึ่งชุดอยู่บ้านของเธอก็คือกางเกงยีนสามส่วนกับเสื้อลูกไม้แขนกุดสีครีม ผมนี๋มวยไว้

เมื่อต้องสวมวิญญาณครูถูกปล่อยสยายจนเต็มแผ่นหลัง “ขอโทษที่มาช้า นะคะ เรามาทานกันเลยดีกว่าค่ะ เดี่ยวอาหารจะเย็นเสียก่อน”

ศิโรเจตน์เลิกคิ้วขึ้นด้วยความแปลกใจ ลอบมองมะปร่างอย่าง พิจารณา...มะนาวและมะปร่างมีความสุขที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ ชัดเจน มะนาวนั้นสวยคมผิวสีน้ำผึ้ง ส่วนมะปร่างนั้นใบหน้าอ่อนหวาน ผิวขาวละเอียดอมชมพู

‘คุณครูขี้นกก็สวยน่ารักเหมือนกันนะนี่’ ชายหนุ่มคิดในใจก่อนจะ ตักแกงส้มกึ่งไข่ชะอมมารับประทานอย่างเอร็ดอร่อย

“แกงส้มอร่อยมากเลยครับ”

“ฝีมือแม่ค่ะคุณเจตน์ แม่ทำอาหารอร่อย ลูกสาวสู้ไม่ได้เลยสักคน” มะนาวเอ่ยก่อนจะตักผัดเผ็ดปลาตุกนาให้ชายหนุ่ม “ผัดเผ็ดปลาตุกนา ฉันทำเองค่ะ มีมันไม่มากเพราะไม่ใช่ปลาตุกเลี้ยง”

“ขอบคุณครับ” ศิโรเจตน์ขอบคุณก่อนจะชิมอาหารฝีมือหญิงสาว แล้วช้อนวุ้นไปแหย่คำชม “อร่อยมากเลยครับคุณมะนาว เผ็ดกำลังดี เครื่องแกงหอมขึ้นจมูกเลย” ชายหนุ่มชอบจนต้องตักผัดเผ็ดปลาตุกนามา รับประทานอีก มะปร่างกับมะเฟืองได้แต่มองศิโรเจตน์รับประทานด้วย ใจคอไม่สู้ดีนัก

“ถ้าอร่อยแบบนี้ผมคงต้องขอชิมด้วยคน” หมอปริมตักผัดเผ็ด ปลาตุกนามาชิมบ้าง แต่เพราะไม่คุ้นเคยกับอาหารรสจัด เขาจึงต้องรีบ ดื่มน้ำตามจนใบหน้าแดงก่ำ กระนั้นยังไม่ละความพยายาม เขายังคงตั้งใจ รับประทานผัดเผ็ดปลาตุกนากับศิโรเจตน์จนหมดจาน

มะปร่างอยากเตือนสองหนุ่มเหลือเกิน แต่หากทำแบบนั้นก็เท่ากับ เป็นการหักหน้าพี่สาว ได้แต่ภาวนาให้ผัดเผ็ดปลาตุกนาของพี่มะนาว ไม่กลายเป็นยาถ่ายไปเสียก่อน หากคิดในแง่ดี...บางทีฝีมือพี่สาวอาจ พัฒนาขึ้น ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิดก็เป็นได้

มะเฟืองนั่งรับประทานอาหารเสียบๆ คอยสังเกตนุ่มสาวทั้งสี่คน

อย่างใช้ความคิด เธอไม่ได้เห็นดีเห็นงามที่บุตรสาวทั้งสองต่างชวนชายหนุ่มมารับประทานอาหารที่บ้าน แต่อยากให้บุตรสาวได้รับบทเรียน เพราะทั้งสองตัดสินใจที่จะพาผู้ชายเข้าบ้านโดยไม่ปรึกษาเธอ และไม่ได้ขออนุญาตบิดาก่อน ดังนั้นหากเกิดอะไรขึ้นบุตรสาวจะได้เรียนรู้ว่าการทำเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องถูกต้อง เพราะถึงอย่างไรนายพลสันติสุขก็คงไม่มีวันยอมแน่ๆ

4

กระตูกหนดท่านนายพล

“อะไรนะ! มีผู้ชายมากินข้าวที่บ้านแม่เพียงถึงสองคน!”

นายพลถึงกับตบโต๊ะเสียงดังลั่นแล้วลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางเดือดดาล ตะวันฉายตกใจก่อนจะหันไปเตือนสามีอย่างใจเย็น

“คุณพี่ใจเย็นๆ อย่าเพิ่งโมโหงู่วาม เดี่ยวความดันจะขึ้นนะคะ อายุ ยิ่งไม่น้อยแล้วด้วย”

วันนี้เป็นวันศุกร์ สามีจะมารับประทานอาหารและนอนค้างที่บ้านของตะวันฉาย โดยแบ่งวันเอาไว้อย่างลงตัวดังนี้ วันจันทร์เป็นวันของดาวเรือง วันอังคารเป็นของมะเฟือง วันพุธเป็นของปราณี วันพฤหัสบดีเป็นของทอผ้าย และวันศุกร์คือวันของเธอ ได้เรียงลำดับไปแบบนี้เพื่อแบ่งเวลาไปนอนบ้านภรรยาแต่ละคนอย่างเท่าเทียมกัน ส่วนวันเสาร์อาทิตย์เป็นวันพักผ่อนของนายพลสันติสุข ซึ่งเขามักใช้เวลาไปกับไก่ชนที่เขาเลี้ยงดูฟุ่มเฟือยเอาไว้เป็นอย่างดี โดยพวกมันมีชื่อว่า นิลพยัคฆ์ ไสภคพิฆาต องอาจชาญชัย เรียกว่าชื่อเพราะกว่าคนเสียอีก

ทว่าช่วงเย็นของวันอาทิตย์นั้นทุกบ้านจะมารับประทานอาหารร่วมกันที่เรือนใหญ่ โดยมีแม่ครัวกลางนั้นก็คืออรภาเป็นคนจัดการเรื่องข้าวปลาอาหาร แต่บรรดาภรรยาก็ไม่อยู่เฉย ต่างทำอาหารของโปรดของพลตรีสันติสุขมาร่วมด้วยคนละอย่างสองอย่าง

“เรื่องความดันเอาไว้ก่อนเถอะแม่ฉาย เธอไม่ได้ยินที่ญาติเล่าหรือไม่ว่ามะนาวกับมะปรางพาผู้ชายเข้าบ้านถึงสองคน” นายพลสันติสุขโมโหจนหน้าแดงก่ำ พร้อมจะทำลายล้างไอ้พวกผู้ชายหน้าด้านให้هلكคามือ

“จัดการเลยมัยพ่อ” ตะวันวาดบุตรสาวคนเล็กของท่านนายพลกับตะวันฉายถามอย่างกระตือรือร้น เธออายุเพียงสิบหกปี อายุน้อยกว่ามะตูมแค่วันเดียวเท่านั้น เธอแก่น เขี้ยว เบี้ยว ซ่า จนทุกคนต่างลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าเธอน่าจะเป็นบุตรสาวของมะเฟือง เพราะมีนิสัยคล้ายกันจนน่ากลัว และเป็นอันตรายต่อคนรอบข้าง

“ไอ้คมเดชไปเอาปืนมาให้ข้าเดี๋ยวนี้”

“ครับท่านนายพล” คมเดชซึ่งนั่งรออยู่ข้างญาติกระโจนลงจากบ้านเพื่อไปนำปืนลูกซองที่เรือนใหญ่มาให้ท่านนายพลอย่างรวดเร็ว ส่วนตะวันวาดก็วิ่งเข้าไปหยิบลูกดอกนับสิบลูกมาถือไว้

“ไปกันเถอะเจ้าวาด ไปจัดการให้มันรู้สำนึกว่าคนอย่างนายพลสันติสุขไม่ยอมให้ใครมากระตุกหนวดง่ายๆ” นายพลยืนขึ้นแล้วรัดผ้าขาวม้าที่เอวให้แน่นหนา จังหวะนั้นม้าเร็วอย่างคมเดชก็วิ่งกลับขึ้นมابนเรือนไทยประยุทธิ์ของตะวันฉายพร้อมกับปืนลูกซองอย่างรวดเร็ว

“ไป! ไปจัดการมัน!” นายพลสันติสุขเดินนำหน้าโดยมีตะวันวาดและญาติเดินขนานซ้ายขวา ส่วนคมเดชเดินรั้งท้ายลั่นห้อยด้วยความเหนื่อยที่วิ่งไปมา

“สาธุ ขอให้สองหนุ่มผู้โชคร้ายแคล้วคลาดปลอดภัยด้วยเถอะ” ตะวันฉายยกมือประนมขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์และเจ้าที่เจ้าทางที่ปกป้องรักษาเคหสถานขออย่าให้มีใครเลือดตกยางออกแม้แต่คนเดียว...

ปัง!

“ใคร! ใครมันบังอาจมาหยามเข้าถึงบ้าน ไม่รู้หรือไม่ว่าที่นี่บ้าน

นายพลสันติสุข ไม่ต้อนรับมนุษย์ผู้ชายไม่ว่าหน้าไหนทั้งนั้น”

เสียงนายพลสันติสุขดังขึ้นพร้อมกับเสียงยิงปืนขึ้นฟ้าเป็นการ
ข่มขู่ ซึ่งมันได้ผล...วงข้าวแทบแตกกระเจิงเมื่อได้ยินเสียงปืน

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” ทรูเจตน์เอ่ยถามด้วยความตกใจ เขาวาง
ช้อนก่อนจะลุกขึ้นยืนเหมือนคนอื่นๆ มองไปยังชายสูงวัยไว้หนวดท่าทาง
ดุตันกำลังเล็งปืนมาทางเขาและหมอบูริม

“พอ!” สองสาวร้องเรียกบิดาแทบจะพร้อมๆ กัน และนั่นทำให้
ทรูเจตน์ถึงกับเบิกตามองชายสูงวัยอีกครั้งด้วยความตกใจ

“สะ...สวัสดิ์ครับคุณพ่อ” ทรูเจตน์ยกมือขึ้นไหว้อย่างนอบน้อมด้วย
ไม่เคยรู้ถึงกิตติศัพท์ของพลตรีสันติสุขมาก่อน

“ใครพ่อเอ็ง ไฉนหน้าด้าน!” พลตรีสันติสุขหันกระบอกปืนไปทาง
ทรูเจตน์แล้วตะคอกเสียงห้วน ก่อนจะหันกระบอกปืนมาทางแพทย์หนุ่ม
แม้จะรู้จักกัน เคยมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาก่อน แต่ถ้ากล้ามาเหยียบ
บ้านของเขา จากมิตรก็จะกลายเป็นศัตรูทันที “ข้าไม่รับไหวใครทั้งนั้น
พวกเอ็งอยากตายนักไข่ม้อยถึงกล้ามาเหยียบบ้านข้า”

“สวัสดิ์ครับท่านนายพล” หมอบูริมยกมือไหว้ ปกติเขาเป็นคน
ผิวขาวค่อนข้างเหลืองอย่างลูกคนจีนอยู่แล้ว เมื่อโดนจ่อด้วยปืน
ใบหน้าเขายิ่งซีดเขียวเป็นไก่อต้ม

ปัง!

เพลิง!

นายพลยิงแฉกกันที่อยู่ด้านหลังทรูเจตน์ ชายหนุ่มถึงกับขาอ่อนเมื่อ
รับรู้ได้ถึงความเป็นกับความตายที่มีเพียงเส้นด้ายบางๆ กางกันเอาไว้

“พอ! คุณเจตน์เขาเป็นเพื่อนหนู อวยงินะคะ”

“พอ! อวยงินี่หมอนะคะ”

มะนาวกับมะปรางปราดเข้าไปเอาตัวบังชายหนุ่มทั้งสองเอาไว้
ทั้งสองสาวรับรู้มาตลอดว่าบิดาสั่งนักสั่งหนว่าห้ามผู้ชายหน้าไหนเข้ามา

เหยียบบ้านท่าน แต่พวกเธอก็ไม่คาดคิดว่าท่านจะโมโหถึงขนาดจะฆ่าแกงกันเช่นนี้ พวกเธอก็คิดว่าแค่เพียงคำชู้เท่านั้น

“คุณหมอม คุณเจตน์ กลับไปก่อนเถอะค่ะ” มะเพื่องเห็นว่าบุตรสาวคงได้บทเรียนพอแล้ว หากปล่อยไว้ให้เรื่องบานปลายไปมากกว่านี้อาจเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นก็เป็นได้ เธอจึงหันไปสั่งสองหนุ่มที่กำลังยืนงงให้รีบกลับไป

“แต่ว่าผมมาดีนะครับคุณแม่ ผมไม่ได้มาร้ายหรือมาหลอกหลวงมะนาว เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน...” ถิรเจตน์ไม่เข้าใจ นี่มันยุคสมัยไหนแล้วไม่ใช่บ้านป่าเมืองเถื่อนถึงกับต้องเอาปืนมายิงข่มขู่ เขามาอย่างสันติไม่ได้ทำความเดือดร้อนอะไรเลยสักอย่าง ถ้าเขาพาพวกมาช่อกุสุม เปิดเพลงเสียงดัง เสพยาเสพติดล้มละเลเทเมา เขาจะยอมกลับไปแต่โดยดีด้วยรู้ตัวตัวเองผิด แต่นี่เขาแค่มารับประทานอาหารและพูดคุยเรื่องทั่วไปโดยที่มีมารดาและน้องสาวของมะนาวร่วมอยู่ด้วย ไหนจะหมอบุริมที่นั่งอยู่อีกทั้งคน ใช่ว่าเขากับมะนาวอยู่ด้วยกันสองต่อสองในที่ลับตา หรือลักลอบชิงสุกก่อนห่ามกันเสียที่ไหน

“เอ็งกล้าดียังไงมาตีฝีปากกับข้า หา! ใจ้เด็กปากไม่ลั่นกลืนน้ำนมผู้ชายทุกคนมันก็เหมือนกันทั้งนั้น จ้องจะมาหลอกลูกสาวข้าเหมือนกันทุกคน” พลตรีสันติสุขหนวดกระดิกด้วยความโกรธจัด หันป็นไปทางชายหนุ่มก็ไม่ถนัดนักเพราะลูกสาวสองคนขวางเอาไว้

“มะนาวถอยออกมา! พ่อจะยิงใจ้คนปากดีให้ได้แตกเลยคอยดู”

“ไม่นะพ่อ!” มะนาวไม่ยอมถอย อีกทั้งยังบักหัดก้มมันจะไม่ยอมให้บิดาทำร้ายเพื่อนของเธอโดยเด็ดขาด

ถิรเจตน์จำต้องยอมหลบอยู่หลังผู้หญิง ทั้งที่เขาารู้สึกว่ามันเป็นการกระทำไม่สมชายชาติตรีเลยสักนิด แต่จะทำอย่างไรได้ในเมื่อพลตรีสันติสุขบ้าตีเดือดขนาดนั้น ถ้าหากเขาไม่หลบหลังมะนาว ป่านนี้ไล่เขาอาจไหลไปกองกับพื้นอย่างที่ท่านนายพลข่มขู่ก็เป็นได้

“ใจเย็นนะครับคุณพ่อ ฟังผมก่อน คือผม...” ชายหนุ่มพยายามจะอธิบาย แต่ดูเหมือนนอกจากท่านนายพลจะไม่ฟังแล้วยังโมโหหนักกว่าเดิมอีกด้วย

“ข้าบอกแล้วไงว่าข้าไม่ใช่พ่อเอ็ง ข้าไม่เคยมีลูกหน้าด้านอย่างเอ็ง และไม่ได้แม่เอ็งเป็นเมีย อย่าสะเออะมาเรียกข้าว่าพ่อ” ท่านนายพลก้าวเข้ามาโดยเบี่ยงไปอีกทางหวังจะหาจังหวะยิงใส่ผู้ชายปากดี แต่মনาวก็ไวเหลือเกิน เธอปราดมาขวางเอาไว้ก็จนได้

“พ่อพอเถอะคะ พวกหนูไม่ได้ทำอะไรเสียหายจริงๆ นะคะ” มะปรางร้องบอกบิดาเสียงสั่น แต่ดูเหมือนท่านจะโกรธจนหูอื้อ ไม่ได้ยินคำอธิบายของบุตรสาวเลยสักนิด หรืออาจจะได้ยินแต่ไม่สนใจฟังเพราะจ้องจะเล่นงานผู้ชายตรงหน้าให้ได้มากกว่า...

“อ่า...คุณลุงใจเย็นๆ นะครับ ผมมาดี ไม่ได้มาร้าย” หนุ่มขอนแก่นกลืนน้ำลายอย่างยากลำบากก่อนจะตัดสินใจเรียกพลตรีสันติสุขว่า ‘ลุง’ เพราะคุณแล้วท่านนายพลน่าจะมีอายุเยอะกว่าบิดาเขา

ทว่าคำว่า ‘ลุง’ กลับทำให้พลตรีสันติสุขถึงกับโกรธจนถึงขีดสุด

“เอ็งกล้ามากนะไอ้ลูกหมา ไอ้หน้าด้าน ไอ้เวรทะเล เอ็งกล้าเรียกข้าว่าลุงงั้นหรือ ตาย! เอ็งต้องตายเท่านั้น อย่าอยู่เลย!” ชายสูงวัยสาวเท้าเข้าหาชายหนุ่มหมายจะยิงให้ใส่แตก ทว่ามนาวไม่ยอมขยับหนี เพราะรู้ว่าอย่างไรเขาก็ไม่กล้ายิงตราบไตที่มีลูกสาวสุดที่รักยื่นขวางอยู่อย่างนี้

“อย่านะคะพ่อ หนูขอร้อง”

“ให้ผมจับตัวสองคนนี้ไว้เลยมั๊ยครับท่านนายพล” คมเดชเสนอตัวด้วยท่าทางกระตือรือร้น ในขณะที่ตะวันวาดหมุนลูกดอกในมือแล้วมองมายังสองหนุ่มอย่างไม่เป็นมิตร ก่อนจะจ้างลูกดอกขึ้นหมายจะปาเป้ามีชีวิตคู่สักหน่อยว่าจะให้ความรู้สึกดีสักแค่ไหน

“อย่านะวาด หยุดเลยนะพี่คมเดช” มะปรางวิ่งกะเผลกเพราะยัง

เจ็บขาไปขวางคมเดชกับตะวันวาดเอาไว้ ดูเหมือนเรื่องมันชักจะ
บานปลายไปกันใหญ่แล้ว

“เร็วเข้าเถอะคุณเจตน์” แพทย์หนุ่มผู้สุขุมมาโดยตลอดเตรียมออก
วิ่ง แต่เมื่อเห็นว่าอีกคนยังยืนนิ่งเขาจึงวิ่งกลับมาแล้วกระซอกแซกนทริเจตน์
ให้วิ่งตาม

“วะ...วิ่งอะไรหรือครับ”

“ถ้าคุณไม่อยากจะตายอย่าเพิ่งถาม ผมบอกให้วิ่งก็วิ่งเถอะ เร็วเข้า!”
หมอบุริมวิ่งนำโดยมีนทริเจตน์วิ่งตาม พร้อมกับเสียงปืนที่ดังไล่มาทาง
ด้านหลัง

“คิดว่าจะหนีพ้นหรือ คมเดช เจ้าวาดจัดการ!” พลตรีสันติสุข
เล็งปืนได้อย่างสะดวกเมื่อบุตรสาวไม่ได้ยืนขวางเอาไว้อย่างในตอนแรก
เขาวิ่งตามสองหนุ่มไปทันที

“ฮั่นแน่ จะไปไหน” คมเดชไวรากับสิงลม เขาวิ่งไปดักที่บันได
อย่างรู้งานโดยมีตะวันวาดตามมาด้านหลัง นทริเจตน์มองเห็นเด็กสาวอายุ
น่าจะราวๆ สิบห้าสิบหกปีกำลังง้างมือหมายจะปาลูกดอกมายังเขาและ
หมอบุริม เมื่อเห็นดังนั้นเขาก็ผลัดหมอบุริมพร้อมกับกระโดดหลบไปอีก
ทางได้อย่างเฉียดฉิว

ฉีก!

ลูกดอกปักลงที่เสาบ้านได้อย่างแม่นยำ ตำแหน่งนั้นหากเขา
ไม่หลบ ลูกดอกคงปักเข้ากลางหลังเป็นแน่ นทริเจตน์ก็สิ้นน้ำลายอย่าง
ยากลำบาก

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน กะเอากันให้ตายเลยหรือไง ไอ้เด็กนรก!”

“เอาใหม่ๆ ปาไม่โดนเอาใหม่” มะตุ่มบุตรสาวคนเล็กของมะเฟือง
ยืนตบมือให้ตะวันวาดด้วยความเคยชิน เพราะเธอมักไปดูน้องสาวที่อายุ
ห่างกันไม่กี่เดือนปาลูกดอกอยู่เสมอๆ

“เดี๋ยวดอกใหม่จะเอาให้แม่นเลย พี่มะตุ่มคอยดูนะ” ตะวันวาด

หมูนูกดอกก่อนจะหรีตามองไปยังถึรเจตน์เพื่อเล็ง หมายถึงว่าคราวนี้จะไม่ให้พลาด ไม่อย่างนั้นละเสียชื่อแซมบีปา ลูกดอกประจำตำบลบางยี่สุนกันพอดี

“วาดหยุดเดี๋ยวนี้นะ พี่บอกให้หยุด” มะนาวกับมะปรางวิ่งมาห้าม จังหวะนั้นถึรเจตน์กับหมอบุริมไม่อยู่รออะไรทั้งนั้น พวกเขาเป็นระเบียบตรงชานบ้านแล้วกระโดดลงไปข้างล่างทันที ยอมกระโดดลงไปขาหักดีกว่าโดนปืนลูกซองยิงเจาะกะโหลก หรือไม่ก็โดนลูกดอกอาบยาพิษหรือเปล่าก็ไม่รู้ปักจนพรวด

“คิดหนีเหวอ!” พลตรีสันติสุขปราดไปที่ระเบียบบ้านแล้วเล็งปืนไปยังข้างล่างทันที

“พ่ออย่า!” มะนาววิ่งเข้าไปโอบเอวบิดาเอาไว้ ส่วนมะปรางวิ่งไปปิดปืนบิดาไปอีกทาง

บ๊ิง!

ลูกปืนพลาดไปโดนต้นมะม่วงแทนที่จะโดนชายหนุ่มทั้งสองอย่างที่พลตรีสันติสุขต้องการ

“ปล่อยพ่อเดี๋ยวนี้นะมะปราง มะนาว พ่อบอกให้ปล่อย! เจ้าวาดคมเดช มาดิงตัวสองคนนี้ออกไปเดี๋ยวนี้นี้ พ่อจะเล่นไ้ผู้ชายหน้าด่านพวกนั้นให้สมมงเป็นรูเลยคอยดู”

“ปล่อยฉั้นนะ! ปล่อย! พ่ออย่ายิงนะคะ หนูขอร้อง” มะนาวพยายามสะบัดตัวออกจากคมเดชแต่ไม่เป็นผล เพราะญาติที่นั่นลุ่นมาโดยตลอดรีบลุกมาช่วยจับมะนาวเอาไว้อีกคน ส่วนมะปรางนั้นโดนตะวันวาดและมะตุ้มล็อกตัวเอาไว้

“พ่อขา ฆ่าคนตายมันบาปนะคะ อย่าทำแบบนี้เลย หนูขอร้อง” มะปรางถึงกับปล่อยไฮออกมา เรื่องราวมันร้ายแรงกว่าที่เธอจะคาดคิด หากเธอรู้ว่าบิดาจะโกรธถึงขั้นลงมือฆ่าแกงกัน เธอคงไม่ชวนหมอบุริมเข้ามารับประทานอาหารที่บ้านแน่

ส่วนสองหนุ่ม...เมื่อกระโดดลงมายังพื้นดินด้านล่างได้แล้วก็โกย
ไม้ยังไปยังรถยนต์ของตนเองทันที

“วอร์แล้ว! กุญแจรถผมอยู่บนบ้าน” ทรูเจตน์ตกใจเมื่อพบว่ากุญแจ
รถไม่ได้อยู่ในกระเป๋าทางเกง

“ถ้าอย่างนั้นขึ้นรถผมเร็วเข้า!” นายแพทย์หนุ่มขึ้นรถเก๋งของ
ตนเองแล้วออกรถทันที ทรูเจตน์ต้องวิ่งตามแล้วกระโดดขึ้นรถ เพราะหาก
ไม่ทำอย่างนั้น ปานนี้หลังของทรูเจตน์อาจเป็นรูจากกระสุนปืนลูกซองแล้ว
ก็เป็นได้

ปัง!

เสียงปืนดังไล่หลังราวกับต้องการจะข่มขวัญ ซึ่งมันได้ผล...ขวัญ
ของสองหนุ่มแตกกระเจิงจนแทบกู่ไม่กลับ ชนิดที่ว่าแม้จะขับรถพันรื้อบ้าน
พลตีสันตีสูซแล้ว หมอบูริมก็ยังไม่ยอมลดความเร็วลง เขาเหยียบหนึ่ง
ร้อยสี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ทั้งที่ปกติเขาขับรถไม่เคยเกินแปดสิบกิโลเมตร
ต่อชั่วโมง

“ผมไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อนเลย” ทรูเจตน์ยกหลังมือขึ้น
เช็ดเหงื่อหยดโตบริเวณหน้าผาก ก่อนจะหันไปมองหมอบูริมที่เหยียบเปิก
เสือเช็ตสี่ล้อจนราวกับไปวิ่งแข่งสี่คูณร้อยมาเสียอย่างนั้น

“ผมก็ครั้งแรกเหมือนกัน” หมอบูริมไม่ได้หันมาตอบ แต่ยังคงตั้งใจ
ขับรถด้วยความเร็วราวกับกำลังอยู่ในสนามแข่ง

“ผมว่าตอนนี้เราคงปลอดภัยแล้วละครับคุณหมอ” ทรูเจตน์เอ่ยขึ้น
หลังจากมองไปยังด้านหลังจนแน่ใจว่านายพลสันตีสูซไม่ได้ขับรถตามมา
ไต่ยิง

“ค่อยยังชั่ว” หมอบูริมผ่อนคันเร่งก่อนจะถอนหายใจด้วยความ
โล่งอก เขายังไม่อยากตาย เพราะถึงอย่างไรเขาก็ยังมีบุตรชายตัวน้อย
ที่ต้องดูแล ชายหนุ่มมองไปข้างหน้าแล้วก็ถึงกับตกใจด้วยไม่รู้ตัวเลยว่า
ตนขับรถมาถึงตัวอำเภอบางช้างในเวลาอันสั้นนี้ได้อย่างไร

เขาจอดรถข้างถนนแล้วลงจากรถด้วยสภาพแข็งแรงมา นั่งร้านนมปั่นข้างถนนที่มีวัยรุ่นอยู่เต็มร้าน ถึรเจตน์เดินมาที่นั่งร้านนมปั่นด้วยสภาพไม่ต่างกัน ก่อนที่เขาจะเอ่ยถามหมอบุริมด้วยความข้องใจ

“นี่มันเรื่องอะไรกันครับหมอ ผมงงไปหมดแล้ว” ชายหนุ่มยกแก้วนมขึ้นดูจนหมดด้วยความกระหาย ตั้งแต่เกิดมาเขาอยู่กับท้องไร่ท้องนาไม่เคยชินกับลูกกระสุนปืน เมื่อต้องมาเจอเหตุการณ์ระทึกขวัญเขาจึงแทบก้าวขาไม่ออก ด้วยไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน

“คุณไปที่บ้านนั้นโดยไม่รู้จั้กบ้านนั้นเลยหรือครับ” หมอบุริมเอ่ยถามด้วยความงุนงง

“บ้านนั้นมีอะไรหรือครับ ผมเพิ่งเคยมาบางยี่สุนเป็นครั้งแรกนี่ละครับ ผมเป็นคนขอนแก่น แต่ช่วงนี้มาเป็นวิทยากรให้ศูนย์วิจัยและพัฒนาการเกษตรจังหวัดสุพรรณบุรีเลยแวะมาหาคุณมะนาว...ไม่คิดเลยว่าคุณพ่อคุณมะนาวจะโหดอย่างไม่มีเหตุผลขนาดนี้”

“ถ้าคุณไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับบ้านหลังนั้นเลยผมก็จะเล่าให้ฟัง” หมอบุริมหันไปสั่งนมสดอีกสองแก้วสำหรับเขาและถึรเจตน์ อันที่จริงแล้วเขาไม่ค่อยชอบชายหนุ่มตรงหน้านัก เพราะดูออกว่าถึรเจตน์มาจับมะนาวซึ่งเขาเองก็มีใจให้อยู่เช่นกัน แต่ในฐานะเพื่อนมนุษย์อย่างไรเขาก็ต้องเตือนและชี้ให้เห็นถึงภัยจากพลตรัสันติสุข ไม่อย่างนั้นเกรงว่าอีกฝ่ายจะเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่บางยี่สุนเสียก่อนจะได้กลับขอนแก่น

“บ้านของท่านนายพลสันติสุขมีชื่อเรียกอีกชื่อว่าบ้านนางสิบสอง เพราะท่านนายพลมีลูกสาวสวยถึงสิบสองคน แต่เสียชีวิตไปหนึ่งคน และมีลูกชายหนึ่งคนเสียชีวิตแล้วเหมือนกัน ตอนนี้เลยเหลือลูกสาวแค่สิบเอ็ดคน แต่ท่านหวงของท่านอย่างกับไข่ในหิน แคมีผู้ชายมาด้อมๆ มองๆ หนักรู้บ้าน ท่านก็ไล่ยิงซะไม่ไว้หน้าเลยครับ” หมอบุริมมาเป็นแพทย์ที่นี่ได้สามปีแล้วนับตั้งแต่หย่าร้างกับภรรยา เขาจึงมีโอกาสได้ทำแผลให้หนุ่มๆ ที่ถูกลูกกระสุนปืนยิงถากๆ บริเวณไหล่บ้าง ขาบ้าง แขนบ้าง แล้วแต่ใคร

จะหลบทันหรือไม่ทัน

“ลูกสาวตั้งเยอะ ลูกหมวดแกคิดจะเก็บลูกสาวไว้บนคานทั้งสิบเอ็ดคนเลยหรือไงครับคุณหมอ”

“ลูกหมวด” หมอปริมทวนสรรพนามที่ภริยาเจตน์เอ๋ยเรียกพลตรีสันติสุขแล้วก็ถึงกับกลั้นหัวเราะเอาไว้ไม่อยู่

“ก็คุณหมอไม่เห็นเหรออครับ ตอนลูกหมวดแกโกรธ หมวดแกกระดิกเป็นจังหวะแร็ปเลย” ภริยาเจตน์เริ่มรู้สึกผ่อนคลายหลังจากผ่านนาที่ดูเงินเดือนของชีวิตมาหมาดๆ

“คุณนี่ช่างสังเกตจริงๆ” หมอหนุ่มหัวเราะร่วนก่อนจะสั่งนมแก้วที่สามเพื่อดื่มข่มใจ

“ว่าแต่คุณหมอรู้กิตติศัพท์ความโหดของลูกหมวดขนาดนั้นแล้วทำไมยังเข้าไปที่นั่นอีกล่ะครับ” ภริยาเจตน์ชักหัวเฉยหันไปสั่งขนมปังปิ้งราดโกโก้มารับประทานแกล้มกับนมร้อนๆ ตะขิดตะขวงใจนิดหน่อยที่ต้องมานั่งดื่มนมร้อนข้างถนนแทนที่จะได้ดื่มเปียร์รี่ข่มใจสักเหยือก แต่เมื่อมองผิวหน้าขาวใสของหมอปริม เขาก็ต้องยอมรับว่านมกับขนมปังคงเป็นคำตอบที่เหมาะสมแล้ว

“ตอนที่น้องมะปรางชวนผมก็ไม่กล้าเข้าไปหรอกครับ กำลังจะปฏิเสธอยู่แล้ว แต่แม่เฟื่องแกเอ่ยชวนด้วยอีกคน ผมเลยคิดว่าคงปลอดภัยเพราะไหนๆ แม่เฟื่องก็เอ่ยปากชวนด้วยตัวเอง ที่ไหนได้ แกกลับยื่นเฉยจนผมอดคิดไม่ได้...” หมอปริมถอนหายใจแล้วส่ายหน้า พยายามปิดความคิดของตนเองทิ้งไป

“คุณหมอมคิดว่าอะไรเหรออครับ”

“คิดว่าแม่เฟื่องตั้งใจล่อผมเข้าไปให้โดนยิง แต่แม่เฟื่องจะทำแบบนั้นทำไม ผมอาจคิดมากไปเอง” หมอปริมส่ายหน้าอีกครั้ง

“ก็จริงของคุณ แต่ผมว่าแม่เฟื่องแกดูน่ากลัวไม่ต่างไปจากลูกหมวดเลยนะครับ ผมเห็นสายตาแกตอนมองผมนี่...” ภริยาเจตน์ทำตัวสั่น ขนแขน

ลูก “แกดูมืออ่าความโหด ผมก็อธิบายไม่ถูกครับคุณหมอ”

“ความรู้สึกของคุณถูกต้องแล้วครับ เพราะคนที่โหดและปราบท่าน นายพลอยู่หมัดก็คือแม่เฟื่องนี่ละครับ แม่เฟื่องแกเป็นขาโหดแห่งตำบล บางยี่สุ่น พวกจ๊กโก้วัยรุ่นกลัวแกหมดทุกคน แกคนจริง พูดยจริง ทำจริง นี่ ผมเคยได้ยินพยาบาลเล่าว่าเมื่อสี่สิบปีที่แล้ว แม่เฟื่องจะยิงกล่องดวงใจ ท่านนายพลทิ้ง โชคดีที่ท่านนายพลเอามือมารับกระสุนได้ทัน ไม่อย่างนั้น...”

หมอปริมมองหน้าภริยาเจตน์ ก่อนที่ต่างคนจะต่างเป็นอนหน้าหนีแล้ว ยกแก้วนมขึ้นดื่มจนหมดแก้ว

“นี่ผมรู้สึกเหมือนฟังเรื่องสยองชวนขนหัวลุกยังไงไม่รู้”

ภริยาเจตน์ห่อไหล่แล้วเลื่อนมือไปกุมกล่องดวงใจเอาไว้ด้วยความเป็นห่วงในสวัสดิภาพของน้องชายสุดที่รัก

“นั่นสิครับ อีกอย่างที่คุณเจตน์ควรรู้อีกคือ บ้านของท่านนายพลมี อิทธิพลที่สุดในตำบลบางยี่สุ่น เพราะมีที่นาและสวนหลายร้อยไร่ คนที่ ดูแลในส่วนนี้คือแม่เฟื่องและคุณมะนาว ตลาดบางยี่สุ่นก็เป็นของตระกูล นี้ครับ คนที่ดูแลคือคุณปราวณีภรรยาคนที่สาม ส่วนโรงสี คุณดาวเรือง ภรรยาคนแรกเป็นคนดูแล ร้านตัดเสื้อในตลาดก็ของคุณทอฝ่ายภรรยาคนที่สี่ ส่วนร้านทองชื่อดังของจังหวัดเป็นของคุณตะวันฉาย แม่ของตะวันวาด เด็กนรภที่ คุณเพ็งหลบลูกดอกมาเมื่อสักครู่”

“ตระกูลนี้ครอบคลุมทั้งตำบลเลยหรอเนี่ย” ภริยาเจตน์รู้สึกเหมือน กำลังต่อกรกับมาเฟียอย่างไรชอบกล แบบนี้เขาจะถูกฆ่าทิ้งหมกห้องร้อง หรือเปล่านั้นก็ไม่อาจคาดเดา

“ครับคุณเจตน์ ท่านนายพลเป็นคนดีถ้าไม่นับเรื่องหวงลูกสาวจน เข้าขั้นวิกฤติ ท่านเป็นที่รักของชาวบ้านทุกคนในหมู่บ้านบางยี่สุ่น และ ตำบลบางยี่สุ่น จนขนาดว่ามีคนมาขอให้ท่านลงเล่นการเมืองท้องถิ่น แต่ ท่านก็ปฏิเสธด้วยเหตุผลว่าท่านมุ่งการมุ่งไม่ยุ่งการเมืองครับ”

“นับว่าลู่หนวดดูมีอุดมการณ์เหมือนกันนะครับ”

“ใครไม่มีที่ดินทำกินก็มาเช่าที่นาของท่านนี้แหละครับ ท่านคิดค่าเช่าไม่แพง ถ้าไม่มีเงินจ่ายจริงๆ ก็เอาข้าวเอาผลผลิตไปให้ท่าน ท่านก็รับไว้ครับ เรียกว่ามีทั้งพระเดชและพระคุณต่อชาวบ้านบางยี่สุน้อย่างแท้จริง ฉะนั้นพยายามอย่ามีเรื่องกับท่านเป็นดีที่สุด” หมอปริมเตือนชายหนุ่ม เพราะเขาไม่เคยเห็นใครรังدขี่อชนะพลตรีสันติสุขสักราย

“คุณก็เห็นว่าผมไม่ได้อยากมีเรื่องกับลุงหมวด ลุงหมวดต่างหากที่พยายามอยากมีเรื่องกับผม คนอะไรดูอย่างกับเสือ”

“นั่นละครับ เราเลี้ยงได้ก็เลี้ยงจะดีกว่า” หมอปริมเริ่มอ้อมหลังจากตีมนมไปหลายแก้ว

“ผมต้องนับถือแกจริงๆ มีเมียตั้งห้าคน ผมเห็นพ่อมีแม่คนเดียวก็เครียดจนหัวล้านไปครึ่งหัวแล้วครับ” ถิรเจตนาคิดถึงบิดาผู้รวยอารมณ์ขันและรักศรีภรรยาเป็นที่สุด ทั้งรัก ทั้งกลัว ทั้งเคารพ และเทิดทูนเหนือสิ่งอื่นใด ทั้งที่มารดาเขานั้นแสนใจดีอ่อนโยน นานๆ จะดูขึ้นมาสักครั้งหากมีเรื่องที่ท่านไม่ชอบใจจริงๆ แต่โดยปกติแล้วมารดาเป็นคนใจเย็น และรักการทำอาหารเป็นที่สุด

“ที่สำคัญ...เมียแกสวระดับนางงามแทบทุกคนนะครับ” หมอหนุ่มเสริม เพราะศรีภรรยาทั้งห้าคนของพลตรีสันติสุขนั้นยังคงความสวยเอาไว้แม้จะอายุย่างเข้าเลขห้าก็เกือบทุกคนแล้วก็ตาม

“แสดงว่าตอนลุงหมวดหนุ่มๆ คงร้ายไม่เบา มิน่าแกถึงหวงลูกสาวนัก”

“เมื่อก่อนแกก็หวงของแกตามประสาคนเป็นพ่อทั่วไป ไม่ได้หวงจนเข้าขั้นโคม่าขนาดนี้หรอกครับ ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะคุณมิลินเธอโดนผู้ชายหลอก ไล่ผู้ชายคนนั้นก็ชั่วสุดจะบรรยาย ทำคุณมิลินท้องแล้วไปซื้อยาขับเลือดมาให้คุณมิลินทำแท้ง สุดท้ายคุณมิลินตกเลือดเสียชีวิต นับแต่นั้นท่านนายพลก็ไม่ให้ผู้ชายหน้าไหนเหยียบเข้าไปในบ้านท่านอีกเลยครับ” หมอปริมรู้เรื่องนี้ดี เพราะดูเหมือนเรื่องนี้จะเป็นเหตุการณ์สะเทือนใจที่

ชาวบ้านตำบลบางยี่สิบไม่เคยลืม ยังคงพูดถึง บ้างก็ยกตัวอย่างขึ้นมาสอน ลูกสอนหลานอยู่เสมอ

ถึรเจตน์พยักหน้าซ้ำๆ รู้สึกสะเทือนใจเมื่อได้ยินเรื่องราวของมิลิน

“ผมเริ่มเข้าใจจนหวดขึ้นมาบ้างแล้ว แต่ถึงยังไงผู้ชายมันก็ไม่ได้ เลวเหมือนกันไปหมดทุกคนหรอกนะครับ ผมมั่นใจว่าผมจริงใจกับคุณ มะนาว”

“คุณจีบคุณมะนาวหรือครับ” หมอบุรีมเอ่ยถามราวกับไม่ได้รู้สึกอะไรกับหญิงสาว เขาเก็บซ่อนความรู้สึกของตัวเองเอาไว้อย่างมิดชิด ด้วยรู้ว่าตัวเองเป็นพ่อม่ายลูกติด คงไม่มีผู้หญิงที่เ็นยอมรับตนได้

“ครับ ผมชอบผู้หญิงคล่องแคล่ว เบรีียวเผ็ดมันใจในตัวเอง ผมไม่ชอบผู้หญิงนุ่มนิ่ม มันไม่ใช่สไตล์ของผม ในความคิดของผม...คนเราจะคบกันได้ต้องมีส่วนเหมือนกัน ใ้ค่าที่วานิสัยต่างกันคบกันเพื่อเติมเต็มกันและกันใช้กับผมไม่ได้แน่ครับ” ถึรเจตน์เป็นคนมีความมั่นใจในตนเอง เขาเป็นเกษตรกรหัวสมัยใหม่ เมื่อได้พบกับมะนาวในงานอบรม เห็นท่าทางการพูดและวิถีคิดของหญิงสาว เขาก็มั่นใจว่าผู้หญิงคนนี้จะช่วยเขาบริหารไร่วงศ์กนธิให้ยิ่งใหญ่

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้คุณโชคดีนะครับ” หมอบุรีมเ็นใจอวยพรศัตรูหัวใจ เขาไม่ใช่ผู้ชายที่จะตามตี้อผู้หญิงที่ไม่ชอบหน้า ลองถ้าเธอตั้งท่ารังเกียจเขาชนิดไม่มองแม้ทางหางตา เขาก็คงหมดหวังเสียแล้ว แต่ก่อนจะล่าถอยเขาต้องหาโอกาสถามให้รู้แจ้งว่าเหตุใดถึงเกลียดเขา ทั้งที่เมื่อก่อนเธอชอบเขาถึงขนาดแอบตามเขาไปทุกที่

“ผมก็ขอให้คุณหมอโชคดีเหมือนกันครับ”

“ผมหรือครับ” หมอบุรีมย่นถามด้วยความแปลกใจ

“ครับ คุณหมอกับคุณมะนาวเหมาะสมกันมาก ทั้งนิสัยใจคอ ท่าทางเรียบร้อยเหมือนกันทั้งคู่แบบนี้ ครอบครัวยังสงบสุขแน่ครับ” ถึรเจตน์หัวเราะเมื่อคิดถึงแม่มะนาวหน้าหวาน ถ้าจะพูดถึงดวงหน้าและ

ความสวย ต้องยอมรับว่ามะพร้าวสวยกว่ามะนาว แต่ถ้าพูดถึงความ
โฉบเฉี่ยวน่าตื่นตื่นต้องยกให้มะนาว

“คุณเข้าใจผิดแล้วครับ ผมกับน้องมะพร้าวไม่ได้คบกัน” หมอหนุ่ม
ปฏิเสธทันที

“อ้าว!” เกษตรกรหนุ่มร้องขึ้น “ผมว่าคุณมะพร้าวชอบคุณหมอ
มากนะครับ ยังคิดว่าคบหากันอยู่เสียอีก”

“น้องมะพร้าวชอบผมเหรอครับ” หมอหนุ่มถามด้วยความตกใจ
อย่างเห็นได้ชัด เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าด้วยความมั่นใจ เขาถึงได้ย้อน
คิดไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับมะพร้าว หญิงสาวคอยมาถามไถ่ถึง
ปรีดิ์ปิติตรขายของเขาอยู่เสมอ ทั้งยังทำขนมมาให้ไม่เคยขาด แต่เขากลับ
คิดไปว่าที่เธอทำดีกับเขาเพราะเธอเป็นผู้หญิงที่มีจิตใจดี เอื้อเฟื้อกับ
ทุกคน แต่หากคิดดูอีกครั้ง เขาก็ไม่เห็นว่าจะเอาขนมไปให้หมอคนไหน
นอกจากเขา

แต่เรื่องของหัวใจ...เป็นเรื่องซับซ้อน ใช่ว่าคนรอบข้างบอกว่า
เหมาะสมกันแล้วจะรักกันทันที บางทีเราก็อีกคนที่ไม่รักเรา ส่วนคนที่รักเรา
เราก็ไม่อาจรักเขา...

“คุณหมอย่ามัวชักช้านะครับ คุณมะพร้าวเธอสวยหวานขนาดนั้น
ระวังจะมีหนุ่มๆ มาคว่ำเอาไปครองเสียก่อน”

“ผมว่าท่าจะยากครับ ใครจะกล้าคว่ำผลไม้บ้านแม่เพียงล่ะครับ
ในเมื่อมีทั้งท่านนายพลทั้งแม่เพียงถือปืนยืนคุ้มกันอยู่แบบนั้น” หมอปริม
ส่ายหน้าขำขันเรียกเสียงหัวเราะได้จากทิวทัศน์

“จริงครับ! แค่งูหวดคนเดียวผมว่าก็คงไม่มีใครกล้าเข้าหา
ลูกสาวของลุงแล้วล่ะครับ”

“แล้วคุณเจตน์จะทำยังไงต่อไปครับ”

“เข้าบ้านไม่ได้ก็นัดเจอนอกบ้านได้นี่ครับ ไม่เห็นมีอะไรยาก”
ทิวเจตน์ยักคิ้วอย่างเจ้าเล่ห์ ตอนแรกนั้นเขายังงม มิน และเบลล ด้วยไม่รู้

ว่าต้องเข้าสนามรบกับว่าที่พ่อตา แต่ตอนนี้เขาพร้อมรบแล้ว ดูซิว่าระหว่าง
ว่าที่ลูกเขยจอมซ่าอย่างเขากับว่าที่พ่อตาสุดโหด...

ใครจะแพ้ ใครจะชนะ!

